

ТОМ ПЕРОТА ОСТАНАЛИТЕ

Превод от английски: Милена Иванова, 2015

chitanka.info

На Нина и Люк

ПРОЛОГ

Лори Гарви не беше възпитана да вярва в каквото и да било, освен че е глупаво да се вярва.

„Ние сме агностици — обясняваше тя на децата си, когато бяха малки и я питаха по какво се различават от техните приятелчета католици, евреи и унитаристи. — Не знаем дали има Бог, а и никой друг не знае. Може да твърдят, че знаят, но всъщност не знаят.“

За пръв път чу за Възнесението през първата си година в колежа, в курса по въведение в световните религии. Феноменът, който професорът описваше, ѝ заприлича на шега — орди християни, които излитат от дрехите си и се въздигат през покривите на къщите си и от колите си, за да се срещнат с Исус в небето, а останалите гледат с увиснали ченета и се чудят къде са се дянали всички добри хора. Теологията остана неясна за нея дори след като прочете в учебника откъс от „Предхилиастично вероизповедание“, с всичките му брътвежи за Армагедон и Антихриста и за Четиримата конници на Апокалипсиса. Приличаше на религиозен кич, безвкусен като рисунка върху черно кадифе; беше видът фантазия, привличаща хората, които ядат твърде много пържено, пердашат децата си и нямат проблем с теорията, че любящият им Бог е изобретил СПИН, за да накаже гейовете. От време на време през следващите години тя забелязваше някой да чете книгите на „Изоставени“ по летищата или във влака и усещаше пристъп на жалост и дори малко топлота към горките смотаняци, които нямаха нищо по-хубаво за четене и нищо друго за правене, освен да мечтаят за края на света.

И тогава се случи. Библейските пророчества се сбъднаха, или поне отчасти. Изчезнаха хора, изчезнаха милиони хора едновременно, по целия свят. Това не беше някакво древно поверие — възкръснал мъртвец по времето на Римската империя — или прашна местна легенда за това, как Джоузеф Смит изровил златни плочки в Северен Ню Йорк след общението си с ангел. Това беше истинско. Възнесението се случи в нейния собствен град, дори с дъщерята на

най-добрата ѝ приятелка, докато самата Лори беше в дома им. Натрапването на Бог в живота ѝ не можеше да е по-ясно дори ако ѝ беше проговорил от горяща къпина.

Или поне така би си помислил човек. Тя обаче някак успяваше да отрича очевидното седмици и месеци след това, вкопчена в съмненията си като в спасителна сламка, отчаяно повтаряйки думите на учените, на пандитите и политиците, които настояваха, че причината за онова, което наричаха Внезапното заминаване, остава неизвестна, и предупреждаваха обществеността да не си съставя изводи, докато не бъде оповестен официалният доклад на безпристрастната правителствена комисия, разследваща случая.

„Случи се нещо трагично — повтаряха непрекъснато експертите. — Феномен, подобен на Възнесението, който обаче не е Възнесението.“

Интересното беше, че някои от най-силните гласове, които подкрепяха този аргумент, принадлежах на самите християни, които не можеха да не забележат, че много от хората, изчезнали на четиринайсети октомври — индуисти, будисти, мюсюлмани, евреи, атеисти, анимисти, хомосексуалисти, ескимоси, мормони, зороастрийци и какви ли още не — не бяха приели Исус Христос за свой личен спасител. Изглеждаше, сякаш хората бяха подбрани случайно, а Възнесението не можеше да е случайно. Целият му смисъл беше да отдели зърното от плевата, да възнагради истинските вярващи и да предупреди останалите. Безразборното Възнесение не беше никакво Възнесение.

Следователно беше лесно да си объркан, да вдигнеш ръце и да заявиш, че просто не знаеш какво става. Но Лори знаеше. Дълбоко в сърцето си, още щом се случи, тя *знаеше*. Беше изоставена. Всички те бяха изоставени. Нямаше значение, че Бог не беше отчел религията при вземането на решението си — това дори влошаваше нещата, превръщаше ги в лично отхвърляне. И все пак тя избра да пренебрегне това знание, да го прогони в мрачните кътчета на ума си — в мазето, където се съхраняваха нещата, които са непоносими — там, където човек пазеше и знанието, че ще умре, така че да живее, без да живее постоянно депресиран.

Освен това първите няколко месеца след Възнесението бяха напрегнати — в Мейпълтън затвориха училището, дъщеря ѝ си беше

по цял ден у дома, а синът ѝ се върна от колежа. Трябваше да се пазарува и да се пере точно както преди, да се готви и да се мият чинии. Трябваше да се ходи на помени, да се подготвят поредици от слайдове, да се бършат сълзи и да се провеждат много изтощителни разговори. Тя прекарваше доста време с горката Розали Сасман, която посещаваше почти всяка сутрин, за да ѝ помогне да преживее непоносимата мъка. Понякога говореха за заминалата ѝ дъщеря Джен — колко сладка беше, винаги усмихната и така нататък — но предимно седяха и мълчаха. Тишината беше дълбока и уместна, сякаш никой не можеше да каже нещо достатъчно важно, за да я наруши.

* * *

Започнаха да ги виждат из града на следващата есен — хора в бели дрехи, които се движеха в еднopolови двойки и винаги пушеха. Лори разпозна неколцина — Барбара Сантанджело, чийто син беше в класа на дъщеря ѝ, Марти Пауърс, който играеше софтбоул със съпруга ѝ и чиято жена беше взета при Възнесението, или каквото там беше. Обикновено те не обръщаха внимание на хората, но понякога ги следваха, сякаш бяха частни детективи, наети да държат под око действията им. Ако някой ги поздравеше, просто му хвърляха празен поглед, но ако ги попитаха нещо по-важно, подаваха визитна картичка, на която бе отпечатано следното послание:

НИЕ СМЕ ЧЛЕНОВЕ НА „ГРЕШНИТЕ
ОТЛОМКИ“.
ДАЛИ СМЕ ОБЕТ ЗА МЪЛЧАНИЕ.
СТОИМ ПРЕД ВАС КАТО ЖИВО НАПОМНЯНЕ ЗА
СТРАХОВИТАТА БОЖИЯ СИЛА.
ПРИСЪДАТА МУ Е ВЪРХУ НАС.

С по-ситен шрифт от другата страна беше изписан уебадрес, на който можеше да се намери повече информация:
www.guiltyremnants.com.

Странна есен беше. От катастрофата бе изминала цяла година. Оцелелите бяха поели удара и с изумление откриваха, че още са на крака, макар че някои се олюляваха повече от други. Неуверено и постепенно нещата започваха да се връщат към обичайния си ход. Училищата отново отваряха врати и повечето хора се връщаха на работа. Децата играеха футбол в парковете през почивните дни; някои дори обикаляха къщите по Хелоуин. Старите навици постепенно се възстановяваха, животът приемаше предишната си форма.

Но Лори не можеше да влезе в крак. Освен грижите за Розали, тя се поболяваше от тревога за собствените си деца. Том се беше върнал в колежа за пролетния семестър, но бе попаднал под влиянието на някакъв повърхностен самопровъзгласил се „пророк лечител“, на име Холи^[1] Уейн, беше се провалил по всички предмети и отказваше да се върне у дома. Обади ѝ се по телефона няколко пъти през лятото, за да ѝ каже, че е добре, но не спомена къде е или какво прави. Джил се бореше с депресията и посттравматичния стрес — нормално, тъй като Джен Сасман беше най-добрата ѝ приятелка още от детската градина, но отказваше да говори с Лори за това или да посети терапевт. Междувременно съпругът ѝ изглеждаше странно весел и във всичко виждаше само доброто. Бизнесът процъфтявал, времето било хубаво, току-що бил пробягал шест мили за по-малко от час, можеш ли да повярваш.

— Ами ти? — питаше Кевин, без изобщо да се стеснява от това, че е по клин, а лицето му грее от здраве и блести от пот. — Какво прави цял ден?

— Аз ли? Помагах на Розали с албума.

Той правеше физиономия — неодобрение, примесено със снизхождение.

— Тя още ли се занимава с това?

— Тя не иска да го довършва. Днес работихме върху плувната кариера на Джен. Можеш да видиш как израства всяка година, как тялото ѝ се променя в синия бански костюм. Сърцераздиращо е.

— Ха. — Кевин си наливаше чаша ледена вода от вградения диспенсър на хладилника. Личеше си, че не я слуша, беше загубил интерес към темата за Джен Сасман преди месеци. — Какво има за вечеря?

* * *

Лори не беше особено изненадана, когато Розали обяви, че се присъединява към „Грешните отломки“. Приятелката ѝ бе очарована от хората в бяло още когато ги видя за пръв път, и често се чудеше на глас колко ли е трудно да се спазва обетът за мълчание, особено ако срещнеш стар приятел, когото не си виждал отдавна.

— Трябва да ти дават известна свобода в подобен случай, не смяташ ли?

— Не знам — отвърна Лори. — Малко се съмнявам. Те са фанатици. Не обичат да правят изключения.

— Дори ако става дума за родния ти брат и не си го виждала от двайсет години? Не можеш да му кажеш дори „здрости“, така ли?

— Не питай мен, а тях.

— Как да ги питам? Те не говорят.

— Не знам. Провери уебсайта.

Розали проверяваше уебсайта често през тази зима. Тя разви близко електронно приятелство — очевидно обетът за мълчание не се отнасяше до електронните комуникации — с директорката по връзките с обществеността, приятна жена, която отговаряше на всичките ѝ въпроси и я преведе през съмненията и възраженията.

— Казва се Кони. Била е дерматолог.

— Сериозно?

— Продаде практиката си и дарила приходите на организацията. Много хора го правят. Не е евтино да поддържаш подобен проект.

Лори бе чела статия за „Грешните отломки“ в местния вестник и знаеше, че в „лагера“ ѝ на Гинко стрийт живеят най-малко шейсет души, в парцел с осем къщи, дарен на организацията от предприемач богаташ, на име Трой Винсънт, който сега живее там като редови член без специални привилегии.

— Ами ти? — попита Лори. — Ще продадеш ли къщата?

— Не веднага. Има шестмесечен пробен период. Не е нужно да вземам никакви решения преди това.

— Хитро.

Розали поклати глава, като че ли беше изумена от собствената си дързост. Лори виждаше колко е развълнувана, че е взела решение да

промени живота си.

— Странно ще е да нося бели дрехи през цялото време. Ще ми се да бяха сини или сиви, или друг цвят. Не изглеждам добре в бяло.

— Просто не мога да повярвам, че ще започнеш да пушиш.

— Ух. — Розали беше заклет непушач, от онези, които махаха трескаво с ръка пред лицето си, когато се озовяха в радиус от двайсет фута до запалена цигара. — Ще ми трябва малко време, за да свикна. Но това е като тайнство, знаеш ли? Трябва да го направиш, нямаш избор.

— Горките ти дробове.

— Няма да живеем достатъчно, че да хванем рак. Библията казва, че след Възнесението ще има седем години на изпитания.

— Но това не беше Възнесението — каза Лори колкото на нея, толкова и на себе си. — Не точно.

— Трябва да дойдеш с мен. — Гласът на Розали беше тих и сериозен. — Можем да бъдем съквартирантки.

— Не мога — отвърна Лори. — Не мога да оставя семейството ми.

Семейството. Почувства се зле, когато изрече думата. Розали нямаше семейство. Беше разведена от години и Джен беше единственото ѝ дете. Имаше майка и пастрок в Мичиган и сестра в Минеаполис, но не говореше много за тях.

— Така си и мислех — каза тя и сви примирено рамене. — Но реших, че трябва да опитам.

* * *

Седмица по-късно Лори закара Розали на Гинко стрийт. Беше прекрасен ден, слънчев и огласяван от птичи песни. Къщите изглеждаха впечатляващо — големи триетажни постройките в колониален стил върху половинакров парцел, и вероятно са стрували повече от милион долара, когато са били построени.

— Еха — каза тя. — Доста наперено.

— Знам — усмихна се нервно Розали. Беше облечена в бяло и носеше малък куфар, който съдържаше предимно бельо и тоалетни

принадлежности, както и албума, за който бе отделила толкова време.
— Не мога да повярвам, че правя това.

— Ако не ти харесва, просто ми се обади. Ще дойда да те взема.

— Мисля, че всичко ще е наред.

Тръгнаха по стъпалата към бялата къща с надпис СЕДАЛИЩЕ на предната врата. На Лори не беше разрешено да влиза в сградата, така че тя прегърна приятелката си за довиждане на верандата, а после видя как една жена с бледо благо лице, която можеше да е и Кони, бившата дерматоложка, отведе Розали вътре.

Измина почти година, преди Лори да се върне на Гинко стрийт. Отново беше пролет, малко по-хладна, немного слънчева. Този път тя беше облечена в бяло и носеше малък куфар. Не беше много тежък, в него имаше само бельо, четка за зъби и албум с внимателно подбрани снимки на семейството ѝ — кратка визуална история на хората, които обичаше и оставяше зад гърба си.

[1] Holy — свят, свети (англ.). — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ТРЕТАТА ГОДИШНИНА

ДЕНЯТ НА ГЕРОИТЕ

Денят беше подходящ за парад, слънчев и нетипично топъл за сезона, небето беше като рисунка на рая от неделното училище. До неотдавна хората изпитваха нужда да вметнат нещо остроумно за времето, като „Хей, може би глобалното затопляне не е толкова лошо“, но напоследък никой не се притесняваше особено за дупката в озоновия слой или за патоса по света без полярни мечки. Погледнато в ретроспекция, цялото похабяване на толкова много енергия в страх по нещо така отдалечено и несигурно като екологичната катастрофа, надвиснала над далечното бъдеще, дълго след като ти и децата ти, и техните деца са преживели след отреденото ти време на земята и са се присъединили към теб, след като всичко е свършило, където и да е това място, изглеждаше почти смешно.

Въпреки тревогата, която го преследваше цяла сутрин, кметът Кевин Гарви откри, че е изпаднал в неочаквана носталгия, докато вървеше по булевард „Вашингтон“ към паркинга на гимназията, където трябваше да се съберат манифестиращите. Имаше още половин час до началото, платформите бяха подредени и готови за тръгване, маршируващите групи се подготвяха за съревнованието, като насищаха въздуха с дисонансна увертюра от викове, звуци и колебливо барабанене. Кевин беше роден и израснал в Мейпълтън и не можеше да спре да си мисли за парадите за Четвърти юли по времето, когато всичко още имаше смисъл, половината град бе подреден по главната улица, а другата половина — малките легионери, момчетата и момичетата скаути, смелите ветерани от задграничните войни, следвани от дамските помощни части — крачеха в средата на пътя и махаха на зрителите, сякаш бяха изненадани да ги видят, сякаш това беше някакво смахнато съвпадение, а не национален празник. Поне в спомените на Кевин всичко беше непоносимо шумно, трескаво и невинно — пожарникарските коли, тромпетите, танцьорите на ирландски танци, мажоретките с жезли в пайетени костюми, а една година дори и групата окичени с фесове шрайньри, които се щураха в смешните си миниатюрни коли. След това имаше софтбол и пикници,

поредица от успокоителни ритуали, чиято кулминация бяха големите фойерверки над езерото Филдинг, стотици прехласнати лица, обърнати към небето, ахкащи и охкащи при вида на съскащите огнени въртележки и бавно разцъфтяващите изригвания, които осветяваха тъмнината и напомняха на всички кои са, каква е принадлежността им и защо всичко това е толкова хубаво.

Днешното събитие — първият ежегоден Ден за възпоменание и размисъл за заминалите герои, ако трябва да сме точни — щеше да е съвсем различно. Кевин усети мрачното настроение веднага щом пристигна в гимназията. Невидимата мъгла от застояла мъка и хронично объркване, която сгъстяваше въздуха и караше хората да говорят по-тихо и все по-неохотно, отколкото биха го правили иначе на голямо събиране на открито. От друга страна, той бе едновременно изненадан и удовлетворен от посетителите, като имаше предвид хладното посрещане, което идеята за парада бе получила при първото си предлагане. Някои критици смятаха, че моментът е неподходящ („Твърде скоро е!“, настояваха те), а други мислеха, че едно светско почитане на четиринайсети октомври е своенравно и дори богохулно. Тези възражения с времето избледняха или защото организаторите бяха свършили добра работа в убеждаването на скептиците, или защото хората, чисто и просто, обичаха паради, независимо от повода. Във всеки случай толкова много граждани на Мейпълтън се бяха записали като доброволци, че Кевин се чудеше дали ще остане някой, който да ги поздравява отстрани, докато вървят по главната улица към парка „Грийнуей“.

Той се поколеба за момент точно преди линията на полицейските барикади, събирайки сили за предстоящия дълъг и труден ден. Накъдето и да погледнеше, виждаше съсипани хора и пресни напомняния за страданието им. Помаха на Марта Рийдър, някога бърлива жена, която работеше на гише „Марки“ в пощата; тя му се усмихна тъжно, като обърна към него ръчно направения си плакат, за да го огледа по-добре. Представляваше голяма снимка на тригодишната ѝ внучка, сериозно дете с къдрава коса и леко изпъкнали очи. На него пишеше: АШЛИ, МОЯТ МАЛЪК АНГЕЛ. До нея стоеше Стан Уошбърн — пенсиониран полицай и бивш треньор на Кевин — набит, безврат човек, чиято тениска, опъната върху внушителен бирен корем, подканваше всеки загрижен: ПИТАЙ МЕ ЗА БРАТ МИ. Кевин

изпита неочаквано желание да избяга, да се върне вкъщи и да прекара следобед в вдигане на тежести или събиране на сухите листа — в нещо уединено и неизискващо умствени усилия — но то бързо премина, като хлъцване или срамна сексуална фантазия.

Като изпусна тиха, примирена въздишка, той тръгна през тълпата, здрависваше се и произнасяше имена, истинско въплъщение на политик от малкия град. Бивша футболна звезда от гимназията и виден местен бизнесмен, който беше наследил и увеличил семейната верига от големи магазини за алкохол, утроявайки годишните приходи по време на петнайсетгодишното им управление, Кевин беше популярна и забележима фигура в града, но идеята да се кандидатира за кмет никога не му беше хрумвала. И тогава, миналата година, напълно неочаквано той получи петиция, подписана от двеста негови съграждани, много от които познаваше добре. „Ние, долуподписаните, изпитваме отчаяна нужда от водач в тези тъмни времена. Ще ни помогнеш ли да си върнем града?“ Развълнуван от този зов, тъй като сам се чувстваше малко изгубен, след като бе продал бизнеса преди няколко месеца за малко състояние и още не знаеше какво да прави, той прие номинацията за кмет на новопоявилите се политически играч, който се бе нарекъл Партия на надеждата.

Кевин спечели изборите с голямо мнозинство и наследи Рик Малвърн, титуляр в течение на три мандата, който бе загубил доверието на гласоподавателите си след опита да изгори собствената си къща, който бе нарекъл „ритуално пречистване“. Не се беше получило — пожарната настоя да потуши кладата въпреки горчивите му възражения — и в последно време Рик живееше на палатка в собствения си двор, на фона на обгорените порутени останки от викторианската му къща с пет стаи. От време на време, когато Кевин излизаше да тича рано сутрин, попадаше на бившия си съперник точно когато онзи излизаше от палатката — веднъж гол до кръста и само по раирани боксерки — и двамата мъже си разменяха неловки поздравя на иначе тихата улица: „Йо“, „Хей“ или „Какво става?“, колкото да покажат, че не таят неприязън.

Колкото и да не харесваше аспекта от работата си, свързан с блъскането и потупването по гърба, Кевин смяташе за свой дълг да бъде достъпен за избирателите си, дори за чудаците и недоволните, които неизменно изпълзяваха на обществени събития. Първият, който

го заговори на паркинга, беше Ралф Соренто, невъзпитан водопроводчик от Сикамор Роуд, който си проправи грубо път през група тъжни жени в еднакви розови тениски и се посади право на пътя на Кевин.

— *Господин кмете* — провлачено каза той, подсмивайки се така, сякаш титлата сама по себе си беше абсурдна. — Надявах се да попадна на вас. Вие никога не отговаряте на имейлите ми.

— Добро утро, Ралф.

Соренто скръсти ръце пред гърдите си и огледа Кевин с обезпокояваща комбинация от забавление и презрение. Беше голям мъж, с дебело туловище, къса подстрижка и четинеста козя брадичка, облечен в лекъосани работни панталони и подплатено яке с качулка. Дори в този час, още нямаше единайсет, дъхът му вонеше на бира и беше ясно, че си търси белята.

— Само за да сме наясно — обяви Соренто с неестествено висок глас, — няма да дам проклетите пари.

Въпросните пари бяха стодоларовата глоба, която му бе наложена за стрелба по глутница улични кучета, които скитаха из двора му. Един зайчар бе убит на място, но някакъв овчарски мелез беше изкуцукал с куршум в задния си крак чак на три пресечки, оставяйки кървава следа и се бе строполил на тротоара недалече от академията „Младите филизи“ на Оук стрийт. Обикновено полицията не си даваше много зор заради простреляно куче, това се случваше депресиращо често, но няколко деца бяха станали свидетели на агонията му и оплакванията на техните родители и охраната предизвикаха делото срещу Соренто.

— Мери си приказките — предупреди го Кевин, усещайки с неудобство главите, които се обръщаха към тях.

Соренто го мушна с показалец в ребрата.

— Писна ми тези мастии да ми серат из ливадата.

— Никой не обича кучетата — призна Кевин. — Но следващия път повикай кучкарите, става ли?

— Кучкарите. — Соренто повтори думата с презрителен кикот. Той отново смушка Кевин, така че пръстът му опря в костта. — Те не вършат нищо.

— Не им достига персонал — насили се да се усмихне Кевин. — Правят всичко възможно в тази тежка ситуация. Както всички ние.

Сигурен съм, че разбираш това.

Сякаш за да покаже, че разбира, Соренто отпусна пръста си. Наведе се близо до Кевин, дъхът му бе горчив, а гласът му — тих и доверителен.

— Ще ми направиш ли услуга? Кажи на ченгетата, че ако искат парите ми, ще трябва да дойдат и да си ги вземат. Кажи им, че ще ги чакам. Ще ги чакам с рязаната ми пушка.

Той се ухили в опит да изглежда зъл, но Кевин видя болката в очите му, стъкления умоляващ поглед зад избухването. Ако помнеше правилно, Соренто бе загубил дъщеря — пълничко момиче на девет или десет години. Името ѝ беше нещо като Тифани или Бритни.

— Ще им предам — потупа го внимателно по рамото той. — А сега защо не се прибереш у дома и не си починеш.

Соренто плесна ръката на Кевин.

— Не ме докосвай, мамка ти.

— Извинявай.

— Просто им кажи каквото ти казах, разбра ли?

Кевин обеща, че ще каже, после се забърза напред, опитвайки се да не обръща внимание на буцата ужас, която ненадейно се бе материализирала в стомаха му. За разлика от други съседни градове, Мейпълтън никога не бе ставал свидетел на самоубийство чрез полиция, но Кевин усещаше, че Ралф Соренто най-малкото си представя това. Планът му не изглеждаше особено вдъхновен — ченгетата имаше за какво друго да се тревожат, вместо за една неплатена глоба за жестокост срещу животни, но имаше какви ли не начини да провокираш сблъсък, ако наистина си го решил. Трябваше да каже на полицейския началник да предупреди патрулиращите полицаи с какво си имат работа.

Потънал в тези мисли, Кевин не осъзнаваше, че се е отправил право към преподобния Мат Джеймисън, някога от Библейската църква на Цион, докато не стана твърде късно за избягващи маневри. Всичко, което можеше да направи, бе да вдигне двете си ръце в безплоден опит да предотврати вземането на клюкарския парцал, който преподобният му подаваше.

— Вземи го — каза преподобният. — Тук има неща, които ще те разтърсят.

Като не намери елегантен начин да се измъкне, Кевин неохотно пое бюлетина, който носеше съпричастното, но троваво заглавие „НА 14 ОКТОМВРИ НЕ БЕШЕ ВЪЗНЕСЕНИЕТО!!!“. На заглавната страница имаше фотография на д-р Хилари Едгърс, любима педиатърка, която бе изчезнала преди три години заедно с осемдесет и седем други местни жители и неизвестно колко милиона хора по цял свят. „БИСЕКСУАЛНИТЕ КОЛЕЖАНСКИ ГОДИНИ НА ДОКТОРКАТА РАЗКРИТИ!“, гласеше заглавието. В статията беше обособен един цитат: „*Бяхме сигурни, че е лесбийка — разкриват бившите ѝ съквартиранти*“.

Кевин познаваше и се възхищаваше на д-р Едгърс, чиито близнаци бяха на възрастта на дъщеря му. Тя доброволстваше две нощи седмично в една безплатна клиника за бедни деца в града и изнасяше лекции в Асоциацията на учителите родители по въпроси като: „Дългосрочните ефекти от сътресенията върху младите атлети“ и „Как да разпознаем хранителното разстройство“. Хората я дърпаха през цялото време, на футболното игрище и в супермаркета, домогвайки се до безплатен медицински съвет, но тя никога не се противеше и не изразяваше дори леко нетърпение.

— Господи, Мат. Необходимо ли е това?

Преподаваният Джеймисън изглеждаше озадачен от въпроса. Той беше спретнат мъж с пясъчноруса коса на около четирийсет, но лицето му се беше отпуснало и обезформило през последните няколко години, сякаш остаряваше на бързи обороти.

— Тези хора не бяха герои. Трябва да спрем да ги третираме като такива. Искам да кажа, че целият този парад...

— Жената имаше деца. Няма нужда да четат с кого е спала в колежа.

— Но това е истината. Не можем да се крием от истината.

Кевин знаеше, че е безсмислено да спори. Мат Джеймисън беше благоприличен човек по всички стандарти, но беше объркан. Като мнозина отдадени християни, той бе дълбоко травмиран от Внезапното заминаване, измъчван от страха, че Съдният ден е дошъл и отминал, а той го е пропуснал. Докато някои хора в неговата позиция реагираха с удвоена набожност, преподаваният бе залитнал в другата посока и отричаше Възнесението със страст, посвещавайки живота си на задачата да докаже, че всички онези, които бяха избягали от земните

си окови на четиринайсети октомври, не бяха нито добри християни, нито дори особено добродетелни хора. В този процес той се бе превърнал в упорит разследващ журналист и в абсолютен трън в задника.

— Добре — промърмори Кевин, сгъна вестника и го натика в задния си джоб, — ще го погледна.

* * *

Тръгнаха няколко минути след единайсет. Водеше полицейската автоколона, следвана от малка армада платформи, представящи разнообразие от граждански и търговски организации, най-вече стари резерви като Търговската камара на Грейтър Мейпълтън, местното поделение на „Образование срещу дрогата“ и Клуба на възрастните граждани. Имаше и демонстрации на живо: студенти от танцовия институт „Алис Хърлихи“ изпълняваха предпазлив танц върху импровизирана сцена, докато състав от деца каратисти от училището по бойни изкуства „Девлин Брадърс“ произвеждаше буря от удари и ритници във въздуха, докато грухтеше в свиреп унисон. За един страничен наблюдател всичко това би изглеждало познато, не особено различно от всеки друг парад, който бе преминавал през града за изминалите петдесет години. Само последното превозно средство в редицата щеше да го накара да се замисли — открит камион, драпиран с черно знаме, без нито един човек на него; празнотата му беше недвусмислена и не се нуждаеше от разяснения.

Като кмет, Кевин трябваше да се вози в една от двете почетни открити коли, които влачеха паметната платформа — малка мазда, шофирана от Пит Торн, неговия приятел и бивш съсед. Те бяха на второ място, на десет ярда зад фиат спайдъра, който возеше церемониалмайстора — красива, но крехка жена, на име Нора Дърст, която бе загубила цялото си семейство на четиринайсети октомври — съпруг и две малки деца, нещо, което хората смятаха за най-голямата трагедия в цял Мейпълтън. Нора бе преживяла лек пристъп на паника по-рано през същия ден и твърдеше, че се чувствала замаяна и отпаднала и трябвало да си иде вкъщи, но се беше справила с кризата с помощта на сестра си и един консултант доброволец, който беше на

мястото точно за подобни случаи. Сега тя изглеждаше добре, седеше почти царствено на задната седалка на спайдъра, обръщаше се наляво и надясно и плахо повдигаше ръка, за да приеме спорадичните взривове от ръкопляскане от зрителите, които се бяха събрали по пътя.

— Публиката не е зле! — отбеляза Кевин високо. — Не очаквах толкова много хора!

— Какво? — изрева Пит през рамо.

— Няма значение! — изкрещя му Кевин, осъзнавайки, че е безполезно да се опитва да бъде чул през музиката.

Духовата секция беше долепена до бронята им и свиреше жизнерадостен вариант на „Хавай Файв-О“, който продължаваше толкова дълго, че започваше да се чуди дали не е единствената песен, която знаят. Нетърпеливи заради погребалното темпо, музикантите продължаваха да се движат напред, като за кратко изпревариха колата му, а после рязко изостанаха, без съмнение всявайки хаос сред тържествената процесия и нареждайки се най-отзад. Кевин се завъртя на мястото си, опитвайки се да погледне през музикантите към маршируващите зад тях, но гледката му беше блокирана от гъсто разположените кафяви униформи, сериозните млади лица със зачервени бузи и духовите инструменти, хвърлящи проблясъци от разтопено злато на слънчевата светлина.

Там, отзад, помисли си той, беше истинският парад, какъвто никой не беше виждал преди, стотици обикновени хора, които вървяха на малки групи, някои държаха табели, други носеха тениски с образите на изчезнали приятели или роднини. Беше видял тези хора на паркинга малко след като се бяха пръснали към поделенията си и гледката им, гледката на тази необхватна сума на тяхната мъка, го беше разтърсила и той едва успя да прочете имената на флагите им — „Сираците от 14 октомври“, „Коалиция на скърбящите съпруги“, „Майки и бащи на заминали деца“, „Мрежа на безутешните братя и сестри“, „Незабравящите своите приятели и съседи от Мейпълтън“, „Оцелелите от Мъртъл авеню“, „Учениците от «Шърли Де Сантос»“, „Бъд Фипс ни липсва“ и още много други. Участваха и няколко от водещите религиозни организации — „Богородица на тъгите“, Храмът „Бет-Ел“ и презвитерианите от „Сейнт Джеймс“ бяха изпратили свои представители, но те бяха притиснати доста назад, почти накрая, точно пред линейките.

* * *

Центърът на Мейпълтън беше претъпкан от доброжелатели, улиците бяха осеяни с цветя, много от които бяха премазани от гумите на камионите и скоро щяха да попаднат под човешките крака. Солиден процент от зрителите бяха гимназисти, но дъщерята на Кевин, Джил, и най-добрата ѝ приятелка Ейми не бяха сред тях. Момичетата спяха непробудно, когато излезе от къщи, защото, както обикновено, бяха останали до много късно, и на Кевин сърце не му даваше да ги събуди, а му липсваше и твърдост да се разправя с Ейми, която упорито спеше с шорти и леки оскъдни потници, заради което той се чудеше накъде да гледа. Звънна вкъщи два пъти през последния половин час с надеждата, че телефонът ще ги събуди, но момичетата не вдигаха.

Той и Джил спореха заради парада от седмици по преувеличения полусериозен начин, по който се справяха с всички важни неща в живота си. Той я насърчаваше да участва в знак на почит към заминалата ѝ приятелка Джен, но тя остана непреклонна.

— Виж какво, тате, на Джен не ѝ пука дали ще участвам, или не.

— Откъде знаеш?

— Джен я няма. Не ѝ пука за нищо.

— Може би — съгласяваше се той. — Ами ако е все още тук, а ние просто не можем да я виждаме?

Джил изглеждаше развеселена от тази възможност.

— Това ще е гадно. Тя вероятно размахва ръце около нас по цял ден и се опитва да привлече вниманието ни. — Тя оглеждаше кухнята, сякаш търсеше приятелката си. Заговаряше високо, достатъчно силно, за да я чуе и глух старец: — Джен, ако си тук, извинявай, че те игнорирам. Ще ни помогне, ако можеш да се прокашляш или нещо подобно.

Кевин сдържаше възражението си. Джил знаеше, че не му харесва да се шегува с липсващите, но като ѝ го кажеше за стотен път, нямаше да постигне нищо.

— Скъпа — казваше той тихо, — парадът е за нас, не за тях.

Тя се вираше в него с погледа, който беше усъвършенствала в последно време — абсолютно неразбиране, смекчено от едва доловим

намек за женско снизхождение. Щеше дори да е сладко, ако все още имаше коса и не носеше толкова много очна линия.

— Кажи ми нещо — започваше тя, — защо това е толкова важно за теб?

Ако Кевин можеше да даде добър отговор на този въпрос, с радост щеше да го стори. Но истината беше, че наистина не знаеше защо има толкова значение, защо просто не се откажеше от парада, както се беше отказал от всичко друго, за което се бореше през последната година: вечерния час, бръсненето на главата, доколко мъдро е да прекарва толкова много време с Ейми, купоните по време на срока. Джил беше на седемнайсет. Той разбираше, че тя безвъзвратно се е отдалечила от неговата орбита и ще прави каквото си иска и когато си иска, независимо от желанията му.

И все пак Кевин наистина искаше тя да е част от парада, да демонстрира по някакъв начин, че все още признава изискванията на семейството и общността, че все още обича и уважава баща си и би направила това, което ще го ощастливи. Тя разбираше ситуацията абсолютно ясно — той знаеше това — но по някаква причина не можеше да се принуди да му сътрудничи. Това, разбира се, го наскърбяваше, но целият гняв, който чувстваше към дъщеря си, винаги се съпътстваше от автоматично извинение, лично признаване на всичко, през което тя бе преминала, и на това, колко малко бе по силите му да ѝ помогне.

Джил беше очевидец и не му беше нужен психолог, за да му е ясно, че ще се бори с това до края на живота си. Тя и Джен бяха заедно на четиринайсети октомври, две нахилени млади момичета на кушетката, които ядяха претцели и гледаха клипове в Ютюб на лаптопа. И после, за един миг, колкото е нужно да щракнеш с мишката, едната от тях я нямаше, а другата пицеше. Хората продължаваха да изчезват пред очите ѝ през следващите месеци и години, макар и не толкова драматично. По-големият ѝ брат замина за колежа и никога не се върна у дома. Майка ѝ напусна къщата и даде обет за мълчание. Остана само баща ѝ, объркан мъж, който се опитваше да помогне, но никога не успяваше да намери правилните думи. И как можеше, когато бе също толкова загубен и неразбиращ като нея.

Кевин не беше изненадан, че Джил е ядосана или депресирана, или че се бунтува. Тя имаше пълно право на това, че и повече.

Единственото, което го изненадваше, бе, че тя все още е там, че все още споделя къщата с него, макар че можеше лесно да избяга с Босоногите или да се метне на един автобус към непознати територии. Много деца го правеха. Тя изглеждаше различно, разбира се, гологлава и обсебена, като че ли искаше и абсолютно непознатите да разберат точно колко зле се чувства. Но понякога, когато се усмихваше, Кевин имаше чувството, че дълбоко в нея същността ѝ все още е жива, все още е мистериозно непокътната въпреки всичко. Точно тази друга Джил, в която никога не бе получила шанса да се превърне, той се надяваше да открие на закуска тази сутрин, а не истинската, която познаваше твърде добре, момичето, свито на леглото, след като се беше прибрало твърде пияно или надрусано, за да се постарее да си махне грима.

Той си помисли дали да не звънне отново, когато приближиха „Ловъл Терас“, скъпата задънена улица, в която той и семейството му се бяха преместили преди пет години, във време, което сега изглеждаше отдалечено и нереално като ерата на джаза. Колкото и да искаше да чуе гласа на Джил обаче, чувството му за благоприличие го съдържаше. Просто не смяташе, че това ще е правилно, кметът да си бърби по мобилния телефон наскред парада. Освен това, какво щеше да ѝ каже?

Здравей, скъпа. Минавам край нашата улица, но не те виждам...

* * *

Още преди да изгуби жена си заради тях, Кевин беше развил неохотно уважение към Грешните отломки. Преди две години, когато ги забеляза за първи път, той ги прие за безвреден възнесенски култ, група сепаратисти фанатици, които искаха само да бъдат оставени да скърбят и медитират сами на спокойствие чак до Второто пришествие или каквото там чакаха (той все още не беше наясно с теологията им, а не беше сигурен, че и те самите са). Изглеждаше му дори логично, че съсипани хора като Розали Сасман могат да намерят утеха, като се присъединят към тях, като се отдръпнат от света и дадат обет за мълчание.

По онова време изглеждаше, че Грешните отломки се бяха появили от нищото, спонтанна реакция на една безпрецедентна трагедия. Отне му известно време, за да осъзнае, че подобни групи се формират из цялата страна и се свързват в свободна национална мрежа, като всеки участник се придържа към общи основни правила — бели дрехи и цигари, двучленни екипи за наблюдение — но се управляваха без особен организиран надзор или външна намеса.

Въпреки монашеския си вид, мейпълтънският клон бързо се доказва като амбициозна и дисциплинирана организация с вкус към гражданското неподчинение и политическия театър. Членовете му не само отказваха да плащат данъци или такси, но пренебрегваха много местни наредби в имота си на Гинко стрийт, натъпкани в домове за едно семейство, не се подчиняваха на съдебните разпоредби и предупреждения за възбрана и строяха барикади, за да държат властите далече. Стигна се до серия конфронтации, при една от които беше застрелян член на „Грешните отломки“, който хвърляше камъни по полицаите, докато те се опитваха да изпълнят заповед за обиск. Симпатиите към „Грешните отломки“ се уталожиха след нескопосания набег, който доведе до оставката на полицейския началник и до мащабен отлив на подкрепа за тогавашния кмет Малвърн, с чието одобрение бе извършена операцията.

Откакто беше встъпил в длъжност, Кевин правеше най-доброто, за да намали напрежението между култа и града, като договори серия от споразумения, позволяващи на „Грешните отломки“ да живеят, повече или по-малко, според предпочитанията си в замяна на номинални данъци и гаранции за достъп на полицията и пожарната при ясно определени ситуации. Примирението, изглежда, се държеше, но „Грешните отломки“ оставаше дразнеща неизвестна карта, която изскачаше на неравни интервали, за да всява объркване и тревога сред законопослушните граждани. Тази година, на първия учебен ден, няколко белодрешковци бяха организирали окупация на един кабинет за втори клас в началното училище „Кингман“, която продължи цялата сутрин. Няколко седмици по-късно друга група се разходи из футболното игрище на гимназията наред играта и лежа на тревата, докато гневните играчи и зрители не изнесоха всички насила.

* * *

Вече от месеци местните чиновници се чудеха какво ще направят Грешните отломки, за да провалят Деня на героите. Кевин бе насрочил две срещи, на които това бе подробно обсъдено, и беше прегледал различни вероятни сценарии. Целият ден той ги чакаше да предприемат нещо със странна комбинация от ужас и любопитство, като че ли купонът нямаше да е завършен, докато те не го съсипеха.

Но парадът беше започнал и свършил без тях, а мемориалната служба бе почти към края си. Кевин бе положил венец в подножието на Паметника на заминалите в парк „Грийнуей“ — зловеща бронзова скулптура, дело на един от гимназиалните учители по изкуство. Предполагаше се, че трябва да изобразява бебе, излитащо от ръцете на изумената си майка и въздигащо се към небесата, но нещо не се беше получило. Кевин не беше художествен критик, но му изглеждаше, сякаш бебето пада, вместо да се въздига, а майката не е в състояние да го хване.

След благословията на отец Гонзалес последва момент на мълчание в памет на третата годишнина от Внезапното заминаване, последван от екота на църковните камбани. Речта на Нора Дърст беше последната точка в програмата. Кевин седеше на импровизираната сцена с неколцина други сановници и почувства леко безпокойство, когато тя пристъпи на подиума. Знаеше от опит колко страшно може да бъде да произнесеш реч, колко умения и увереност се изискваха, за да управляваш вниманието на дори два пъти по-малка тълпа.

Бързо осъзна, че тревогите му са безпочвени. От зрителите се разнесе шъткане, докато Нора прочистваше гърлото си и преравяше бележките си. Тя, както и жените, които бяха загубили всичко, страдаше и това страдание ѝ осигуряваше авторитет. Не беше нужно да печели нечие внимание или уважение.

На всичкото отгоре Нора се оказа и много естествена. Тя говореше бавно и ясно — като по учебник, който изненадващо голям брой говорители бяха пропуснали — с точно премерено запъване и колебание, за да не изглежда твърде заучено. В нейна полза беше и че е привлекателна жена — висока и пропорционална, с нежен, но съчувствен глас. Като повечето от аудиторията ѝ и тя беше в ежедневно

облекло и Кевин откри, че се взира твърде жадно в сложните шевове на задния джоб на джинсите ѝ, чиято прилепналост рядко срещаше в официалната си работа. Той забеляза, че тя има изненадващо младежко тяло за трийсет и пет годишна жена, родила две деца. *Загубила две деца*, напомни си и се насили да държи брадичката си високо и да се фокусира върху нещо по-уместно. Последното, което искаше да види на корицата на „Мейпълтънски вестник“, беше цветна фотография на кмета, отправил влюбен поглед в задника на скърбяща майка.

Нора започна, като каза, че първоначално си представляла речта си като прослава на най-добрия ден в живота ѝ. Въпросният ден бил няколко месеца преди четиринайсети октомври, по време на семейна ваканция в Джърси. Не било станало нищо особено, нито тя можела да осъзнае напълно щастието си по това време. Осъзнаването дошло едва по-късно, след като съпругът и децата ѝ били изчезнали и тя разполагала с предостатъчно безсънни нощи, за да оцени онова, което е изгубила.

Бил прелестен летен ден, разказа тя, топъл и свеж, но не толкова горещ, че да се налага да мислиш непрестанно за крема против изгаряне. По някое време сутринта децата ѝ — Джереми, на шест, и Ерин, на четири, които нямаше да пораснат повече — започнали да правят пясъчен замък с тържествения ентузиазъм, който децата понякога прилагат към най-незначителните задачи. Нора и съпругът ѝ Дъг седели наблизо на одеяло, държали ръцете си, гледали как сериозните малки работници тичат до водата, пълнят пластмасовите си кофички с пясък и после се тътрят обратно, а клечестите им ръце се опъват под тежкия товар. Децата не се усмихвали, но лицата им излъчвали радостна решителност. Крепостта, която строели, била изненадващо голяма и сложна и завършването ѝ им отнело часове наред.

— Бяхме взели камерата, но по някаква причина не се сетихме да я включим — продължи тя. — Сега съм дори доволна. Защото, ако имахме запис на този ден, просто щях да го гледам през цялото време. Щях да живея пред телевизора и да го превъртам до безкрай.

По някакъв начин обаче споменът за онзи ден я накарал да си спомни и за друг ден, една ужасна събота през миналия март, когато цялото семейство било на легло от стомашен вирус. Сякаш всеки път когато се извърнела, някой друг повръщал, и то невинаги в тоалетната.

Къщата воняла, децата виели, а кучето не спирало да скимти да го пуснат навън. Нора не можела да стане от леглото — тресяло я, ту потъвала, ту изплувала от делириума, а и Дъг не бил по-добре. За един кратък период следобеда си помислила, че може би умира. Когато споделила този страх със съпруга си, той просто кимнал и казал: „Добре“. Били толкова болни, че нямали сила дори да вдигнат телефона и да потърсят помощ. В някакъв момент вечерта, когато Ерин лежала между тях, с втвърдена от засъхнало повръщано коса, Джереми влязъл при тях и посочил през сълзи към крака си. *Уди се изака в кухнята* — казал той. — *Уди се изака и аз стъпих в него.*

— Беше адско — каза Нора. — Точно това си повтаряхме: *Това е истински ад.*

Разбира се, преодолели вируса. След няколко дни всички били отново здрави и къщата била горе-долу приведена в ред. Но от този ден те смятали семейния марафон по повръщане за най-ниската точка в живота си, за пълния разгром, който установил някои приоритети. Ако мазето се наводняло или Нора получила глоба за паркиране, или пък Дъг загубел клиент, те винаги си припомняли, че нещата може да са и много по-лоши.

— *Е, казвахме си, поне не е толкова зле като онзи път, когато всички бяхме болни.*

Някъде в този момент от речта на Нора Грешните отломки най-сетне се появиха, изникнаха накуп от рехавата горичка, която ограждаше западната страна на парка. Бяха може би двайсетина, облечени в бяло, вървящи бавно към сбирката. Първоначално изглеждаха като неорганизирана тълпа, но докато се приближаваха, започваха да формират хоризонтална линия. Конфигурацията им напомни на Кевин група за претърсване. Всеки от тях носеше парче от плакат с една-единствена нарисувана черна буква и когато се приближиха на един хвърлей разстояние от сцената, спряха и вдигнаха плакатите си над главите. Заедно, разкривената редица от букви съставяше думите: СПРЕТЕ ДА СИ ХАБИТЕ ДЪХА.

Недоволен ропот се надигна от тълпата, която не одобряваше прекъсването или отношението. Почти цялата полиция беше на церемонията и след миг несигурност, няколко полицаи тръгнаха към натрапниците. Началник Родригес беше на сцената и точно когато Кевин се надигаше, за да се посъветва с него за това, доколко е

разумно да се провокира конфронтация, Нора се обърна към полицаите.

— Моля ви, не ги закачайте. Те не пречат на никого.

Полицаите се поколебаха, после спряха, след като получиха сигнал от началника си. От мястото си Кевин имаше добра гледка към протестиращите и вече знаеше, че жена му е сред тях. Не беше виждал Лори от два месеца и бе поразен колко много е отслабнала, сякаш бе избягала във фитнес център, а не във възнесенски култ. Косата ѝ беше по-сива, отколкото я помнеше — Грешните отломки не се грижеха особено за външния си вид — но като цяло изглеждаше странно млада. Може би беше заради цигарата в устата ѝ — Лори пушеше в началото на връзката им, но жената, която стоеше пред него с вдигната буква „Н“ високо над главата, му напомняше повече на момичето в колежа, което обичаше забавленията, отколкото на унилата понапълняла жена, която го напусна преди шест месеца. Въпреки обстоятелствата, той почувства неоспорим спазъм на желание, реално и доста иронично раздвижване в слабините си.

— Не съм алчна — продължи Нора, подхващайки отново нишката на речта си. — Не се моля за този идеален ден на плажа. Дайте ми онази ужасяваща събота, когато всички бяхме болни и жалки, но живи и заедно. Точно сега това ми звучи като рай. — За първи път, откакто бе започнала да говори, гласът ѝ се пречупи от емоциите. — Бог да ни благослови, тези, които сме тук, и онези, които не са. Всички ние сме преживели много.

Кевин се опита да улови погледа на Лори през продължителните и някак предизвикателни аплодисменти, които последваха, но тя отказа дори да погледне в неговата посока. Той се опита да се убеди, че тя прави това против волята си — все пак беше обградена от двама едри брадати мъже, един от които приличаше малко на Нийл Фелтън, човека, който някога притежаваше гурме пицарията в центъра. Щеше да е успокоително да мисли, че тя е била инструктирана от висшестоящите да не се поддава на изкушението да общува дори мълчаливо със съпруга си, но той знаеше дълбоко в себе си, че това не е вярно. Лори можеше да погледне към него, ако искаше, можеше поне да отбележи присъствието на човека, с когото бе обещала да прекара живота си. Тя просто не искаше.

Когато мислеше за това по-късно, той се чудеше защо не беше слязъл от сцената, не бе отишъл там и не бе казал: „Хей, мина доста време. Изглеждаш добре. Липсваш ми“. Нищо не го спираше. И все пак бе останал на стола, не бе направил абсолютно нищо, докато хората в бяло не свалиха буквите си, не се обърнаха и не потънаха в гората.

ЦЯЛ КЛАС КАТО ДЖИЛ

Джил Гарви знаеше колко е лесно да обвиниш липсващите в романтичен ореол, да се преструваш, че са били по-добри, отколкото в действителност, някак по-висши от загубеняците, оставени на земята. Тя беше наблюдавала процеса отблизо в седмиците след четиринайсети октомври, когато всякакви хора — предимно възрастни, но също и деца — ѝ разказваха какви ли не щуротии за Джен Сасман, която всъщност не беше нищо особено, обикновен човек, може би малко по-красива от други момичета на нейната възраст, но определено не беше ангел, твърде добър за този свят.

Бог искаше компанията ѝ — казваха те. — Липсваха му сините ѝ очи и красивата ѝ усмивка.

Джил осъзнаваше, че те имат добри намерения. Тъй като беше от така наречените очевидци, единственият друг човек в стаята по време на заминаването на Джен, хората често я третираха със страховита нежност — сякаш беше скърбящ роднина, сякаш тя и Джен бяха станали сестри постфактум — и със странно уважение. Никой не я слушаше, когато се опитваше да им обясни, че всъщност не е станала свидетел на нищо и че е също толкова неосведомена, колкото са и те. В онзи съдбовен момент тя гледаше Ютюб, някакво тъжно, но смешно видео на малко дете, което си удряше главата и се преструваше, че не боли. Сигурно го беше гледала три или четири пъти последователно и когато най-накрая вдигна поглед, Джен я нямаше. Мина дълго време, преди Джил да разбере, че тя не е в тоалетната.

Горкото момиче — настояваха хората. — Сигурно ти е много трудно да загубиш най-добрата си приятелка по този начин.

Другото, което никой не искаше да чуе, беше, че тя и Джен вече не бяха най-добри приятелки, а Джил се съмняваше, че изобщо някога са били, макар че използваша тази фраза през годините, без да я обмислят много: *моята най-добра приятелка Джен, моята най-добра приятелка Джил*. Техните майки бяха най-добри приятелки, не те. Момичетата се мъкнеха заедно, защото нямаша друг избор (в този смисъл наистина бяха като сестри). Ходеха с една кола до училище,

спяха в къщите си, отиваха на общи семейни ваканции и прекарваха безброй часове пред телевизора и компютъра в убиване на време, докато майките им пиеха чай или вино в кухнята.

Импровизираният им съюз беше изненадващо продължителен, продължи през цялото време отпреди детската градина до средата на осми клас, когато Джен претърпя неочаквана и тайнствена метаморфоза. Един ден тя имаше ново тяло — или поне така се стори на Джил — на следващия ден имаше нови дрехи, а на по-следващия ден и нови приятели, група красиви и популярни момичета, водени от Хилари Бийрдън, която Джен беше обявила, че презира. Когато Джил я попита защо общува с хора, които сама бе обвинила, че са плитки и противни, Джен само се усмихна и каза, че всъщност били доста приятни, когато ги опознаеш.

Не се държеше гадно. Никога не излъга Джил, нито каза нещо зад гърба ѝ. Просто бавно се отдалечи в различна, по-недостъпна орбита. Положи символични усилия да включи Джил в новия си живот, като я покани (най-вероятно инструктирана от майка си) на едnodневно пътуване до плажната вила на Джулия Хороуиц, но това само направи пропастта между тях по-очевидна от преди. Джил се чувстваше чужда през целия следобед, бледа и плаха натрапница, в своя безнадежден цял бански, докато гледаше с мълчаливо смущение как красивите момичета се възхищаваха на бикините си, сравняваха изкуствения си тен и пращаха съобщения на момчета от бонбонените си телефони. Онова, което я изуми най-много, беше колко удобно, изглежда, се чувства Джен в тази среда, колко плавно се слива с останалите.

— Знам, че е трудно — каза ѝ майка ѝ. — Но тя се развива, може би и ти трябва да го направиш.

Това лято, последното преди катастрофата, сякаш никога нямаше да свърши. Джил беше твърде голяма за лагер, твърде малка, за да работи, и твърде срамежлива, за да вдигне телефона и да потърси някого. Тя прекарваше много време във Фейсбук, изучаваше снимки на Джен и новите ѝ приятели и се чудеше дали са толкова щастливи, колкото изглеждат. Бяха започнали да се наричат „класните кучки“ и почти всяка снимка имаше заглавие: *Класните кучки разпускат; Пижаменото парти на класните кучки; Хей, КК, какво пиете?* Тя проверяваше статусите на Джен, за да проследява възходите и

спадовете във връзката ѝ със Сам Пардо, едно от най-сладките момчета в класа им.

Джен се държи за ръка със Сам и гледат филм.

Джен: **НАЙ-ДОБРАТА ЦЕЛУВКА НА СВЕТА!!!**

Джен: най-дългите две седмици в живота ми.

Джен: ... **НЯМА ЗНАЧЕНИЕ.**

Джен: Момчетата са Провал!

Джен: Всичко е Простено (и все пак).

Джил се опита да я мрази, но не можеше да се принуди. Какъв беше смисълът? Джен беше там, където искаше да бъде, с хората, които харесваше, и вършеше нещата, които я правеха щастлива. Как можеш да мразиш някого заради това? Просто трябва да намериш начин да го получиш и ти.

Когато септември най-накрая се изтърколи, тя усети, че най-лошото е минало. Гимназията беше като празен лист, миналото беше изтрито, бъдещето предстоеше да бъде написано. Когато тя и Джен се срещнеха в коридора, просто се поздравяваха и отминаваха. От време на време Джил поглеждаше към нея и мислеше: „Сега сме различни хора“.

Фактът, че двете бяха заедно на четиринайсети октомври, беше чисто съвпадение. Майката на Джил беше донесла малко прежда на г-жа Сасман — двете се бяха запалили по плетенето същата есен — и Джил беше в колата, когато реши да се отбие. По-скоро по стар навик, тя се озова на приземния етаж с Джен, двете поговориха неловко за новите си учители, а когато изчерпаха темите за разговор, включиха компютъра. Джен имаше изписан телефонен номер на гърба на ръката си — Джил го забеляза, когато тя натисна копчето за включване, и се зачуди чий ли е — и олющен розов лак на ноктите. Скринсейвърът на лаптопа ѝ беше снимка на тях двете, Джил и Джен, направена преди две години по време на снежна буря. Бяха се увили до ушите, ухилени, със зачервени бузи и двете имаха скоби на зъбите и сочеха гордо към един снежен човек, построен грижовно, с морков за нос и шал назаем. Дори тогава, докато Джен седеше до нея и още преди тя да се превърне в ангел, това ѝ се струваше много стара история, реликва от изгубена цивилизация.

* * *

Едва след като майка ѝ се присъедини към „Грешните отломки“ Джил започна сама да разбира как липсата изкривява съзнанието, как те кара да преувеличаваш добродетелите и да омаловажаваш слабостите на хората. Не беше едно и също, разбира се: майка ѝ не беше *напълно* заминала, не като Джен, но това нямаше значение.

Отношенията им бяха сложни, леко тягостни — малко по-близки, отколкото беше добре и за двете — и на Джил често ѝ се беше искало между тях да има малко дистанция, място да маневрира.

„Почакай да ида в колеж — мислеше си тя. — Такова облекчение ще е да не ми диша във врата непрестанно.“

Това беше в реда на нещата, порастваш и се изнасяш. Онова, което не беше естествено, бе майка ти да се изнесе, да иде на другия край на града, за да живее в обща къща с група религиозни откачалки, да прекрати всякакво общуване със семейството си.

Дълго време след като тя напусна, Джил беше завладяна от детински глад за присъствието ѝ. Липсваше ѝ всичко от майка ѝ, дори нещата, които я влудяваха — фалшивото ѝ пеене, настояването, че пълнозърнестата паста има също толкова добър вкус, колкото и обикновената, неспособността ѝ да проследява сюжета и на най-простото телевизионно шоу (Чакай малко, това същият човек ли е като преди, или е някой друг?). Сякаш от нищото я връхлитаха спазми на копнеж и я оставяха замаяна и плачеща, склонна към неочаквани пристъпи на гняв, които неизбежно се обръщаха срещу баща ѝ, а това беше абсолютно нечестно, защото не той беше човекът, който я бе напуснал. В опит да парира тези атаки, Джил направи списък с грешките на майка си и го вадеше винаги когато усетеше, че става сантиментална.

Странен, писклив, абсолютно фалшив смях
Ужасен вкус за музика
Осъждаща
Не би ме поздравила, ако ме срещне на улицата
Грозни слънчеви очила
Обсебена от Джен

Използва думи като „опаля“ и „брътвеж“ в разговор
Натяква на татко за холестерола
Ръце като желе
Обича Бог повече от собственото си семейство

Всъщност до известна степен това работеше или може би просто свикваше със ситуацията. Във всеки случай, най-накрая тя спря да плаче, докато заспи, спря да пише дълги отчаяни писма, в които молеше майка си да се върне, спря да се обвинява за нещата, които не може да контролира.

„Това е нейното решение — научи се да си напомня. — Никой не я е карал да си ходи.“

* * *

Напоследък единственото време, в което майката на Джил ѝ липсваше последователно, беше сутрин, докато бе още полусънна, непримирена с идващия ден. Просто не беше правилно да слезе за закуска и да не я намери край масата в раздърпаната ѝ сива рокля, да няма кой да я прегърне и да прошепне: „Хей, поспаланке“, с глас, изпълнен от веселие и съчувствие. Джил ставаше трудно, а майка ѝ осигуряваше място за бавен и намусен преход към будност без много приказки или ненужна драма. Ако искаше да яде, нямаше проблем, ако не искаше — също нямаше проблем.

Баща ѝ се бе опитал да поеме щафетата, признаваше това, но двамата просто не бяха на една и съща вълна. Той беше действен тип и без значение кога станеше от леглото Джил, неизменно го заварваше, весел и окъпан, да чете сутрешния вестник — изумително бе, че все още прави това — с леко укорително изражение, като че ли тя беше закъсняла за среща.

— Виж ти, виж ти — каза баща ѝ, — виж кой е тук. Чудех се кога ли ще се появиш.

— Здравсти — смотолеви тя, осъзнавайки с неудобство, че е обект на родителски оглед.

Той правеше това всяка сутрин в опит да открие какво е станало предишната вечер.

— Лек махмурлук? — попита с тон, който бе повече любопитен, отколкото неодобрителен.

— Не съвсем. — Тя бе изпила само две бири в дома на Дмитрий и може би бе дръпнала един-два пъти от джойнта, който обикаляше компанията, към края на вечерта, но нямаше смисъл да навлиза в подробности. — Просто не съм се наспала.

— Хм — изсумтя той, без да се опитва да прикрие недоверието си. — Защо не си останеш вкъщи довечера? Може да гледаме филм.

Джил се престори, че не го е чула, и тръгна към кафемашината, да си налее чаша препечено кафе, което бяха започнали да купуват напоследък. Това беше двойк акт на отмъщение срещу майка ѝ, която не позволяваше на Джил да пие кафе в къщата, дори слабата запарка за закуска, която смяташе за толкова вкусна.

— Мога да ти направя омлет — предложи той. — Или пък да си хапнеш малко овесени ядки.

Тя седна и потръпна при мисълта за големите мазни сгънати омлети на баща си, през които се процеждаше оранжево сирене.

— Не съм гладна.

— Трябва да хапнеш нещо.

Тя пусна и това край ушите си и отпи голяма глътка от черното кафе. Така беше по-добре, мътно и тръпчиво, като шок за тялото ѝ. Очите на баща ѝ се преместиха към часовника над мивката.

— Ейми стана ли?

— Още не.

— Вече е седем и петнайсет.

— За какво да бърза. И двете имаме свободен първи час.

Той кимна и обърна страница от вестника си, както правеше всяка сутрин, след като тя му казваше същата лъжа. Никога не беше напълно сигурно дали ѝ вярва, или просто не му пука. Получаваше същото разсеяно отношение от много други възрастни — ченгета, учители, родители на приятелите ѝ, Дерек от магазина за замразен йогурт, дори от инструктора си по шофиране. Това беше обезсърчаващо, защото никога не знаеше наистина дали ще ѝ се подиграят, или ще се отърве.

— Някакви новини от Холи Уейн?

Джил следеше историята за ареста на лидера на култа с голям интерес, изпълнена с мрачно очарование от мръсните подробности в статиите, но също и засрамена заради брат си, който беше заложил на един мъж, оказал се впоследствие шарлатанин и свиня.

— Не и днес — отвърна баща ѝ. — Предполагам, че са изразходвали добрия материал.

— Чудя се какво ли ще прави Том.

Бяха обсъждали това през последните няколко дни, но не стигаха твърде далече. Трудно им беше да си представят какво ли може да си мисли Том, като дори не знаеха къде е той, какво прави и дори дали все още е в редиците на Движението за изцелителни прегръдки.

— Не знам. Той вероятно е доста...

Спряха да говорят, когато Ейми влезе в кухнята. Джил с облекчение видя, че приятелката ѝ носеше долнище на пижама — което не се случваше често — въпреки че относителното приличие на тазсутрешното облекло се подронваше от твърде изрязаното ѝ горнище. Ейми отвори хладилника и се взря продължително в него, накланяйки главата си, сякаш вътре ставаше нещо особено интересно. После измъкна картон с яйца и се обърна към масата, лицето ѝ беше отпуснато и сънливо, косата ѝ представляваше страховита бъркотия.

— Господин Гарви — каза тя, — има ли вероятност да ни забъркате някой от вашите вкусни омлети?

* * *

Както обикновено, избраха по-дългия път до училище, като се скриха зад „Сейфуей“, за да изпуснат набързо един джойнт — Ейми правеше всичко възможно да не влиза в мейпълтънската гимназия без малко раздрусване — после се отправиха към Резервоар Роуд, за да видят дали в „Дънкин Донътс“ не се случва нещо интересно. Напълно очаквано отговорът беше „не“ — освен ако човек не смяташе няколко старци, дъвчеши бухтички, за интересни — но в момента, в който подадоха глави вътре, Джил бе надмогната от коварната страст за сладко.

— Нещо против? — попита тя, докато се взираше лакомо в тезгяха. — Не съм закусвала.

— Нищо. Дебелият задник си е твой.

— Хей. — Джил я удари силно по ръката. — Задникът ми не е дебел.

— Още — отвърна Ейми. — Хапни още няколко донъта.

Неспособна да избере между глазираните и желираните, Джил разреши дилемата си, като поръча и двата. Щеше да е напълно доволна да ги яде в движение, но Ейми настоя да седнат.

— За къде бързаме? — попита тя.

Джил погледна мобилния си телефон.

— Не искам да закъснявам за втория час.

— Аз имам физическо — каза Ейми. — Не ми пука дали ще го пропусна.

— Аз имам тест по химия. Който вероятно няма да взема.

— Винаги казваш така и винаги имаш високи оценки.

— Не и този път — възрази Джил. Беше пропуснала твърде много уроци през последните няколко седмици и беше напушена на твърде много от онези, на които успя да присъства. Някои предмети вървяха добре с тревата, но химията не беше сред тях. Когато се надрусаш и започнеш да мислиш за електрони, можеш да се озовеш съвсем далече от мястото, на което си започнал. — Този път съм прецакана.

— На кой му пука? Това е просто един тъп тест.

„На мен“, искаше да каже Джил, но не беше сигурна, че го мисли. Някога ѝ пукаше — даже много — и още не беше съвсем свикнала с усещането да не ѝ пука, макар че се стараше.

— Знаеш ли какво ми каза майка ми? — продължи Ейми. — Каза, че когато била в гимназията, момичетата можели да пропуснат физическото, ако са в цикъл. Каза, че имало един учител, някакъв неандерталец, треньор по футбол, на който тя всеки час казвала, че има болки, и той винаги отвърщал: „Добре, стой на седалките“. Никога не се усетил.

Джил се разсмя, макар да бе чувала историята и преди. Това бе едно от малкото неща, които знаеше за майката на Ейми, освен факта, че беше алкохоличка, изчезнала на четиринайсети октомври и оставила дъщеря си сама с доведения ѝ баща, на когото тя не вярваше и не харесваше.

— Искаш ли хапка? — протегна Джил желирания донът. — Наистина е вкусен.

— Не, не. Натъпках се. Не мога да повярвам, че изядох целия омлет.

— Не обвинявай мен. — Джил облиза една блестяща капчица желе от края на палеца си. — Опитах се да те предупредя.

Изречението на Ейми остана сериозно, дори леко сурово.

— Не бива да се подиграваш на баща ти. Той е добър човек.

— Знам.

— И дори е нелош готвач.

Джил реши да не спори. В сравнение с майка ѝ, баща ѝ беше ужасен готвач, но Ейми нямаше как да знае това.

— Старае се — отвърна.

Тя дояде глазирания донът на три бързи хапки — отвътре беше толкова въздушен, сякаш под захарната облицовка нямаше почти нищо — после събра боклука.

— Ух — каза, ужасена от перспективата на теста, който трябваше да направи. — Май е по-добре да тръгваме.

Ейми я огледа за момент. Взря се в остъклените рафтове зад тезгяха — към редиците от донъти, подредени в метални кутии, глазирани и блестящи, покрити с пудра захар, натурални или пълни със сладки изненади — а после отново към Джил. Пакостлива усмивка бавно огря лицето ѝ.

— Знаеш ли какво? Мисля, че ще си взема нещо за ядене. Може би и кафе. Искаш ли кафе?

— Нямаме време.

— Разбира се, че имаме.

— Ами тестът ми?

— Какво за теста?

Преди Джил да отговори, Ейми бе станала и вървеше към тезгяха, джинсите ѝ бяха толкова изпънати, а походката — толкова кръшна, че всички се обърнаха да я гледат.

„Трябва да тръгвам“, помисли си Джил.

И едва тогава я връхлетя усещане за нереалност, внезапно осъзнаване, че е хваната в капана на лош сън, паническото чувство за безпомощност, сякаш не разполагаш със собствена воля.

Но това не беше сън. Всичко, което трябваше да направи, бе да стане и да тръгне. И все пак остана замръзнала на пластмасовата си розова седалка и се усмихваше глупаво, докато Ейми се обръщаше и оформяше с устни „извинявай“, макар от изражението ѝ да беше ясно, че изобщо не съжалява.

„Кучка — помисли си Джил. — Тя иска да се проваля.“

* * *

В моменти като този — а те бяха повече, отколкото ѝ се щеше да признае — Джил се чудеше какво прави, как е позволила на себе си да се заплете толкова много с някой толкова себичен и безотговорен като Ейми. Това не беше здравословно.

А и беше станало толкова бързо. Преди няколко месеца, в началото на лятото, едва се познаваха, бяха просто две момичета, които работеха заедно в западащия магазин за замразен йогурт и си говореха по време на затишията, някои от които продължаваха часове.

Първоначално бяха предпазливи, осъзнаваха принадлежността си към различни племена — Ейми беше секси и безразсъдна, животът ѝ беше хаотична сага от лоши решения и емоционална мелодрама. Джил беше пуритански настроена и отговорна, отлична ученичка и тийнейджърка за подражание. „Мечтая си да имах цял клас от такива като Джил“, беше писал не един учител в коментара си към досието ѝ. Никой никога не беше писал нещо подобно за Ейми.

С напредването на лятото те започнаха да се отпускат в нещо, което наподобяваше искрено приятелство, връзка, която правеше различията им все по-незначителни. Въпреки цялата си социална и сексуална самоувереност, Ейми се оказа изненадващо крехка, бързо избухваше в сълзи и буйни пристъпи на самоомраза; изискваше много усилия да бъде разведена. Джил криеше тъгата си по-добре, но Ейми имаше начин да я изкара от нея, да я принуди да се отвори за неща, които не би обсъждала с никой друг — горчивината, която изпитваше към майка си, затрудненото общуване с баща ѝ, чувството, че е била измамена, че светът, в който е била възпитана да живее, вече не съществува.

Ейми взе Джил под крилото си, водеше я на купони след работа, запозна я с всичко, което беше пропуснала. Първоначално Джил беше уплашена — всеки, когото срещнеше, изглеждаше малко по-голям и по-готин от нея самата, макар че всички бяха на нейната възраст — но бързо преодоля стеснителността си. Напи се за първи път, пуши трева, остана до зори, потънала в разговори с хора, които преди подминаваше по коридора, хора, които бе отписала като пропаднали загубеняци. Една нощ, след като беше предизвикана, тя свали дрехите си и скочи в басейна на Марк Солърс. Когато се изкатери обратно няколко минути по-късно, гола и мокра пред очите на приятелите си, се почувства друг човек, като че ли старото ѝ Аз беше отмито.

Нищо от това нямаше да се случи, ако майка ѝ си беше вкъщи, не защото тя щеше да я спре, а защото Джил щеше сама да се спре. Баща ѝ се опита да се намеси, но изглежда, беше загубил вяра в авторитета си. В края на юли ѝ забрани да излиза веднъж, след като я намери припаднала на моравата пред къщата, но тя не обърна внимание на наказанието и той не го спомена отново.

Нито пък се оплака, когато Ейми започна да преспива у тях, макар че Джил не се беше посъветвала с него, преди да я покани. По времето, когато най-накрая се реши да пита какво става, Ейми вече беше неизменна част от къщата, спеше в старата стая на Том, налагаше свои странни изисквания към списъка за пазаруване на семейството, неща, които биха докарали удар на майка ѝ — глазирани бисквити с крем, банички с пълнеж, полуготови спагети. Джил бе права да твърди, че Ейми има нужда от почивка от доведения си баща, който понякога я „занимаваше“, когато се върнеше вкъщи пиян. Той още не я беше докосвал, но я гледал и говорел страховити неща, от които тя не можела да заспи.

— Не трябва да живее там — каза тя на баща си. — Положението не е добро.

— Добре — отвърна той. — Приемам това.

Последните две седмици на август бяха особено шеметни, сякаш двете момичета предусещаха идващия край на забавленията и искаха да ги изпият до капка, докато още имаха възможност. Една сутрин Джил слезе да си вземе душ, оплаквайки се колко много мрази косата си. Винаги беше толкова суха и безжизнена, изобщо не приличаше на

косата на Ейми, която беше мека и блестяща и никога не изглеждаше зле, дори когато тя изпълзяваше от леглото сутрин.

— Отрежи я — каза ѝ Ейми.

— Какво?

Ейми кимна, лицето ѝ изразяваше пълна увереност.

— Отърви се от нея. Ще изглеждаш по-добре.

Джил не се поколеба. Качи се горе, накълца увисналите кичури с шивашка ножица, после довърши работата с електрическата машинка, която баща ѝ държеше под мивката в банята. Беше въодушевяващо да усеща как миналото се откъсва от нея на парчета, да гледа как новото ѝ лице изниква, да вижда очите си — големи и свирепи, и устата си, която изглеждаше по-нежна и по-хубава, отколкото бе свикнала да я възприема.

— Мамка му! — каза Ейми. — Шибано страхотно!

Три дни по-късно Джил прави секс за първи път с някакъв колежанин, когото едва познаваше, след един пиян маратон с игра на бутилка в къщата на Джесика Маринети.

— Никога не съм го правил с гологлаво момиче — довери ѝ той още по време на акта.

— Наистина ли? — попита тя, без да си дава труд да му каже, че ѝ е за първи път. — Добре ли е?

— Хубаво е — каза ѝ той, потривайки скалпа ѝ с връхчето на носа си. — На допир е като шкурка.

Тя не осъзнаваше действията си, докато не започнаха училище и не забеляза начина, по който я гледаха старите ѝ приятели и учителите, щом се появи в коридора заедно с Ейми — в очите им имаше смесица от съжаление и отвращение. Знаеше какво си мислят — че е била отклонена от правия път, че лошото момиче е покварило доброто — и искаше да им каже, че грешат. Тя не беше жертва. Всичко, което бе направила Ейми, бе да ѝ покаже нов начин да бъде себе си, начин, който точно сега имаше много повече смисъл, отколкото старият бе имал преди.

„Не я обвинявайте — мислеше Джил. — Изборът беше мой.“

Беше благодарна на Ейми, наистина беше, и бе доволна, че можеше да ѝ осигури място за преспиване, когато имаше нужда от това. Но дори и така, цялата неразделност започваше да я дразни — да живеят като сестри, да си разменят дрехи, храна и тайни, да

купонясват заедно всяка нощ и да започват наново на сутринта. Този месец дори циклите на двете съвпаднаха, което беше малко неестествено. Имаше нужда от малко въздух, малко време да навакса с училището, да се види с баща си, може би дори да прехвърли материалите за колежа, които пристигаха непрекъснато по пощата. Само ден-два, за да си събере ума, защото понякога ѝ беше трудно да види границата между тях двете, мястото, където свършваше Ейми и започваше Джил.

* * *

Бяха само на две преки от училището, когато приусът отби тихо до тях. Беше едно от онези неща, които никога не се случваха на Джил преди, но откакто се движеше с Ейми, ставаха непрекъснато. Прозорецът на пасажерското място се смъкна и през него в хладната ноемврийска утрин излетя облак от наситено с мирис на трева реге.

— Хей, дами — извика Скот Фрост, — к'во става?

— Нищо особено — отвърна Ейми. Гласът ѝ се променяше, когато говореше с момчета — на Джил ѝ звучеше по-дълбок, наситен с изкусителна жизненост, която правеше и най-баналното изречение смътно интригуващо. — К'во става с вас?

От шофьорското място се наведе Адам Фрост, главата му се люшна на няколко инча от главата на брат му, сякаш бяха умален модел на Маунт Ръшмор. Близнаците Фрост бяха известни с красотата си — еднояйчни лентяи с дредлокове, квадратни челюсти, сънливи очи и жилави тела на атлетите, каквито можеха да бъдат, ако не бяха друсани през цялото време. Джил бе доста сигурна, че са завършили преди година, но все още ги виждаше често в училище, най-вече в кабинета по изкуство, макар че никога не се занимаваха с изкуство. Просто седяха там като бавноразвиващи се и наблюдаваха как по-малките се мъчат, обвити в аура на благосклонно забавление. Учителят по рисуване, мисис Куми, изглежда, се наслаждаваше на компанията им, говореше си и се смееше с тях, докато учениците ѝ работеха сами. Тя беше на около петдесет, омъжена и с наднормено тегло, но слуховете в училище твърдяха, че тя и братята Фрост понякога се забавляват в склада по време на почивките ѝ.

— Скачайте — извика им Адам. На дясната си вежда имаше редица пиърсинги, с чиято помощ хората го различаваха от Скот. — Да се поразходим.

— Трябва да ходим на училище — измърмори Джил, говорейки повече на Ейми, отколкото на близнаците.

— Заеби това — отвърна Скот. — Елате у нас, ще е забавно.

— В какъв смисъл? — попита Ейми.

— Имаме маса за пинг-понг.

— И викади — добави Адам.

— Така кажи. — Ейми се обърна към Джил с обещаваща усмивка. — Какво мислиш?

— Не знам. — Джил усети лицето ѝ да се загарява от смущение. — Напоследък доста изпуснах от училище.

— Аз също — съгласи се Ейми. — Още един ден не е от значение.

Беше разумна забележка. Джил изгледа близнаците, които кимаха в ритъм с „Бъфало Солджър“, и подсъзнателно ги поощряваха да се съгласят.

— Не знам — повтори тя.

Ейми изпусна остра въздишка, но Джил остана неподвижна. Не можеше да разбере какво я спираше. Тестът по химия вече беше започнал. Останалата част от деня щеше да е просто бележка под линия към провала ѝ.

— Няма значение. — Ейми отвори вратата и се качи на задната седалка, като се взираше в Джил през цялото време. — Идваш ли?

— Не — отвърна ѝ Джил. — Вие отивайте.

— Сигурна ли си? — попита Скот, докато Ейми затваряше вратата.

Изглеждаше искрено разочарован.

Джил кимна и прозорецът му се затвори с бръмчене, скривайки бавно красивото му лице. Затвореният приус остана неподвижен секунда-две, както и Джил. Обзе я остър пристъп на съжаление, докато се взираше в тъмните стъкла.

— Чакайте! — изкрещя тя.

В собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча високо, почти отчаяно, но те сигурно не я бяха чули, защото колата потегли точно когато се протягаше към вратата, и се понесе безшумно по улицата без нея.

* * *

Все още беше надрусана, когато стигна в училище, но вече не по смешния начин, който превръщаше всяка сутрин с Ейми в шантаво приключение, в което двете се преструваха на шпиони или се забавляваха със съвсем несмешни неща, заради което се смееха още повече. Днес се чувстваше натежала и тъжна, просто в странно лошо настроение.

Официално трябваше да се разписва в главния кабинет, но това беше една от онези формалности, на които вече никой не обръщаше особено внимание, останка от едно по-организирано и послушно време. Джил учеше в гимназията само от пет седмици преди Внезапното заминаване, но все още пазеше жив спомен от това време, със сериозните и изискващи учители, със съсредоточените и мотивирани, пълни с енергия деца. Почти всеки свиреше на инструмент или се занимаваше с някакъв спорт. Никой не пушеше в тоалетните, можеше да те отстранят, ако те хванеха да се натискаш с някого в коридора. В онези дни хората вървяха по-бързо — или поне така си спомняше тя — и винаги, изглежда, знаеха точно къде отиват.

Джил отвори шкафчето си и грабна копието си от „Нашият град“, която дори не беше започнала, въпреки факта, че я обсъждаха в часа по английски през последните три седмици. Имаше още десет минути преди края на втория час и щеше да е щастлива просто да се тръшне на пода и поне да прелисти първите няколко страници, но знаеше, че няма да може да се концентрира, не и докато Джет Ористальо, бродещият трубадур на гимназията, седеше пред нея по диагонал, подрънкваше на китарата си и пееше „Огън и дъжд“ за хиляден път. Тази песен я караше да настръхва.

Помисли си дали да не отскочи до библиотеката, но нямаше време за това, ето защо се отправи директно към кабинета по английски. По пътя направи кратко отклонение до кабинета на мистър Скандърман, където съучениците ѝ привършваха теста по химия.

Не знаеше какво я накара да надникне вътре. Последното нещо, което искаше, беше мистър Скандърман да я види и да разбере, че не е била болна. Това щеше напълно да съсипе всеки шанс да си издейства поправителен тест. За щастие, той решаваше sudoku, когато тя

надзърна през прозореца, и беше напълно погълнат от малките квадратчета.

Тестът явно беше труден. Албърт Чин бе готов, разбира се — бърникаше в айфона си, за да убива времето, а Грег Уилкокс бе заспал, но всички други все още работеха, правеха всичко онова, което човек правеше, когато се опитваше да мисли, докато времето му изтича — хапеха устни, навиваха кичури около пръстите си, клатеха крака. Кейти Бренан чешеше ръката си, като че ли беше болна, а Пит Родригес не спираше да се почуква по челото с гумата на края на молива си.

Тя остана там само минута или две, но дори така се предполагаше, че някой ще вдигне поглед и ще я види, ще се усмихне или ще ѝ помахва. Обикновено се случваше точно това, когато някой надничаше в класната стая по време на тест. Но всички просто продължаваха да работят или да спят, или да блят. Сякаш Джил не съществуваше, сякаш всичко, което беше останало от нея, бе празният чин във втората редица — паметник на момичето, което някога седеше там.

СПЕЦИАЛЕН ЧОВЕК

Нямаше нужда Том Гарви да пита защо на прага му стои момиче с куфар в ръка. Вече от седмици усещаше как надеждата бавно напуска тялото му — беше малко като да скъсаш с някого — и сега вече я нямаше. Беше в емоционален банкрут. Момичето му се усмихна сухо, сякаш бе прочела мислите му.

— Ти ли си Том?

Той кимна. Тя му подаде плик с името му, написано на него.

— Честито. Ти си новата ми бавачка.

Беше я виждал преди, но никога толкова отблизо и беше похубава, отколкото бе осъзнавал — малко азиатско момиче, най-много на шестнайсет, с невъзможно черна коса и лице във формата на идеална сълза. „Кристин“, спомни си той името ѝ, четвъртата съпруга. Тя го остави да я зяпа за малко, после се умори.

— Ето — каза и извади айфона си. — Защо не си направиш една снимка?

Два дни по-късно ФБР и Щатската полиция на Орегон арестуваха мистър Гилкрест при акция, която телевизиите упорито наричаха „изненадващ утринен набег“, макар че не беше изненада за никого, със сигурност не и за самия мистър Гилкрест. От предателството на Ана Форд той предупреждаваше последователите си за задаващите се мрачни времена и се опитваше да ги убеди, че всичко е за добро.

„Каквото и да се случи с мен — пишеше той в последния си имейл, — не се отчайвайте. За всичко има причина.“

Макар че очакваше ареста, Том беше хванат неподготвен от тежестта на обвиненията — многобройни случаи на изнасилване от втора и трета степен и содомия, както и укриване на данъци и нелегални превози на малолетни през щатските граници — и беше обиден от очевидното удоволствие, което новинарите извличаха от така нареченото от тях „зрелищно падение на самопровъзгласилия се месия“, „шокиращи твърдения“, които правеха „репутацията му на светец на парцали“ и оставяха „бързо растящото му младежко

движение в безпорядък“. Телевизиите продължаваха да излъчват един и същ неласкателен видеозапис на закопчания с белезници мистър Гилкрест, ескортиран в съдебната зала в омачкана копринена пижама, със сплескана от едната страна коса, като че ли току-що измъкнат от леглото. Скролбарът в дъното на екрана показваше: **ХОЛИ УЕЙН? РАЗВЕНЧАНИЯТ ЛИДЕР НА КУЛТА АРЕСТУВАН ЗА СЕКСУАЛНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ. ГРОЗЯТ ГО 75 ГОДИНИ ЗАТВОР.**

Предаването гледаха четирима — Том и Кристин, както и съквартирантите на Том, Макс и Луис. Том не ги познаваше много добре, те просто бяха назначени от Чикаго, за да му помагат в Центъра за изцелителни прегръдки в Сан Франциско, но доколкото можеше да каже, реакциите им на новините бяха напълно характерни: чувствителният Луис плачеше тихо, а лудата глава Макс крещеше мръсотии на екрана, настоявайки, че мистър Гилкрест е бил натопен. От своя страна Кристин изглеждаше странно ненакърнена от предаването, като че ли всичко се развиваше според плана. Единственото, което я притесняваше, беше пижамата на съпруга ѝ.

— Казах му да не носи тази — отбеляза тя. — Прилича на Хю Хефнър с нея.

Тя се оживи малко повече, когато на екрана се появи червендалестото лице на Ана Форд. Ана беше духовна съпруга номер шест и единствената не-азиатка в групата. Тя изчезна от ранчото в края на август, само за да се появи две седмици по-късно в „60 минути“, където разказа на света за харема малолетни момичета, които задоволяваха всяка нужда на Холи Уейн. Твърдеше, че била на четиринайсет по време на женитбата си, отчаяна бегълка, която приела помощта на две приятни момчета на автобусната спирка в Минеаполис. Те ѝ дали храна и убежище, а после я превозили до ранчото на Гилкрест в Южен Орегон. Трябва да е направила добро впечатление на застаряващия пророк, защото три дни след пристигането си той сложил пръстен на ръката ѝ и я приел в леглото си.

— Той не е месия, а просто развратен старец.

Това изявление се превърна в лайтмотива на скандала.

— А ти си Юда — каза на телевизора Кристин. — Юда с дебел бял задник.

* * *

Всичко беше съсипано, всичко, за което Том беше работил и се беше надявал през последните две години и половина, но по някаква причина не се чувстваше разбит, както бе очаквал. Зад болката прозираше ясно чувство на облекчение, осъзнаването, че нещата, от които си се ужасявал, най-накрая са се случили, че вече не живееш в страх от тях. Разбира се, имаше цяло тресавище от проблеми, за които да се тревожи, но щеше да има време да се справи с тях по-късно.

Беше отстъпил леглото си на Кристин и сега спеше в дневната, след като всички други си легнеха. Преди да загаси лампата, вземаше снимката на своя специален човек — Вербецки с фойерверките — и я гледаше няколко секунди. За първи път откакто се помнеше, не прошепваше името на стария си приятел, нито пък отправяше нощната си молитва липсващите да се върнат. Какъв беше смисълът? Имаше чувството, че тъкмо се е събудил, след като е спал твърде дълго, и не може да си спомни съня, който го е забавил.

„Няма ги — помисли си Том. — Трябва да се примиря с това.“

* * *

Три години по-рано, когато пристигна за първи път в колежа, Том беше като всички останали — нормално американско дете със среден успех, което искаше да учи бизнесспециалност, да бъде готин студент, да пие тонове бира и да преспи с колкото се може повече сравнително яки мадами. През първите няколко дни изпитваше носталгия по дома, носталгия по познатите улици и сгради на Мейпълтън, по родителите и сестра си и всичките си приятели, разпръснати в институциите за висше образование в страната, но знаеше, че тъгата му е временна и дори здравословна. Тревожеше се, когато срещаше други първокурсници, които говореха за родните си места и понякога за семействата си с привично презрение, сякаш бяха прекарвали първите си осемнайсет години в затвора и най-накрая се бяха освободили.

Неделята след началото на занятията той се напи и отиде на футболен мач с голяма група от неговия етаж, половината му лице

беше боядисано с оранжево, а другата половина — със синьо. Всички студенти бяха концентрирани в една секция на куполния стадион, ревяха и пееха като един-единствен организъм. Беше въодушевяващо да се слее с тълпата, да почувства как идентичността му се разтопява в нещо по-голямо и по-могъщо. Оранжевите победиха и същата нощ на сбирката на братството той срещна момиче, чието лице беше боядисано също като неговото, отиде в стаята ѝ и откри, че животът в колежа надхвърля и най-смелите му очаквания. Все още можеше да си припомни живо усещането, когато се прибираше, след като бе излязъл от стаята ѝ, докато слънцето изгряваше, с развързани обувки, изчезнали чорапи и боксерки; помнеше поздрава, който си размени с някакво момче, което се олюляваше срещу него на двора като негов огледален образ, и пляска на ръцете им, който отекна триумфално в утринната тишина.

Само след миг всичко беше свършило. Учебната година бе отменена на петнайсети октомври, дадоха им седем дни да си стегнат багажа и да опразнят кампуса. Тази последна седмица съществуваше в паметта му като мъгла от объркани сбогувания — стаите се опразваха бавно, чуваха се приглушените звуци от плачещи зад вратите хора и тихите им проклетия, докато прибираха телефоните в джоба си. Направиха се няколко отчаяни купона, един от които свърши с отвратителна кавга, и набързо организирани мемориални служби на стадиона, на които ректорът тържествено рецитира имената на университетските жертви в онова, което тъкмо беше наречено Внезапното заминаване. Списъкът включваше и имената на инструктора по физика на Том и на едно момиче от часовете по английски, което беше взело свръхдоза приспивателни, щом научи за изчезването на еднотайчната ѝ близначка.

Той не беше направил нищо лошо, но помнеше странното усещане за срам — за личен провал — когато се върна у дома си, след като го беше напуснал, все едно беше скъсан или го бяха изгонили дисциплинарно. Но изпитваше и утеха и успокоение в това, да се върне при семейството си, да открие всички живи и здрави, макар че сестра му очевидно беше преживяла доста. Том я попита няколко пъти за Джен Сасман, но тя отказваше да говори или защото беше твърде разстройващо — според теорията на майка му — или защото просто ѝ беше писнало от темата.

— Какво искаш да ти кажа? — тросваше му се тя. — Мамка му, тя се изпари, това е.

Останаха само четиримата две седмици, гледаха дивидита и играеха настолни игри, правеха всичко, което можеше да ги разсее от истеричната монотонност на телевизионните новини — обесивно повтаряне на едни и същи основни факти, все по-увеличаващия се брой на липсващите, интервю след интервю с травмирани очевидци, които казваха неща като: „Той стоеше точно до мен...“ или „Обърнах се само за секунда...“, преди гласовете им да се извият в смущаващ кикот. Медийното отразяване беше различно от това за единайсети септември, когато мрежите показваха горящите кули до безкрай. Четиринайсети октомври беше по-аморфен, по-труден за обхващане: имаше огромни струпвания на коли по магистралите, катастрофирали влакове, много паднали малки самолети и хеликоптери, за щастие, в САЩ нямаше нито един катастрофирал голям пътнически самолет, макар че няколко бяха приземени от ужасените втори пилоти, а един дори от стюарда, който за малко се превърна в национален герой, една ярка точка в морето от мрак — но медиите така и не можаха да създадат едно-единствено изображение, което да символизира катастрофата. Нямаше и враг, който да бъде мразен, а това правеше нещата много по-трудни за осмисляне.

В зависимост от навиците си, човек можеше да слуша експертите, които провеждаха дебати върху валидността на противоречивите религиозни и научни обяснения за събитието, което беше или чудо, или трагедия, или можеше да гледа безкрайни серии от прозрачни монтаж, празнуващи живота на заминалите знаменитости — Джон Меленкамп и Дженифър Лопес, Шак и Адам Сандлър, мис Тексас и Грета ван Састерн, Владимир Путин и папата. Имаше толкова много различни нива на слава, примесени едно в друго — техничарят в рекламите на „Върайзън“ и пенсионираният съдия от Върховния съд, латиноамериканският тиранин и куотърбекът, никога неразвил своя потенциал, остроумният политически консултант и онази мацка от „Ергенът“. Според „Фуд Нетуърк“ малкият свят на звездните готвачи бе понесъл непропорционално голям удар.

Първоначално Том нямаше против да си е вкъщи. Имаше смисъл във времена като това хората да са със своите близки. Във въздуха тежеше някакво почти непоносимо напрежение, настроение на

тревожно очакване, макар никой да не знаеше дали се чака логично обяснение, или втора вълна изчезвания. Сякаш целият свят бе поспрял да си поеме дълбоко въздух и да се закали за онова, което предстои да се случи.

* * *

НИЩО НЕ СЕ СЛУЧИ.

Докато седмиците се влачеха, усещането за предстояща криза започна да се топи. Хората се умориха да се крият в къщите си и да предъвкват зловеци предположения. Том започна да излиза след вечеря заедно с група от гимназиалните му приятели и да ходи в „Кантийн“, долнопробен бар в „Стоунууд Хайтс“, където не бяха особено стриктни в проверките за фалшиви лични карти. Всяка нощ беше като комбинация от годишното завръщане от колежа и бдение — наоколо се мотаеха всякакви невероятни хора, купуваха питиета и си разменяха истории за липсващи приятели и познати. Трима души от неговия клас бяха сред липсващите, без да се броят мистър Ед Хакни, презираният от всички заместник-директор, и портиерът, когото всички наричаха Марбълс.

Почти всеки път когато Том стъпеше в „Кантийн“, към мозайката от загуби се прибавяше ново парченце, обикновено под формата на някой полузабравен човек, за когото не се бе сезнал от години: икономката на Дейв Кийган от Ямайка, Ивон; мистър Баунди, младши учител по заместване, чийто лош дъх беше легендарен; Джузепе, лудият италианец, който притежаваше „Марио Пица Плюс“, преди да я купи навъсенният албанец. Една нощ в началото на декември, докато Том играеше дартс с Пол Ердман, към тях се промъкна Мат Теста.

— Хей — започна той с онзи мрачен тон, който хората използваша, когато обсъждаха четиринайсети октомври. — Помните ли Джон Вербецки?

Том хвърли стреличката си малко по-силно, отколкото възнамеряваше. Тя полетя високо и неточно и почти пропусна дъската.

— Какво за него?

Теста сви рамене по начин, който направи отговора му излишен.

— Няма го.

Пол пристъпи към линията на пода. Присвивайки очи като бижутер, той засили стреличката си право в средата на мишената, само на инч от идеалния център и малко вляво.

— Кого го няма?

— Това беше преди теб — обясни Теста. — Вербецки се премести едно лято след шести клас. В Ню Хампшир.

— Познавам го още от предучилищната — каза Том. — Обикновено се виждахме на площадката. Мисля, че веднъж ходихме в „Сикс Флагс“. Беше добро дете.

Мат кимна с уважение.

— Братовчед му познава братовчед ми. Така научих.

— Къде е бил? — попита Том.

Това беше задължителен въпрос. Изглеждаше важно, макар че беше трудно да се каже защо. Без значение къде е бил човекът, когато се случи, мястото винаги му се струваше злоещо и напълно уместно.

— Във фитнеса. На един от тренажорите.

— Мамка му. — Том поклати глава, представяйки си внезапно опустялата машина, все още движещите се дръжки и педали, все едно по своя воля, последното проявление на Вербецки. — Трудно е да си го представя във фитнеса.

— Знам. — Теста се намръщи, сякаш нещо не пасваше. — Той беше женчо, нали.

— Не точно — отвърна Том. — Мисля, че просто беше много чувствителен. Обикновено майка му режеше етикетите на дрехите му, за да не го подлудяват. Помня в предучилищната, че непрестанно си сваляше ризата, защото казваше, че го сърби ужасно много. Учителите все му казваха, че е неприлично, но на него не му пукаше.

— Точно така — ухили се Теста. Започваше да си спомня. — Веднъж спях у тях. Той си легна на светло, докато слушаше непрекъснато една песен на „Бийтълс“, „Автор на евтини романи“ или нещо подобно.

— „Джулия“ — каза Том. — Това беше вълшебната му песен.

— Какво?

Пол хвърли последната си стрела. Тя се приземи със съчувствено туп точно под абсолютния център.

— Така я наричаше — обясни Том. — Ако не звучеше „Джулия“, не можеше да заспи.

— Все тая. — Теста не оцени прекъсването. — Той се опитва да спи у нас няколко пъти, но никога не се получи. Увиваше се в спалния си чувал, обличаше си пижамата, измиваше си зъбите, абсолютно всичко. И тогава, точно когато трябваше да си легне, се проваляше. Долната му устна започваше да трепери и все се стигаше до: „Пич, не се сърди, но трябва да се обадя на мама“.

Пол погледна през рамо, докато вадеше стреличките от дъската.

— Защо се преместиха?

— Не знам, мамка му — отвърна Теста. — Сигурно баща му е получил нова работа или нещо от сорта. Беше много отдавна. Знаеш как е — заклеваш се, че ще поддържаш връзка и го правиш за малко, а после никога повече не се виждате. — Той се обърна към Том. — Помниш ли изобщо как изглеждаше?

— Май да. — Том затвори очи, опитвайки се да си представи Вербецки. — Малко дундест, с руса коса с бретон. С наистина големи зъби.

— Големи зъби ли? — разсмя се Пол.

— Като на бобър — поясни Том. — Сигурно са му сложили скоби, след като си тръгнаха.

Теста вдигна бирата си.

— За Вербецки — каза.

Том и Пол чукнаха своите бутилки в неговата.

— За Вербецки — повториха заедно.

Така правеха. Говореха за човека, вдигаха тост и после продължаваха. Бяха изчезнали достатъчно хора, за да могат да си позволят да се задържат повече върху отделен човек.

Но по някаква причина Том не можеше да забрави Джон Вербецки. Когато същата нощ се прибра у дома, се качи на тавана и разгледа няколко кутии със стари снимки, избелели свидетелства от дните, преди родителите му да му купят дигитален фотоапарат, когато изпращаха лентата по пощата до лабораторията за проявяване. Майка му му натякваше от години да сканира тези снимки, но той още не се беше заел с това.

Вербецки се появяваше на няколко снимки. Ето го в Деня за активности в училище как балансира яйце върху чаена лъжичка. На един Хелоуин беше омар сред супергероите и не изглеждаше особено щастлив. Той и Том бяха заедно в отбора по тийбол; седяха заедно под

дърво, хилеха се с почти състезателна енергичност, носеха еднакви червени шапки и тениски, на които пишеше „Акулите“. Изглеждаше, повече или по-малко, така, както си го спомняше Том — рус и зъбат, във всеки случай, ако не точно дундест.

Една от снимките му направи особено впечатление. Беше близък план, направен през нощта, когато бяха на шест или седем години. Трябваше да е било около Четвърти юли, защото Вербецки имаше запален фойерверк в ръката, преекспониран облак от огън, който изглеждаше почти като захарен памук. Щеше да изглежда празнично, ако не се взираше със страх в обектива, все едно не смяташе, че е добра идея да държи цвърчащ метален жезъл толкова близо до лицето си.

Том не беше сигурен защо снимката го заинтригува толкова много, но реши да не я връща в кутията. Свали я долу и я изучава дълго време, преди да заспи. Беше почти сякаш Вербецки му пращаше тайно съобщение от миналото, задаваше въпрос, на който само Том можеше да отговори.

* * *

Някъде по това време Том получи писмо от колежа, което го информираше, че заниманията се възстановяват на 1 февруари. Присъствието, натъртваше писмото, не е задължително. Всеки студент, който не желае да участва в този „извънреден пролетен семестър“, можеше да го направи, без да бъде застрашен от финансово или академично наказание.

„Целта ни е — обясняваше ректорът — да продължим да работим в намален състав през този период на повсеместна несигурност, да изпълняваме жизненоважната си мисия да учим и да изследваме, без да упражняваме ненужно напрежение върху онези членове на нашата общност, които не са подготвени да се върнат в този момент.“

Том не беше изненадан от това съобщение. Много от приятелите му бяха получили подобни писма от своите училища. Това беше част от общонационалното усилие да се „запали“ Америка, обявено от президента две седмици по-рано. Икономиката бе изпаднала в остра

депресия след четиринайсети октомври, фондовата борса се бе сринала, а потреблението бе спаднало рязко. Разтревожените експерти предричаха „верижна реакция на икономическо стапяне“, ако не се направеше нещо, за да се спре тази низходяща спирала.

„Изминаха почти два месеца, откакто претърпахме ужасяващ и неочакван удар — казваше президентът в своето обръщение към нацията. — Шокът и скръбта, макар и огромни, вече не могат да са извинение за песимизъм или парализа. Трябва да отворим наново училищата, да се върнем в офисите, заводите и фермите и да започнем възобновяването на живота си. Няма да е лесно и няма да е бързо, но трябва да започнем сега. Всеки един от нас има задължение да се изправи и да поеме своята част от работата по възстановяването на страната.“

Том искаше да поеме своята част, но съвсем искрено не знаеше дали е готов да се върне в колежа. Попита родителите си, но тяхното мнение само отразяваше собственото му раздвоение. Майка му смяташе, че трябва да остане вкъщи, може би да вземе няколко курса в общинския колеж и да се върне в Сиракюз през септември, когато се очакваше всичко да е доста по-ясно.

— Все още не знаем какво се случи — каза му тя. — Ще се чувствам доста по-спокойна, ако си тук с нас.

— Аз мисля, че трябва да се върнеш — каза баща му. — Какъв е смисълът да висиш тук и да не правиш нищо?

— Не е безопасно — настоя майка му. — Ами ако се случи нещо?

— Не ставай смешна. Там е също толкова безопасно, колкото и тук.

— Предполага ли се това да ме успокои? — попита тя.

— Виж — започна баща му, — всичко, което знам, е, че ако остане тук, просто ще продължи да излиза и да се напива с приятелчетата си всяка нощ. — Той се обърна към Том. — Греша ли?

Том сви равнодушно рамене. Знаеше, че пие много и започваше да се чуди дали не се нуждае от професионална помощ. Но нямаше начин да обсъжда пиенето си, без да говори за Вербецки, а наистина не се чувстваше готов да сподели тази тема с никого.

— Смяташ, че ще пие по-малко в колежа? — попита майка му.

Том слушаше как родителите му го обсъждат, все едно не е в стаята, едновременно притеснен и заинтригуван.

— Ще трябва — отвърна баща му. — Няма да може да пие всяка нощ и да се справя с работата си.

Майка му понечи да отговори нещо, но реши, че не си струва. Обърна се към Том и задържа погледа му за няколко секунди, отправяйки му мълчалив зов за подкрепа.

— Какво искаш да правиш ти?

— Не знам — отвърна той. — Доста съм объркан.

Накрая решението му беше повлияно повече от приятелите, отколкото от родителите му. През следващите няколко дни те му казаха един по един, че ще се върнат за втория семестър — Пол в Международния университет във Флорида, Мат в Гетисбърг, Джейсън в Университета на Делауеър. Без своите дружки, идеята да остане у дома загуби привлекателността си.

Майка му реагира стоически, когато я информира. Баща му го потупа одобрително по рамото.

— Ще се справиш — каза му той.

Пътуването до Сиракюз сякаш беше по-дълго през януари, отколкото през септември и не само заради периодичните снежни вихрушки, които брулеха магистралата на пориви и превръщаха другите коли в призрачни сенки. Настроението в колата беше потискащо. Том не можеше да измисли какво да каже, а родителите му едва си говореха. Така беше, откакто се върна у дома — майка му беше мрачна и отдалечена, замислена за Джен Сасман и значението на случилото се; баща му беше нетърпелив, мрачно весел, малко твърде настоятелен, че най-лошото е минало и просто трябва да продължат да живеят. „Ако не друго — помисли си той, — ще е облекчение да се махна от тях.“

Родителите му не останаха дълго, след като го закараха. Задаваше се голяма буря и искаха да тръгнат, преди да ги застигне. Майка му му подаде един плик, преди да напусне общежитието.

— Автобусен билет. — Прегърна го силно, почти стряскащо. — В случай че промениш решението си.

— Обичам те — прошепна той.

Прегръдката на баща му беше бърза, почти формална, като че ли щяха да се видят отново след ден-два.

— Забавлявай се — заръча му той. — Само веднъж си в колежа.

* * *

По време на извънредния пролетен семестър Том кандидатства в „Алфа Тау Омега“. Отдавна искаше да се присъедини към някое братство — в съзнанието му това беше олицетворение на самия колежа — и процесът по приемане вече беше напреднал, докато успее да признае пред себе си, че това в момента изобщо не го интересува. Когато се опита да си се представи в бъдещето, да си представи живота, който го чака в АТО — голямата къща на „Уолнът Плейс“, дивите купони и смахнатите лудории, среднощните разговори с братята, които щяха да са му доживотни приятели и съюзници — той му изглеждаше мъглив и нереален, като образи от филм, който бе гледал отдавна и чийто сюжет не можеше да си спомни.

Можеше да се оттегли, разбира се, да го остави евентуално за есента, когато се почувства по-добре, но реши да се подготви. Казваше си, че не иска да изоставя Тайлър Ручи, неговия съквартирант и брат по обет, но знаеше, че залозите са по-високи. Към края на февруари вече беше спрял да посещава лекции — откри, че му е невъзможно да се концентрира върху ученето — така че кандидатстването беше всичко, което му остана, единствената му реална връзка с нормалния колежански живот. Без него щеше да се превърне в поредната загубена душа, каквито се виждаха из целия кампус през тази зима — бледи, вампироподобни деца, които спяха по цял ден и обикаляха от общежитието до студентския център на Маршал стрийт нощем, постоянно проверявайки телефона си за съобщения, които никога не пристигаха.

Друго предимство на кандидатстването беше, че му даваше нещо, за което да си говори с родителите му, които звъняха почти всеки ден, за да го чуят. Том не беше особено добър лъжец, така че му беше полезно да може да каже: „Ходихме на лов за боклуци“ или „Трябваше да приготвяме закуската в леглото за по-старшите братя, а после да им я сервираме с престилки на цветя“, с готови подробности, за да подкрепи твърденията си. Беше много по-трудно, когато майка му

го разпитваше за училището и той трябваше да импровизира нещо за есета и изпити и за бруталните задачи по статистика.

— Колко имаш на курсовата? — питаше тя.

— Коя курсова?

— По политически науки. За която говорихме.

— О, тази ли. Още едно В+.

— Значи е харесал тезата ти?

— Ами всъщност не каза.

— Защо не ми пратиш есето по имейла? Бих искала да го прочета.

— Не ти трябва да го четеш, мамо.

— Бих искала. — Тя замлъкна. — Сигурен ли си, че си добре?

— Да, всичко е наред.

Том винаги настояваше, че всичко е наред — беше зает, създаваше си приятели, държеше стабилно средно ниво на оценки. Дори когато обсъждаха братството, се стараше да набляга на позитивното, да се фокусира върху неща като дневните групи за учене и нощните караоке купони между братствата, както и да избягва всякакво споменаване на Чип Глийсън, единствения активен брат на АТО, изчезнал на 14 октомври.

Аурата на Чип витаеше застрашително около къщата на братството. В главната зала за купони имаше негов портрет в рамка, имаше и учредена стипендия в негова памет. От кандидатите се изискваше да запомнят всевъзможна информация за него: рождения му ден, имената на членовете на семейството му, десетте най-харесвани от него филми и групи и пълен списък на всички момичета, с които беше спал в печално късия си живот. Това беше трудната част — ставаше въпрос за общо трийсет и седем приятелки, като се започнеше от Тина Уонг в началото на гимназията и се свършеше със Стейси Грийнглас, хубавичкото момиче от Алфа Чи, която е била с него в леглото на четиринайсети октомври и го е яздила обърната, ако легендите бяха верни — и която трябвало да остане в болница няколко дни в резултат на тежката емоционална травма от неговото неочаквано заминаване наскоро. Някои от братята разказваха тази история, все едно беше смешен виц, почит към разгонеността на любимия им приятел, но всичко, за което Том можеше да мисли, бе колко ужасно трябва да е било за Стейси, нещо, от което никога не се възстановяваш.

Една вечер на събиране с Три Делта обаче Тайлър Ручи посочи една знойна мацка на дансинга, която се кълчеше заедно с един университетски играч. Тя беше загоряла и носеше невероятно тясна рокля, и се привеждаше, докато въртеше задника си в бавни кръгове към чатала на партньора си.

— Знаеш ли кой е това?

— Кой?

— Стейси Грийнглас.

Том я гледа дълго как танцува — изглеждаше щастлива, прокарваше ръце по гърдите си и надолу по хълбоците и бедрата, правеше физиономии на порнозвезда заради приятелите си — и се опитваше да разбере какво знае тя, което той не знае. Беше готов да приеме възможността Чип да не е означавал много за нея. Може би е било свалка за една нощ или сексприятелче. И все пак той беше реален човек, човек, който бе играл активна и доста важна роля в живота ѝ. А тя беше тук, само няколко месеца по-късно след изчезването му, и танцуваше на купон, като че ли той никога не бе съществувал.

Не че Том я порицаваше. Съвсем не. Той просто не можеше да разбере как е възможно Стейси да забрави Чип, докато той все още беше обсебен от Вербецки, дете, което не беше виждал от години и вероятно нямаше дори да разпознае, ако се бяха сблъскали на тринайсети октомври.

Но положението беше такова. Той мислеше за Вербецки през цялото време. Обсесията му дори се задълбочи, откакто се върна в колежа. Носеше тази глупава снимка — малкото дете с фойерверка — навсякъде, където идеше и я гледаше по няколко пъти на ден, като напяваше името на стария си приятел, сякаш беше някаква мантра: „Вербецки, Вербецки, Вербецки“. Той беше причината да го късат, причината да лъже родителите си, причината да не боядисва повече лицето си в синьо и оранжево и да крещи до скъсване на стадиона, причината да не може да си представи повече собственото си бъдеще.

„Къде, по дяволите, си отишъл, Вербецки?“

* * *

Голяма част от процеса на кандидатстването беше да опознаеш старшите братя, да ги убедиш, че си подходящ за АТО. Имаше покернощи и обеда с пица, маратон от игри с пиене, серия от интервюта, маскирани като социални събития. Том мислеше, че се справя добре в прикриването на обесията си, в имитирането на нормален, добре приспособен първокурсник — такъв, какъвто трябваше да бъде — докато една нощ в ТВ стаята към него не се приближи Тревор Хъбард, или Хъбс, студент трета година, който беше местният бохем/интелектуалец в братството. Том се беше облегнал на една стена и се преструваше на заинтересуван от играта на боулинг на Wii между двама от кандидат-братята, когато Хъбс неочаквано се появи до него.

— Това е шибано — каза той тихо, кимайки към широкоекранното „Сони“, виртуалната топка, разхвърляща виртуалните кегли, и Джош Фрайдекър, размахващ поздравително двата си средни пръста към Майк Ишима. — Цялата тази братска простотия. Не разбирам как някой я издържа.

Том изсумтя двусмислено, без да е сигурен дали това не е някаква тактика да го хване в нелоялност. Хъбс обаче не приличаше на човек, който играе подобни игрички.

— Ела тук — продължи той, — трябва да говоря с теб.

Том го последва в празния коридор. Беше ранна вечер през седмицата и в къщата нямаше много движение.

— Добре ли се чувстваш? — попита го Хъбс.

— Аз ли? Добре съм.

Хъбс го огледа с леко скептична развеселеност. Той беше ниско, жиливо момче — свършен катерач — с рошава брада и горчиво изражение, което му беше по-скоро вродено, отколкото израз на действителното му настроение.

— И не си депресиран?

— Не знам. — Том сви рамене уклончиво. — Може би малко.

— И наистина искаш да се присъединиш към братството, да живееш тук с всички тия загубеняци?

— Май да. Искам да кажа, мислех, че да. Точно сега всичко е доста прецакано. Трудно е да знам какво искам.

— Разбирам те — кимна Хъбс одобрително. — Аз самият бях доста щастлив тук. Повечето от братята са много яки. — Той се огледа

наляво и надясно, после снижи гласа си почти до шепот. — Единственият, когото не харесвах, беше Чип. Той беше най-големият задник в къщата.

Том кимна предпазливо, опитвайки се да не изглежда много изненадан. Досега беше чувал хората да казват само хубави неща за Чип Глийсън — страхотно момче, добър атлет, плочки на корема, любимец на жените, роден лидер.

— Държеше скрита камера в спалнята си — продължи Хъбс. — Записваше момичетата, които чукаше, после пускаше видеото в ТВ стаята. Едно момиче беше толкова унижено, че трябваше да напусне училище. Но на добрия стар Чип не му пукаше. Доколкото зависеше от него, тя беше просто глупава курва, която си получи заслуженото.

— Това е гадно.

Том се изкушаваше да попита за името на момичето, сигурно беше някое от запомнените, но реши да подмине това.

Хъбс се взира в тавана няколко секунди. Там имаше детектор за дим, който проблясваше в червено.

— Както казах, Чип беше задник. Би трябвало да съм доволен, че го няма, знаеш ли? — Очите на Хъб приковаха погледа на Том. Бяха разширени и ужасени, пълни с отчаяние, което Том без проблем разпозна, защото го виждаше непрекъснато в огледалото в банята. — Но сънувам този шибаняк всяка вечер. Все се опитвам да го намеря. Бягам през лабиринт и крещя името му или се промъквам през гора и гледам зад всяко дърво. Стигна се до момента, в който дори не искам да спя повече. Понякога му пиша писма и просто го осведомявам какво се случва тук. Миналата седмица така се натрясках, че исках да си татуирам името му на челото. Татуистът не пожела да го направи — това е единствената причина да не се разхождам с името на шибаняка Чип Глийсън, написано на лицето ми. — Хъбс погледна Том почти умолително. — Знаеш за какво говоря, нали?

— Да, знам — кимна Том.

Лицето на Хъбс малко се отпусна.

— Четох в интернет за някакъв човек. Говори в църквата в Рочестър в неделя следобед. Мисля, че може би може да ни помогне.

— Той проповедник ли е?

— Не, обикновен човек. Загубил е сина си през октомври.

Том издаде съчувствено сумтене, което не означаваше нищо. Просто беше любезен.

— Трябва да идем — настоя Хъбс.

Том беше поласкан от поканата, но и малко уплашен. Имаше чувството, че Хъбс е леко откачен.

— Не знам — каза той. — Неделя е състезанието по ядене на хотдог. Кандидатите трябва да се готвят.

Хъбс изгледа Том изумено.

— Състезанието по ядене на хотдог? Ебаваш ли се с мен?

* * *

Том все още се чудеше на скромните обстоятелства на първата си среща с мистър Гилкрест. По-късно щеше да види този мъж да говори пред обожаващата го тълпа, но в онази мразовита мартенска неделя в претопленото приземие на църквата се бяха събрали не повече от двайсет души, от чиито обувки върху линолеумния под се разтопяваха малки локви сняг. С времето движението на Холи Уейн щеше да започне да се свързва предимно с младежите, но този следобед публиката му беше основно от хора на средна възраст и по-големи. Том не се чувстваше на място сред тях, сякаш той и Хъбс бяха попаднали погрешка на някакъв семинар по пенсионно планиране.

Разбира се, мъжът, когото бяха дошли да видят, още не беше известен. Той още беше, както се изрази Хъбс, „обикновен човек“, скърбящ баща, който говореше на всеки с желание да го слуша, където и да е — не само в храмовете, но и в центровете за стари хора, в залите на военните ветерани и в частните домове. Дори домакинът на това събитие — висок, леко изгърбен, младолик човек, който се представи като преподобния Камилски — изглеждаше леко не наясно кой е мистър Гилкрест и какво прави там.

— Добър ден и добре дошли на четвъртата лекция от нашата неделна серия, озаглавена „Внезапното заминаване от християнска перспектива“. Нашият гост лектор днес, Уейн Гилкрест, идва направо от Брукдейл и ми е горещо препоръчан от моя уважаван колега доктор Финч. — Преподобният поспря, в случай че някой искаше да аплодира уважавания му колега. — Когато помолих мистър Гилкрест да ми даде

заглавието на лекцията си, така че да мога да го обявя на уебсайта ни, той ми отвърна, че тя е незавършена. Така че съм също толкова любопитен, колкото и вие, да чуя какво има да ни каже той.

Хората, които познаваха мистър Гилкрест в по-късната му и по-харизматична инкарнация, не биха познали човека, който се изправи от стола си на предната редица и се обърна с лице към оскъдната аудитория. Бъдещата униформа на Холи Уейн се състоеше от джинси и тениски и кожени маншети с нитове — един репортер го нарече „Брус Спрингстийн на сектантските лидери“ — но засега той още предпочиташе по-нормално облекло, което през този ден беше погребален костюм не по мярка, който, изглежда, беше взет назаем от по-дребен и не толкова могъщ мъж. Изглеждаше му неудобно тесен в гръдния кош и раменете.

— Благодаря ти, преподобни. И благодаря на всички, че сте тук. — Мистър Гилкрест проговори с дрезгав глас, който излъчваше мъжкарски авторитет. По-късно Том щеше да научи, че той кара ван на UPS, но ако този следобед трябваше да познае какво работи мъжът, щеше да го припознае за полицай или футболен треньор. Втренчи се в домакина си, който се мръщеше с неискрено извинение. — Предполагам, че не съм осъзнавал, че трябва да говоря от християнска перспектива. Защото наистина не съм много сигурен каква е моята перспектива.

Той започна, като им даде един флаер — едно от съобщенията за изчезнал човек, които се срещаха толкова често след четиринайсети октомври на телефонните стълбове и по таблата в супермаркетите. На този имаше цветна снимка на кльощаво дете, което стоеше на трамплина за водни скокове, обвило ръце около тялото си заради студа. Под кръстосаните ръце се виждаха ясно ребрата му; краката му стърчаха като пръчки, поникнали от дънер, и изглеждаха така, сякаш биха паснали на голям мъж. Момчето се усмихваше, но в очите му имаше тревога. Човек получаваше усещането, че не се наслаждава на перспективата да потъне в тъмната вода. ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОВА МОМЧЕ? Надписът го идентифицираше като Хенри Гилкрест, на осем. Включваше адрес и телефонен номер заедно със спешна молба до всеки, който може да е виждал дете, приличащо на Хенри, да се свърже с родителите му незабавно. МОЛЯ ВИ!!! ИМАМЕ ОТЧАЯНА НУЖДА ОТ ИНФОРМАЦИЯ ЗА МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО МУ.

— Това е синът ми. — Мистър Гилкрест се взираше с любов във флаера, сякаш почти беше забравил къде е. — Мога да ви разказвам за него целия следобед, но това няма да ни помогне, нали? Никога не сте помирисвали косата му, след като е излязъл от банята, и не сте го носили от колата, след като е заспал по пътя към дома, не сте чували как се смее, когато някой го гъделичка. Така че ще трябва да ми се доверите: беше страхотно дете и ме правеше щастлив, че съм жив.

Том се взря в Хъбс, любопитен да разбере дали за това точно са дошли, някакъв бачкатор, който си спомня за заминалия си син. Хъбс само сви рамене и се обърна към мистър Гилкрест.

— От снимката не си личи, но Хенри беше малък за възрастта си. Беше добър атлет обаче. Доста бърз. Имаше добри рефлексии и координация между ръка и око. Футболът и бейзболът бяха неговите спортове. Опитах се да го накарам да се интересува от баскетбол, но той не се увлече, може би заради ръста си. Водихме го няколко пъти на ски, но той не си падна и по това. Не сме настоявали много. Сметнахме, че той ще ни каже, когато е готов да опита отново. Знаете за какво говоря, нали? Изглеждаше ни, сякаш ще имаме време за всичко.

В училище Том не можеше да седи мирен на лекциите. След първите няколко минути думите на професора се сливаха в безсмислено дърдорене, в мудна река от претенциозни фрази. Изнервяше се и губеше концентрация, ставаше крайно и неслужливо осъзнат за физическото си Аз — потрепващи крака, суха уста, къркорене в червата. Без значение как се въртеше на стола, позата му винаги му се струваше неудобна и неловка. По някаква причина обаче мистър Гилкрест имаше точно обратния ефект върху него. Докато го слушаше, Том се почувства спокоен и просветлен, почти безплътен. Отпусна се в стола си и получи неочаквано, объркващо видение на състезанието по ядене на хотдог в къщата на братството, което беше пропуснал, големи момчета, тъпчещи устите си месо и хляб, с издути бузи, с очи, пълни със страх и отвращение.

— Хенри беше и умен — продължи мистър Гилкрест, — и това не са просто думи. Аз съм доста добър шахматист и ви казвам, че той можеше да ме бие още на седем. Ако можехте да видите израза на лицето му, докато играеше. Ставаше наистина сериозен, сякаш можеше да се видят колелцата, които се въртят в главата му. Понякога правех

глупави ходове, за да го закачам, но това само го ядосваше. Казваше нещо от сорта на: „Хайде, татко. Нарочно го направи“. Не искаше да се отнасят снизходително към него, но и не искаше да губи.

Том се усмихна, спомняйки си сходната динамика между него и баща му в собственото му детство, странна смесица от състезание и окуражаване, обожаване и отхвърляне. Почувства кратък пристъп на нежност, но усещането беше някак приглушено, сякаш баща му беше стар приятел, с който бе спрял да контактува.

Мистър Гилкрест отново погледна флаера. Когато извърна поглед, лицето му изглеждаше голо, напълно незащитно. Пое си дълбоко въздух, сякаш се приготвяше да се потопи.

— Няма да се разпростирам върху времето, след като той замина. Да ви кажа право, едва си спомням онези дни. Мисля, че травматичната амнезия, която хората получават след катастрофа или голяма операция, е благословия. Мога обаче да ви кажа нещо. Онези първи седмици се отнасях ужасно със съпругата ми. Не че имаше нещо, което можех да сторя, за да ѝ помогна да се чувства по-добре — по това време нямаше такова нещо като *по-добре*. Но това, което направих, само влоши положението. Тя имаше нужда от мен, а аз не можех да кажа нито една мила дума, понякога не можех дори да я гледам. Започнах да спя на дивана, измъквах се посред нощ и карах часове наред, без да ѝ кажа къде отивам или кога ще се върна. Ако ми се обадеше, не си вдигах телефона.

Предполагам, че съм я обвинявал. Не за това, което се случи с Хенри — знам, че никой няма вина. Просто... не го споменах досега, но Хенри беше единственото ни дете. Искахме да имаме повече, но жена ми имаше съмнения за рак, когато той беше на две, и лекарите препоръчаха хистеректомия. Тогава ми изглеждаше съвсем разумно.

След като изгубихме Хенри, станах обсебен от идеята, че трябва да имаме друго дете. Не за да го заместим, не съм чак толкова луд, просто за да започнем отначало. В главата ми това беше единственият начин да заживеем отново, но беше невъзможно заради нея, защото тя беше физически неспособна да зачене друго дете.

Реших да я напусна. Не веднага, след няколко месеца, когато вече беше по-силна и хората нямаше да ме съдят толкова строго. Това беше тайната ми, която ме караше да се чувствам виновен, и по някакъв начин дори за това обвинявах нея. Беше порочен кръг и ставаше все

по-зле. Но тогава, една нощ, синът ми ме посети насън. Нали знаете как понякога виждате хора в сънищата си и не са точно те, но по някакъв начин са те? Е, точно така беше с мен. Това беше синът ми, ясно като бял ден, който ми каза: „Защо нараняваш майка ми?“. Аз отричах, но той просто поклати глава, сякаш беше разочарован от мен. „Ти трябва да ѝ помогнеш.“

Срам ме е да признавам това, но от седмици не бях докосвал жена ми. Не сексуално, имам предвид съвсем буквално не я бях докосвал. Не бях галил косата ѝ, не бях стисвал ръката ѝ, не я бях потупвал по гърба. А тя плачеше през цялото време. — Гласът на мистър Гилкрест се пречупи от емоции. Той избърса почти гневно устата и носа си с опакото на ръката. — На следващата сутрин станах и я прегърнах. Обвих ръцете си около нея и ѝ казах, че я обичам и не я обвинявам за нищо, и изричането на тези думи ги направи истина. А после ми хрумна нещо друго. Не знам откъде се взе. Казах ѝ: „Дай ми болката си, ще я понеса“. — Той спря и погледна аудиторията си почти извинително. — Тази част е трудна за обяснение. Онези думи едва бяха излезли от устата ми и почувствах странен удар в стомаха си. Жена ми изпусна въздишка и се отпусна в ръцете ми. И незабавно узнах, напълно ясно, че от нейното тяло върху моето се е прехвърлило невероятно количество болка.

Знам какво си мислите и не ви виня. Просто ви разказвам какво се случи. Не казвам, че съм я поправил или излекувал, нищо подобно. Тя е тъжна и днес. Защото в нас няма крайно количество болка. Нашите тела и умове продължават да произвеждат още и още. Просто ви казвам, че взех болката, която беше в нея *в онзи момент*, и я направих своя. И това изобщо не ме нарани.

Мистър Гилкрест, изглежда, беше завладян от някаква промяна. Той се поизправи и постави ръка на сърцето си.

— В този ден научих кой съм — заяви той. — Аз съм сюнгер за болката. Аз я попивам и това ме прави по-силен.

Усмивката, която се разля по лицето му, беше толкова радостна и самоуверена, че изглеждаше почти различен човек.

— Не ме интересува дали ми вярвате. Всичко, за което ви моля, е да ми дадете възможност. Знам, че всеки от вас страда. Нямаше да сте тук в неделя следобед, ако не беше така. Искам да ми позволите да ви

прегърна и да взема болката ви. — Той се обърна към преподобния Камински. — Вие сте първи.

Пасторът очевидно не изпитваше охота, но беше домакин и не виждаше любезен начин да откаже. Той се надигна от стола си и се приближи към мистър Гилкрест, като хвърляше скептични странични погледи на аудиторията по пътя си, за да им даде да разберат, че просто се държи добре.

— Кажете ми — започна мистър Гилкрест, — има ли някой специален човек, който ви липсва? Човек, чието отсъствие ви тревожи особено много? Който и да е. Не е нужно да е близък приятел или член на семейството ви.

Преподобният Камински изглеждаше изненадан от въпроса. След кратко колебание той каза:

— Ева Уошингтън. Тя ми беше съученичка в богословското училище. Не я познавах много добре, но...

— Ева Уошингтън. — Мистър Гилкрест пристъпи напред, а ръкавите на сакото му се вдигнаха към лактите, докато разтваряше ръце. — Липсва ви Ева.

Първоначално изглеждаше като обикновена социална прегръдка, каквато хората си разменят непрекъснато. Но после, стряскащо рязко, коленете на преподобния Камински се огънаха и мистър Гилкрест изгрухтя, все едно беше получил удар в стомаха. Лицето му се изопна в гримаса, а после се отпусна.

— Уха! — промълви той. — Това беше доста.

Двамата мъже се прегръщаха дълго. Когато се раздалечиха, преподобният хлипаше, вдигнал едната си ръка пред устата. Мистър Гилкрест се обърна към зрителите.

— Един по един — каза той. — Имам време за всички.

За миг-два не се случи нищо. А после една дебела жена на третия ред се изправи и си проправи път към него. Не след дълго всички освен неколцина бяха напуснали местата си.

— Без напрежение — успокояваше мистър Гилкрест колебаещите се, — тук съм, когато сте готови.

Том и Хъбс бяха към края на опашката, така че когато дойде техният ред, вече познаваха добре процеса. Хъбс мина първи. Той каза на мистър Гилкрест за Чип Глийсън и мистър Гилкрест повтори името

на Чип, преди да го придърпа към гърдите си в силна, почти бащинска прегръдка.

— Всичко е наред — каза му той. — Тук съм.

Изминаха няколко секунди, преди Хъбс да изскимти и мистър Гилкрест да се олюлее назад с широко отворени от тревога очи. Том си помисли, че двамата ще се проснат на пода като борци, но те някак си успяха да се задържат прави, изпълнявайки несигурен танц, докато не възстановиха баланса си. Мистър Гилкрест се засмя и каза:

— Полека, партньоре — и потупа Хъбс внимателно по гърба, преди да го пусне.

Хъбс изглеждаше разтърсен и замаян, когато се върна на стола си.

Мистър Гилкрест се усмихна, когато Том пристъпи напред. Отблизо очите му изглеждаха по-ярки, отколкото очакваше той, сякаш блестяха отвътре.

— Как се казваш? — попита го той.

— Том Гарви.

— Кой е твоят специален човек, Том?

— Джон Вербецки. Едно дете, което познавах.

— Джон Вербецки. Липсва ти Джон.

Мистър Гилкрест разтвори ръце. Том пристъпи в силната му прегръдка. Торсът на мистър Гилкрест беше широк и як, но едновременно с това и мек, неочаквано пластичен. Том усети как нещо в него се разхлабва.

— Дай я тук — прошепна в ухото му мистър Гилкрест. — Няма да ме нарани.

По-късно в колата нито Том, нито Хъбс имаха да кажат нещо за това, какво са изпитали в църквата. И двамата, изглежда, разбираха, че описването му беше извън възможностите им, благодарността, която се разливаше из тялото, когато товарът падаше от него, и последвалото я усещане за осъщественост, когато неочаквано си спомниш какво означава да си себе си.

* * *

Малко след средата на семестъра Том получи канонада от все по-обезпокоени гласови, текстови и имейл съобщения от родителите си, които го умоляваха да се свърже с тях *незабавно*. От това, което успя да разбере, колежът им беше изпратил някакво официално предупреждение, че има опасност той да се провали по всички предмети.

Няколко дни не отговаря с надеждата, че закъснението ще им даде време да се успокоят, но опитите им да се свържат с него само станаха още по-неистови и агресивни. Най-накрая, изнервен от заплахите им да уведомят полицията на кампуса, да замразят кредитната му карта и да му отрежат мобилния телефон, той се предаде и им се обади.

— Какво, по дяволите, става там? — поиска да узнае баща му.

— Тревожим се за теб — прекъсна го майка му в допълнителната слушалка. — Учителят ти по английски не те е виждал от седмици. Ти дори не си взел изпита си по политически науки, онзи, на който каза, че имаш В+.

Том трепна. Беше срамно, че го хванаха в лъжа, особено в толкова голяма и глупава. За нещастие, всичко което можеше да измисли, бе да излъже отново.

— Не е моя вината. Успях се. Срам ме беше да ви кажа.

— Това не е достатъчно — каза баща му. — Знаеш ли колко струва един семестър в колежа?

Том беше изненадан от въпроса и малко облекчен. Родителите му имаха пари. Беше много по-лесно да се оправдае за това, че ги е пропилял, отколкото да им обяснява какво е правил през последните два месеца.

— Знам, че е скъпо, татко. Наистина не го приемам за даденост.

— Не е в това въпросът — намеси се майка му. — Ние с радост плащаме за колежа ти. Но нещо не е наред с теб. Мога да го доловя в гласа ти. Не трябваше да те пускаме да се връщаш.

— Добре съм — настоя Том. — Просто нещата около братството ми отнемат доста повече време, отколкото смятах. Адската седмица е в края на този месец и после всичко отново ще стане нормално. Ако работя усилено, съм доста сигурен, че ще взема изпитите си.

Той чу странна тишина в другия край на линията, сякаш всеки от родителите му чакаше другият да проговори.

— Скъпи — каза тихо майка му, — вече е твърде късно.

* * *

В къщата на братството Том още същата вечер каза на Хъбс, че го отписват от колежа. Родителите му щяха да дойдат в събота да го приберат у дома. Бяха решили какъв ще е животът му — целодневна работа в склада на баща му и две сесии на седмица с терапевт, специализирал с младежи с клинична тъга.

— Очевидно имам клинична тъга.

— Добре дошъл в клуба — каза му Хъбс.

Том не беше споменал на родителите си, но вече се беше срещал с психолог в здравната служба на университета, един мустакат човек от Близкия изток с воднисти очи, който го информира, че обесията му от Вербецки е просто защитен механизъм и при това доста обичаен, димна завеса, която да го разсее от по-сериозните въпроси и притеснителни емоции. Тази теория нямаше никакъв смисъл за Том — какво можеше да му помогне един защитен механизъм, ако прецакаше целия му живот? От какво го защитаваше, по дяволите?

— По дяволите — каза Хъбс. — Какво ще правиш?

— Не знам. Но не мога да се върна вкъщи. Не и сега.

Хъбс изглеждаше притеснен. Двамата се бяха сблизихи през изминалите две седмици, свързвани от интереса им към мистър Гилкрест. Посетиха още две от лекциите му, всяка с все по-голяма и по-голяма публика. Последната беше в Кюка Колидж и беше вълнуващо да видят начина, по който той се свързваше с младите си зрители. Сесията с прегръдките продължи почти два часа. Когато приключи, той беше вир-вода и едва стоеше на краката си, като боец на края на силите си.

— Имам приятели, които живеят извън кампуса — каза му Хъбс.

— Ако искаш, може да останеш при тях за няколко дни.

Том си стегна багажа, изтегли всички пари от сметката и се измъкна от общежитието в петък вечерта. Когато родителите му дойдоха на следващия ден, намериха само няколко книги, изключен принтер и неоправено легло, заедно с писмо, в което Том им разказваше малко за мистър Гилкрест и се извиняваше, че ги е

разочаровал. Казваше им, че ще попътува малко, и им обещаваше да държи връзка с тях по имейла.

„Съжалявам — пишеше той, — това е наистина много объркан период за мен. Но има неща, които трябва да открия сам, и се надявам да уважите решението ми.“

* * *

Той остана при приятелите на Хъбс до края на семестъра, после пренае апартамента им, когато се върнаха по домовете си за лятната ваканция. Хъбс се пренесе при него. Двамата започнаха работа като търговски агенти при търговец на коли и работеха доброволно за мистър Гилкрест в свободното си време, като раздаваха листовки, подреждаха сгъваемите столове, събираха адреси за имейл списък, каквото му беше необходимо.

Същото лято нещата бавно започнаха да се разчуват. Някой постна клип на мистър Гилкрест в Ютюб, озаглавен: АЗ СЪМ СЮНГЕР ЗА БОЛКАТА ВИ, който стана вирусен. Тълпите на лекциите му се увеличаваха, поканите да говори зачестиха. През септември той вече наемаше нафталинената епископална църква в Рочестър, провеждаше маратони по прегръщане всяка събота и в неделя сутринта. Том и Хъбс понякога стояха на масата с продуктите в преддверието, продаваха дивидита с лекции и тениски — на най-популярната пишеше ДАЙ МИ Я отпред и МОГА ДА Я ВЗЕМА на гърба, както и самиздатски мемоари с меки корици, озаглавени „Бащина любов“.

Мистър Гилкрест пътуваше много през тази есен — беше първата годишнина от Внезапното заминаване — и изнасяше лекции из цялата страна. Том и Хъбс бяха сред доброволците, които го караха до и от летището, опознаваха го, постепенно печелеха доверието му. Когато напролет организацията започна да се разраства, мистър Гилкрест помоли двамата да ръководят бостънския отдел, да организират и промотират лекционен турне из кампусите и да правят каквото друго намерят за подходящо, за да разпространяват знанието сред колежанските кръгове за онова, което бе започнал да нарича Движение за изцелителни прегръдки. Беше въодушевяващо да те

натоварят с толкова голяма отговорност, да си в самата основа на един феномен, който се беше появил толкова неочаквано — също както беше едно време да работиш в интернет, мислеше си Том — но също и малко зашеметяващо, всичко се разрастваше толкова бързо, простираше се в толкова различни посоки едновременно.

По време на това първо лято в Бостън Том и Хъбс започнаха да чуват притеснителни слухове от хора, които познаваха още от седалището им в Рочестър. Мистър Гилкрест се променял, казваха те, позволявал на славата да му замае главата. Купил си модерна кола, започнал да носи различни дрехи и отделял твърде много време на красивите млади жени и тийнейджърки, които се редели да го прегръщат. Както изглежда, бил започнал да се нарича Холи Уейн и намеждал за някаква специална връзка с Бог. По няколко повода споменал Исус като свой брат.

Когато той пристигна през септември, за да изнесе първата си лекция в претъпкана къща в Нортийстърн, Том видя, че това е истина. Мистър Гилкрест беше нов човек. Бащата с разбито сърце в раздърпан костюм беше изчезнал, заменен от рокзвезда със слънчеви очила и тясна черна тениска. Когато поздрави Том и Хъбс, в гласа му имаше надменна хладина, сякаш те бяха просто наемни работници, а не предани последователи. Той ги инструктира да дават бекстейдж пропуск на всяко сладко момиче, което изглежда обещаващо, „особено ако е китайче, индианче или от сорта“. На сцената той не само предлагаше прегръдки и симпатия; говореше за приемането на дадената му от Бога мисия да поправи света, да изличи щетите, нанесени от Внезапното заминаване. Подробностите оставаха неясни, обясняваше той, не защото не искаше да им ги каже, а защото самият той още не ги знаеше. Идваха при него една по една, в серия от пророчески сънища.

— Запазете връзката — каза той на публиката си. — Вие ще научите първи. Светът зависи от нас.

Хъбс беше обезпокоен от онова, което видя тази нощ. Той мислеше, че мистър Гилкрест се е опил от собствената си чаша, че се е трансформирал от вдъхновяващ лидер до изпълнителен директор на месиански култ към личността (Том щеше да чува това обвинение многократно). След няколко дни търсене Хъбс каза на Том, че приключва с това, че макар да обича мистър Гилкрест, не може

чистосърдечно да продължи да служи на Холи Уейн. Каза, че напуска Бостън и се връща при семейството си в Лонг Айлънд. Том се опита да го разубеди, но Хъбс беше непреклонен.

— Ще се случи нещо лошо — каза той. — Усещам го.

* * *

Измина цяла година, преди предчувствията на Хъбс да се сбъднат, и през това време Том остана лоялен последовател и ценен работник в Движението за изцелителни прегръдки, като помогна да се открият нови теренни офиси в Чапъл Хил и Кълъмбъс, преди да се установи на синекурна длъжност в центъра в Сан Франциско, където обучаваше новите учители да ръководят уъркшоповете по медитация върху своя специален човек. Том обичаше града и се наслаждаваше да среща нови групи студенти всеки месец. Имаше няколко кратки връзки — новопокръстените учители бяха предимно жени — но съвсем не толкова много, колкото можеше. Сега беше друг човек, по-въздържан и съзерцателен, съвсем различен от колежанчето с боядисано лице, решено да си легне с някоя на всяка цена.

На хартия движението процъфтяваше — членската маса нарастваше стабилно, парите ги засипваха, медиите им обръщаха внимание — но поведението на мистър Гилкрест ставаше все побезотговорно. Беше арестуван във Филадельфия, след като го хванаха в хотелската стая с четиринайсетгодишно момиче. Случаят бе спрян по липса на доказателства — момичето настояваше, че те „просто си говорели“, но репутацията на мистър Гилкрест претърпя сериозен удар. Няколко от лекциите му в колежи бяха отменени и за кратко Холи Уейн стана любима тема на късните телевизионни програми, като най-прясната инкарнация на отколешния мошеник, похотливия божи човек.

Засегнат от присмеха им, мистър Гилкрест изостави щабквартирата си в Северен Ню Йорк и се премести в ранчо в отдалечена част на Южен Орегон, далече от любопитни очи. Том беше ходил там само веднъж, в средата на юни, за да вземе участие в галапразненствата, продължили три дни, на онова, което трябваше да е единайсетият рожден ден на Хенри Гилкрест. Нямахше много удобства — около стотината гости трябваше да спят на палатки и да споделят

няколко гадни химически тоалетни — но беше чест да си поканен, знак за принадлежност към вътрешния кръг на организацията.

В общи линии Том хареса онова, което видя — голяма стабилна къща, басейн, действаща ферма, конюшни. Притесниха го само две неща: контингентът от въоръжени охранители, патрулиращи територията — предполагаше се, че срещу Холи Уейн има няколко смъртни заплахи — и необяснимото присъствие на шест секситийнейджърки, пет от които азиатки, които живееха в главната къща с мистър Гилкрест и жена му Тори. Момичетата, които шеговито наричаха „мажоретния взвод“, по цял ден правеха слънчеви бани край басейна, докато Тори Гилкрест практикуваше пауъруокинг в покрайнините на имота, като дишаше силово през носа си, докато изпълняваше сложни серии от упражнения за ръце с леки гирички.

Том не смяташе, че тя изглежда много щастлива, но през последната нощ от празненството Тори излезе на микрофона на външната сцена и представи момичетата като „духовните булки“ на мистър Гилкрест. Тя призна, че това е неконвенционална връзка, но искаше общността да знае, че съпругът ѝ е помолил — и е получил — нейната благословия за всеки един от браковете си. Момичетата, които стояха зад нея и се усмихваха нервно в красивите си рокли, бяха до една сладки и скромни, и изненадващо зрели за годините си, освен това и абсолютно неотразими. Както всички знаеха, самата Тори повече не можеше да има деца и това било проблем, защото Бог открил на Холи Уейн, че съдбата му е да стане баща на детето, което ще поправи нашия счупен свят. Едно от тези момичета, Айрис или Синди, или Мей, или Кристин, или Лам, или Ана, щяло да е майката на това дете чудо, но само времето щяло да определи коя. Мисис Гилкрест каза в заключение, че любовта между нея и Холи Уейн остава също толкова силна и жизнена, колкото е била и на сватбения им ден. Тя увери всички, че те продължават да живеят заедно много щастливо като съпруг и съпруга, партньори и най-добри приятели завинаги.

— Каквото и да прави съпругът ми, аз го подкрепям на сто и десет процента и се надявам, че вие също го подкрепяте!

От тълпата се разнесе рев, когато мистър Гилкрест се качи по стълбите и си проправи път през сцената, за да подари на жена си букет рози.

— Не е ли тя най-страхотната? — попита той. — А аз съм най-големият късметлия на света!

Духовните булки започнаха да аплодират, когато мистър Гилкрест целуна законната си жена, а зрителите послушно ги последваха. Том даде всичко от себе си, за да пляска с другите, но усещаше ръцете си огромни и тежки, толкова тежки, че едва успяваше да ги раздели.

* * *

Кристин каза, че се отегчава да седи по цял ден в къщата като затворник, така че Том я изведе на вихрен тур из града. Той беше доволен, че има извинение да се махне от офиса. Настроението там беше погрешно — нямаше семинари и нямаше какво да прави, освен да седи с Макс и Луис, да отговаря на имейлите и на редките телефонни обаждания, за да повтаря като папагал опорните точки, които му бяха дадени от щабквартирата. Обвиненията са скалпени; Холи Уейн е невинен до доказване на противното; една организация не е само един човек; нашата вяра остава непоклатима.

Беше обичаен ден за Сан Франциско, хладен и ярък, млечната сутрешна мъгла отстъпваше неохотно пред ясното синьо небе. Поеха по обичайния маршрут — въжената линия и Фингърменс Уорф, Коит Тауър и Норт Бийч, Хейт-Ашбъри и парка „Голдън Гейт“. Том играеше роля на весел гид, Кристин се кикотеше на глупавите му шеги, сумтеше любезно на полузапомнените факти и рециклираните анекдоти, щастлива, колкото беше и той, просто да мисли за друго, освен за мистър Гилкрест.

Беше изненадан колко добре се разбираха. В къщата тя създаваше проблеми, твърде заинтересувана да злоупотребява с положението си, да напомня на всички за високия си статус в организацията. Нищо не беше достатъчно добро — леглото беше на буци, банята беше противна, храната имаше странен вкус. Но чистият въздух извади наяве дотогава скритата ѝ сладост, кипящата младежка енергия, скрита зад царското положение. Тя го завлече в няколко магазина за винтидж дрехи, извиняваше се на бездомниците за липсата

на излишни дребни и спираше на всеки няколко преки, за да се взира в залива и да го обявява за изумителен.

Кристин продължаваше да тъне в неяснота за Том. Да, тя беше гостуващ сановник — жената на мистър Гилкрест или каквато там беше — но беше също и дете, по-малка от собствената му сестра и не толкова светска, момиче от малък град в Охайо, което никога не беше ходило в по-голям град от Кливланд, докато не избягала от къщи. Но не беше и точно като сестра му, защото хората не спираха да се взираат в Джил, докато вървеше по улицата, сепнати от неземната ѝ красота, опитващи се да разберат дали е известна, дали са я виждали по телевизията например. Той не знаеше как да се държи с Кристин, дали да мисли за себе си като за личен асистент, или за заместник-брат, или може би просто за удобен приятел, любящо, малко по-голямо момче, което я развежда из непознатия метрополис.

— Прекарах чудесен ден — каза му тя по време на късната им следобедна закуска в „Елмърс“, кафене на Коул стрийт, пълно с Босоноги, хипита с мишени, боядисани на челата им. Зоната на залива беше тяхната духовна родина. — Хубаво е да си извън къщата.

— Когато кажеш — отвърна той. — Щастлив съм да го правя.

— Еее... — Гласът ѝ беше нисък, леко флиртуващ, като че ли подозираше, че Том крие не добри новини. — Чул ли си нещо?

— За какво?

— Нали знаеш. Кога ще излезе. Кога ще мога да се върна.

— Къде?

— В ранчото. Наистина ми липсва.

Том не беше сигурен какво да ѝ каже. Тя гледаше същите телевизионни репортажи, които и той. Знаеше, че на мистър Гилкрест е отказана гаранция и че властите пипат здраво, отнемат активи на организацията, арестуват хора от върха и средата и ги притискат за компрометираща информация. ФБР и щатската полиция не пазеха в тайна факта, че активно издирват непълнолетните момичета, за които мистър Гилкрест твърдеше, че се е оженил — не защото бяха направили нещо лошо, а защото бяха жертви на сериозно престъпление, застрашени малолетни с нужда от медицински грижи и психологическа консултация.

— Кристин — каза той, — не можеш да се върнеш там.

— Трябва — настоя тя. — Аз живея там.

— Ще те накарат да свидетелстваш.

— Не, няма. — Тя звучеше предизвикателно, но той можеше да види съмнение в очите ѝ. — Уейн каза, че всичко ще се оправи. Той има наистина добри адвокати.

— Той е в голяма беда, Кристин.

— Не могат да го вкарат в затвора — настоя тя. — Не е направил нищо лошо.

Том не ѝ възрази, нямаше смисъл. Когато Кристин проговори отново, гласът ѝ беше изтънял и уплашен.

— Какво ще правя сега? — попита тя. — Кой ще се грижи за мен?

— Можеш да останеш с нас колкото поискаш.

— Нямам никакви пари.

— Не се тревожи за това.

Моментът не изглеждаше подходящ да ѝ каже, че и той няма никакви пари. Тримата с Макс и Луис технически бяха доброволци, които даряваха времето си на Движението за изцелителни прегръдки в замяна на стая, храна и малка стипендия. Единствените пари в брой в джоба му бяха от плика, който Кристин му даде, когато пристигна — двеста долара на двайсетачки, най-голямата пачка, която бе виждал от доста време насам.

— Ами твоето семейство? — попита той. — Това не е ли възможност?

— Семейството ми? — Идеята явно ѝ се струваше странна. — Не мога да се върна при семейството ми. Не и в това състояние.

— Какво състояние?

Тя сведе брадичка, изучавайки жълтата си тениска, сякаш търсеше някакво петно. Имаше тесни рамене и много малки, почти незабележими гърди.

— Не ти ли казаха?

Прокара длан по плоския си корем, изглаждайки гънките на полата си.

— Какво да ми кажат?

Когато го погледна, очите ѝ блестяха.

— Бременна съм — отвърна тя. Том чуваше гордостта в гласа ѝ, смътното чувство на почуда. — Аз съм избраницата.

ВТОРА ЧАСТ
МЕЙПЪЛТЪН Е ЗАБАВЕН

„КАРПЕ ДИЕМ“

Джил и Ейми излязоха веднага след вечеря, като осведомиха весело Кевин, че не знаят къде ще ходят, какво ще правят, с кого ще бъдат или кога ще се приберат.

— Късно — беше всичко, което му каза Джил.

— Да — съгласи се Ейми. — Не ни чакай.

— Утре сте на училище — напомни им Кевин, без да си прави труда да добавя, както понякога правеше, че е странно, дето отиването никъде и правенето на нищо може да им отнеме толкова много време. Тази шега вече не беше толкова смешна. — Защо не опитате да останете трезви този път? Да видите дали така ще се събудите с ясни глави.

Момичетата кимнаха сериозно, уверявайки го, че са напълно решени да последват този отличен съвет.

— И внимавайте — продължи той, — навън има доста откачалки.

Ейми изсумтя многозначително, сякаш за да каже, че няма нужда да ѝ разправя за откачалки. Тя носеше чорапи до коляното и къса мажоретна поличка — в светлосиньо, не в кафявото и златното на мейпълтънската гимназия — и беше приложила обичайния си недискретен козметичен арсенал.

— Ще внимаваме — обеща тя.

Джил завъртя очи, недокосната от превъплъщението на приятелката си като добро момиче.

— Ти си най-голямата откачалка — каза тя на Ейми, а после се обърна към Кевин: — Тя е тази, от която хората трябва да се пазят.

Ейми възрази, но беше трудно да бъде взета на сериозно, предвид факта, че изглеждаше много повече като стриптийзьорка, преструваща се на невинна ученичка, отколкото на невинна ученичка. Джил създаваше съвсем друго впечатление — като слабичко момиче, което се е маскирало — в своите дънки с подгънати крачоли и твърде голямото велурено палтенце, което беше взела от гардероба на майка си. Смесица от чувства внезапно връхлетя Кевин, като ги видя заедно:

смътна тъга за дъщеря му, която толкова очевадно беше подчинената в този дует, но също и облекчение, заложено в мисълта — или поне надеждата — че непредразполагащият външен вид на Джил може да изпълни ролята на вид защитен камуфлаж.

— Просто се грижете за себе си — каза им той.

Прегърна момичетата за лека нощ, после остана на прага, докато те слизаха по стълбите и пресичаха предната морава. За известно време се бе опитал да ограничи прегръдките до собственото си дете, но Ейми не приемаше да я оставят на сухо. Първоначално беше неловко — той усещаше твърде добре очертанията на тялото ѝ и дължината на допира — но постепенно това стана обичайно. Кевин не одобряваше особено Ейми, нито пък се радваше кой знае колко тя да живее в дома им — беше с тях от три месеца и не даваше признаци, че скоро ще си тръгва — но той не можеше да отрече ползите от присъствието на трети човек. Джил изглеждаше по-щастлива с приятел близо до нея, на масата за вечеря имаше доста повече смях и по-малко от онези мъртви моменти, когато бяха само двамата и нямаше какво да си кажат.

* * *

Кевин излезе от къщата малко след девет. Както обикновено, „Ловъл Терас“ бе осветена като стадион, големите къщи се рееха като монументи в сиянието на охранителните прожектори. Всичко на всичко бяха десет жилища, „луксозни домове“, построени в последните дни на лесните кредити, девет от тях все още се обитаваха. Само къщата на Уестърфилдови бе празна — Пам почина миналия месец, а имотът остана ненаследен — но Асоциацията на собствениците се грижеше за предната морава и светлините. Всеки знаеше какво се случва, когато някоя изоставена къща започне да показва признаци на занемареност и да привлича вниманието на скучаещи тийнейджъри, вандали или Грешните отломки.

Тръгна по главната улица и зави надясно, отправяйки се на нощното си поклонение. Беше като сърбеж — физическа принуда — тази нужда да бъде сред приятели, далече от мрачните уплашени гласове, които често си даваха среща в главата му, но винаги

изглеждаха много по-силни и самоуверени в тъмната къща след залез. Един от най-честите странични ефекти на внезапното заминаване беше взривът от маниакална социализация — въвеждащи купони в блоковете, които продължаваха цели уикенди, общи гощавки, които прерастаха в преспиване, срещи набързо, които се проточваха в протяжни говорилни. Баровете бяха претъпкани в месеците след четиринайсети октомври, телефонните сметки достигаха небивали размери. Повечето от оцелелите вече се бяха поуспокоици, но нуждата на Кевин за нощен човешки контакт остана все така силна, като че ли някаква магнетична сила го движеше към центъра на града в търсене на сродни души.

* * *

„Карпе Дием“ беше непретенциозно място, една от таверните за бачкатори, които бяха устояли на трансформацията на Мейпълтън от края на ХХ век от заводски град до жилищен район. Кевин ходеше там още от млад, още от времето, когато се наричаше „Мидуей Лаундж“ и наливната бира беше само „Бъд“ и „Мич“.

Влезе през вратата на ресторанта — барът беше в съседното помещение — като кимна на познатите лица, докато си проправяше път към задната стаичка, където Пит Торн и Стив Висчевски вече бяха потънали в разговор пред кана с бира и си подаваха един бележник през масата. За разлика от Кевин, двамата мъже имаха съпруги, но обикновено пристигаха в „Карпе Дием“ преди него.

— Господа — каза той и се плъзна до Стив, обемист, впечатляващ мъж, за който Лори винаги казваше, че е ходещ инфаркт.

— Не се тревожи — каза Стив, напълни празна чаша с утайка от каната и я подаде на Кевин, — новата порция идва.

— Вървим по списъка. — Пит му подаде бележника. На първата страница имаше груба скица на бейзболен сектор с имена, надраскани върху запълнените позиции, и въпросителни знаци на празните. — Всичко, което ни трябва, са централен филдър и първи бейзмен. И няколко заместници за всеки случай.

— Четирима или петима нови играчи — допълни Стив. — Можем да го направим, нали?

Кевин проучи скицата.

— Какво стана с онзи доминиканец, за когото ми разправяше? Съпругът на чистачката ти?

Стив поклати глава.

— Хектор е готвач. Работи нощни.

— Може би ще успее да играе през уикендите — добави Пит. — Все е нещо.

Кевин беше удовлетворен от количеството мисли и усилия, които тези момчета бяха вложили в софтболен сезон, от който ги дележа пет или шест месеца. Точно на това се надяваше, когато убеди общинския съвет да възстанови финансирането на развлекателните програми за възрастни, които бяха спрени след Внезапното заминаване. На хората им трябваше причина да излизат от домовете си и да се забавляват, да поглеждат нагоре и да виждат, че небето не е паднало.

— Ще ви кажа какво би помогнало — продължи Стив. — Ако можем да намерим двама левичари, които да хвърлят. В момента всеки в отбора е десничар.

— Е, и? — Кевин довърши разгазираната си бира на една глътка. — Това е олекотена версия. Тия стратегии нямат значение.

— Не, трябва да ги смесиш — настоя Пит. — Другите ще бъдат разбалансираны. Ето защо Майк беше велик. Той наистина ни осигуряваше допълнително измерение.

Отборът на „Карпе Дием“ беше загубил само един играч на четиринайсети октомври — Карл Стенауър, посредствен питчър и второстепенен аутфилдър — но Майк Уелън, техният първокласен питчър и първи бейзмен, беше странична жертва. Жената на Майк беше сред липсващите и той още не се беше възстановил от загубата си. Дватама със сина му бяха нарисували груб, почти неразпознаваем портрет на Нанси на задната стена на къщата и Майк прекарваше повечето си нощи сам със стенописа, в общение с паметта ѝ.

— Говорих с него преди няколко седмици — каза Кевин, — но не мисля, че ще играе тази година. Казва, че сърцето му просто не е в играта.

— Продължавай да го обработваш — настоя Стив. — Средата на състава ни е доста слаба.

Сервитьорката дойде с нова кана и напълни чашите на всички. Те вдигнаха тост за новите попълнения и за победен сезон.

— Хубаво ще е да се върнем на игрището — каза Кевин.

— Без майтап — съгласи се Стив. — Пролетта не е пролет без софтбоул.

Пит остави чашата си и погледна Кевин.

— Тъй, има едно нещо, с което искаме да се занимаеш ти. Помниш ли Джуди Долан? Мисля, че беше в класа на сина ти.

— Да. Тя беше кетчър, нали? Областен или нещо подобно?

— Щатски — поправи го Пит. — Играеше в университетския в колежа. Дипломира се през юни и се върна вкъщи за лятото.

— Тя ще е добра придобивка — изтъкна Стив. — Може да поеме базата ми, а аз да се придвижа до първа. Това ще реши много от проблемите ни.

— Чакай малко — прекъсна го Кевин. — Искате лигата да е смесена ли?

— Не — отвърна Пит, разменяйки поглед със Стив. — Точно това не искаме.

— Но това е мъжката софтболна лига. Ако в нея играят жени, значи ще е смесена.

— Ние не искаме жени. Искаме Джуди.

— Не можете да дискриминирате — напомни им Кевин. — Ако приемете една жена, ще трябва да ги приемете всички.

— Това не е дискриминация — настоя Пит. — Това е изключение. Освен това Джуди е по-голяма от мен. Ако не я гледаш отблизо, дори няма да разбереш, че е момиче.

— Гледал ли си някога смесен софтбоул? — попита Стив. — Забавно е колкото и мъжки туистър.

— Правят го с ръгбито — каза Кевин. — И изглежда, никой няма против.

— Това е ръгби — напомни Стив. — Те всички са женчовци, първо на първо.

— Съжалявам — каза Кевин. — Може да включите Джуди Долан или може да имаме мъжка лига. Но не и двете.

* * *

Мъжката тоалетна беше доста тесничка — усойно пространство без прозорци, снабдено с мивка, сешоар за ръцете, кофа за боклук, два успоредни писоара и тоалетна чиния — в която на теория беше възможно да се набутат петима души едновременно. Обикновено това се случваше само късно през нощта, когато момчетата бяха изпили толкова много бира, че любезното чакане вече не беше възможно, и всички вече бяха достатъчно развеселени, че неудобствата да им изглеждат част от забавата.

В момента обаче Кевин разполагаше с цялото място само за себе си или поне щеше да е така, ако не беше приятелското лице на Ърни Костело, което се взираше в него от фотографията в рамка, окачена между двата писоара. Ърни беше барман в бившия „Мидуей“, мъж с голям корем и моржов мустак. Стената около портрета му беше изпълнена с прочувствени графити, надраскани от приятелите и бившите му клиенти.

Липсваш ни, друже.
Беше най-добрият!
Не е същото без теб.
Оставаш в сърцата ни...
Направи го двойно!

Кевин задържа главата си надолу, полагайки усилия да игнорира умолителния поглед на бармана. Не беше почитател на паметниците, които избуяваха из целия град след Внезапното заминаване. Нямаше значение дали са дискретни — крайпътно букетче цветя, име на задното стъкло на кола — или големи и крециящи като планината от мечета в предните дворове на малките момичета, или въпросът „Къде е Дони?“, прогорен в тревата по цялата дължина на гимназиалното игрище. Просто не смяташе, че е здравословно през цялото време да се напомня за ужасното и неразбираемо нещо, което се беше случило. Ето защо беше вложил толкова усилия в парада за Деня на героите — беше по-добре мъката да се канализира в годишно скърбене, за да освободи малко от ежедневноното напрежение на оцелелите.

Той изми ръцете си и ги потърка под безполезния сешоар, чудейки се дали Пит и Стив не са попаднали, без да искат, на нещо с

идеята си да поканят Джуди Долан в отбора. Също като тях, и Кевин предпочиташе да играе в конкурентна мъжка лига, където не трябва да си мериш приказките или да мислиш два пъти, преди да се хвърлиш върху кетчъра, за да разкъсаш близка игра на базата. Но намирането на достатъчно играчи за сериозна лига започваше да му изглежда доста трудно за осъществяване и смяташе, че една забавна смесена лига може би е алтернатива, която си струва да се обмисли. Най-доброто за мнозинството.

* * *

Кевин буквално се блъсна в Мелиса Хълбърт на връщане от тоалетната. Тя се подпираше на стената в одимената ниша и чакаше своя ред за женската тоалетна, която побираше само по един човек. По-късно той осъзна, че срещата им вероятно не е била съвпадение, но отначало му заприлича на такова. Мелиса се направи на изненадана и изглеждаше по-щастлива да го види, отколкото би очаквал.

— Кевин. — Тя го целуна по бузата. — Еха. Къде се криеш?

— Мелиса. — Той направи усилие да имитира топлината на поздрава ѝ. — Доста време мина, а?

— Три месеца — уточни тя. — Най-малко.

— Толкова много? — Той се престори, че изчислява нещо наум, после издаде звук на фалшива почуда. — Е, как я караш?

— Добре. — Тя сви рамене и му даде да разбере, че „добре“ е малко преувеличено, после го огледа за един-два тревожни мига. — Всичко наред ли е?

— Кое?

— Че съм тук.

— Ами да, защо не?

— Не знам. — Усмивката ѝ не успя да притъпи остротата в гласа ѝ. — Просто реших, че...

— Не, не — успокой я той, — не е така.

Една по-възрастна жена, която Кевин не познаваше, излезе от тоалетната и промърмори извинение, докато се промъкваше покрай тях, оставяйки ароматна следа от сладък парфюм.

— Аз съм в бара — каза му Мелиса, докосвайки го леко по ръката. — Ако искаш да ме черпиш едно питие.

Кевин изсумтя извинително.

— Тук съм с приятели.

— Само едно питие — каза му тя. — Мисля, че ми дължиш поне това.

Той ѝ дължеше малко повече, и двамата знаеха това.

— Добре — каза той, — става.

* * *

Мелиса беше една от трите жени, с които Кевин бе опитал да спи, след като съпругата му го напусна, и единствената, която беше горе-долу на неговата възраст. Познаваха се от деца — Кевин беше една година преди нея в училище — и дори имаха лек тийнейджърски флирт през лятото преди последната му година, тежка свалка в края на едно бирено парти. Беше една от позволените забежки — той имаше приятелка, тя си имаше приятел, но приятелката и приятелят бяха във ваканция — която дори не стигна дотам, докъдето му се щеше. Тогава Мелиса беше мацка, здрава червенокоска с луничаво лице и по всеобщо мнение с най-хубавите гърди в гимназията. Кевин успя да сложи ръката си върху лявата, но само за една или две дразнещи секунди, преди тя да я махне от там.

— Някой друг път — каза му с тъга, която звучеше искрена. — Обещала съм на Боб да съм примерна.

Но друг път нямаше нито това лято, нито през следващия четвърт век. Боб и Мелиса останаха заедно в гимназията и колежа и се ожениха. Те поскитаха малко, преди да се върнат в Мейпълтън точно когато Кевин също се връщаше със собственото си семейство. Тогава Том беше само на две, на същата възраст като по-малката дъщеря на Мелиса.

Те се виждаха доста, когато децата бяха малки, на площадки и на училищни събития, на спагети вечери. Никога не станаха близки — никога не се социализираха, не си разменяха нещо повече от обичайните празни приказки — но между тях винаги останаха малката

тайна, споменът за лятната вечер, съзнанието за един път, по който не бяха поели.

* * *

В края на краищата той ѝ купи три питиета, първото, за да изчисти дълга си, второто, защото беше забравил колко лесно е да се говори с нея, и третото, защото му харесваше да усеща натиска на крака ѝ върху неговия, докато преглъщаше бърбъна си, което и беше причината да се забърка в беда предишния път.

— Има ли новини от Том? — попита тя.

— Само един имейл преди няколко месеца. Не казваше много.

— Къде е сега?

— Не съм съвсем сигурен. Някъде по Западния бряг, мисля.

— Но е добре?

— Така изглежда.

— Чух за Холи Уейн — каза тя. — Какъв ужас!

Кевин поклати глава.

— Не знам какво, по дяволите, си е мислил синът ми.

Лицето на Мелиса се замъгли от майчина тревога.

— Сега е трудно да си млад. За нас беше различно, знаеш ли? Беше като Златната епоха, а ние просто не го разбирахме.

Кевин искаше да ѝ възрази просто заради принципа, защото беше доста сигурен, че повечето хора смятат собствената си младост за нещо като златна епоха, но в този случай тя имаше право.

— Ами Бриана? — попита той. — Как се справя тя?

— Добре. — Мелиса звучеше така, сякаш се опитва да се убеди сама. — Или поне по-добре от миналата година. Сега има приятел.

— Това е хубаво.

Мелиса сви рамене.

— Срецнаха се през лятото. Някаква мрежа за оцеляване. Седят си и си разказват колко са тъжни.

* * *

При предишната им среща в „Карпе Дием“ — нощта, в която накрая се прибраха заедно — Мелиса говори много за своя развод, който се бе превърнал в малък местен скандал. След почти двайсет години брак, Боб я беше зарязал заради по-млада жена, която срещнал на работата. По това време Мелиса беше в началото на четирийсетте си години, но за нея било като края на живота ѝ, сякаш била изоставена като някаква очукана стара кола край магистралата.

Извън алкохола, основното, което я спираше да продължи, бе омразата към жената, която бе откраднала съпруга ѝ. Джини беше на двайсет и осем, слаба, атлетична жена, която работеше като асистентка на Боб. Ожениха се скоро след като разводът приключи и се опитаха да създадат семейство. Очевидно имаха проблеми със забременяването, но Мелиса не изпитваше утеха от това. Самата мисъл за Боб, който иска деца от друга жена, беше вбесяваща. Това, което правеше всичко още по-оскърбително, бе, че нейните деца всъщност *харесваха* Джини. Бяха повече от щастливи да наричат баща си *измамно копеле*, но всичко, което казваха за новата му жена, беше, че е *наистина готина*. Сякаш за да докаже правотата им, Джини направи многобройни опити да изглади нещата с Мелиса, написа ѝ няколко писма, в които се извиняваше за болката, която ѝ е причинила, и я молеше за прошка.

— Аз просто исках да си я мразя на спокойствие — каза му Мелиса. — А тя не ме остави да направя дори това.

Яростта на Мелиса била толкова чиста, че основната ѝ мисъл на четиринайсети октомври — след като се уверила, че децата ѝ са в безопасност — била дива, неизречена надежда Джини да е сред жертвите, проблематичното ѝ съществуване просто да бъде изтрито от света. Боб щял да страда също като нея; сметките им щели да са уредени. При тези обстоятелства дори би било възможно да възстановят част от изгубеното.

— Можеш ли да си представиш — попита тя Кевин, — колко бях жлъчна.

— На всички им минаваха подобни мисли — напомни ѝ Кевин. — Просто повечето от нас не биха си го признали.

Разбира се, не изчезнала Джини, а Боб, докато се возел в асансьора на един паркинг близо до офиса си. През този ден имало сринове в телефонните услуги и интернета и Мелиса открила, че той липсва чак към девет вечерта, когато самата Джини ѝ се обадила, за да

й съобщи новината. Звучала объркана и зашеметена, сякаш някой токущо я бил събудил от дълга следобедна дрямка.

— Боби го няма — повтаряла непрекъснато. — Боби го няма.

— И знаеш ли какво й казах? — Мелиса беше затворила очи, сякаш се опитваше да забрави спомена. — Казах ѝ: добре, сега знаеш какво е чувството.

* * *

Годините бяха променили някои неща, но не и други. Луничките на Мелиса бяха избледнели, а косата ѝ вече не беше червена. Лицето ѝ беше по-пълно, фигурата ѝ не беше толкова очертана. Но гласът и очите ѝ бяха същите. Все едно момичето, което познаваше, бе погълнато в тялото на жена на средна възраст. Беше Мелиса и не беше Мелиса.

— Трябваше да ми се обадиш — каза тя и се намръщи сладко, като сложи длан на бедрото си. — Пропиляхме цялото лято.

— Бях смутен — обясни той. — Имах чувството, че съм те разочаровал.

— Не си ме разочаровал — увери го тя, а дългите ѝ нокти чертаеха загадъчни модели по джинсите му. Носеше сива копринена блуза с разкопчано копче, разкриващо поръбения край на кафяв сутиен. — Нищо особено не е станало. Случва се на всеки.

— Не и на мен — настоя той.

Това не беше съвсем вярно. Подобен проблем имаше и с Лиз Ямамото, двайсет и пет годишна студентка, която бе срещнал в интернет, и после отново с Уенди Холси, трийсет и две годишна, маратонка и помощник-юрист, но беше приписал тези неуспехи на притеснението си как ще се справи, предизвикано от относителната младост на партньорките си. С Мелиса беше по-тъжно и по-трудно за обяснение.

Бяха отишли в къщата ѝ, пиха по чаша вино и после се отправиха към спалнята. Беше добре, отпуснато и естествено, напълно нормално — като че ли довършваха започнатото в гимназията, до последния момент, когато целият живот се оттече от него. Това беше поражение от различен мащаб, удар, от който още не се беше съвзел.

— Първият път с нов партньор е страшно — каза му тя. Трудно се получава.

— Гласът на опита, а?

— Повярвай ми, Кевин. Вторият път ще стане.

Той кимна, напълно готов да приеме това като общо правило, но също толкова искаше и да е изключението, което ще го наруши. Защото дори сега, докато палецът ѝ едва почиваше на чатала му, все още не усещаше нищо кой знае какво извън глухото туптене на желанието, закърнялата вина на един женен мъж, излязъл с друга жена. Изглежда, нямаше значение, че съпругата му е заминала или че хората на неговата възраст се сваляха непрекъснато в „Карпе Дием“. Някои бяха женени, някои не. Нещата сега бяха далеч по-свободни в това отношение, отколкото беше свикнал. Но съвестта му сякаш бе заседнала в миналото, привързана към набор от условия, които вече не съществуваха.

— Не знам. — Той се усмихна тъжно, опитвайки се да ѝ даде да разбере, че не е нищо лично. — Просто не мисля, че ще стане.

— Имам хапчета — прошепна му тя. — Те ще те оправят.

— Наистина ли? — Кевин бе заинтригуван. Беше обмислял да помоли лекаря си да му предпише нещо, но не бе събрал смелост. — Откъде ги взе?

— Има ги. Не си единственият с такъв проблем.

— Ха. — Очите му се отклониха надолу. За разлика от лицето ѝ, гърдите ѝ все още бяха луничави. Той пазеше хубав спомен за тях от последната им среща. — Това може и да подейства.

Мелиса се наведе по-близо, докато носът ѝ почти докосна неговия. Косата ѝ миришеше хубаво, фин нюанс на бадеми и орлови нокти.

— Ако ерекцията ти продължи повече от четири часа — каза му, — вероятно ще ми трябва почивка.

* * *

Беше смешно — след като Кевин знаеше, че има на разположение фармацевтична помощ в случай на нужда, той разбра, че вероятно няма да се наложи да я използва. Усети това още преди да

напуснат бара, а оптимизмът му се увеличи по пътя към дома на Мелиса. Харесваше му да върви в мрака по обточените с дървета улици и да държи за ръката привлекателна жена, която беше дала ясно да се разбере, че го желае в леглото си. Още по-добре стана, когато тя го спря пред началното училище „Бейли“, бутна го към едно дърво и го целуна продължително и силно. Той не помнеше последния път, когато бе изпитал това характерно двустранно усещане: топлото меко тяло отпред и студената кора, която бодеше грубо гърба му. „Във втори курс ли? — зачуди се. — Може би с Деби Дероса.“ Бедрата на Мелиса нежно се полюшваха и създаваха сладко, пулсиращо триене. Той се протегна и сграбчи задника ѝ, беше мек и женствен, тежеше в ръката му. Тя издаде мъркащ звук, сякаш езикът ѝ се въртеше в устата.

„Няма за какво да се тревожиш — помисли си Кевин, като си представи двамата на пода в дневната, Мелиса върху него, а членът му — твърд като на колежанин. — Осигурил съм подкрепления.“

Миризмата на дим ги накара да се разделят, неочаквано осъзнаха, че имат компания. Обърнаха се и видяха двама наблюдатели да бързат към тях откъм училището — сигурно се бяха крили в храстите до главния вход — движеха се със странното чувство за спешност, което им беше присъщо, сякаш човек им беше стар приятел, когото тъкмо са забелязали на летището. Изпита облекчение, като видя, че Лори не е там.

— О, боже — измърмори Мелиса.

Кевин не разпозна по-възрастната жена, но по-младата — слабичко момиче с лошо телосложение — му беше позната от „Сейфуей“, където работеше като касиерка. Имаше странно име, което не си спомняше съвсем, нещо, което винаги изглеждаше като грешно написано на баджа ѝ.

— Здравей, Шана — каза той в опит да бъде учтив, както би се отнесъл и към всеки друг. — Шана, нали?

Момичето не отговори, а и той не очакваше. Дори когато беше свободна от обета си, не бе много разговорлива. Тя просто впери поглед в него, сякаш се опитваше да прочете мислите му. Партньорката ѝ направи същото с Мелиса. „В погледа на по-голямата жена има нещо сурово — помисли Кевин, — някаква самодоволна нотка на осъждане.“

— Кучка — каза ѝ Мелиса. Звучеше ядосана и малко пияна. — Предупредих те за това.

По-възрастната наблюдателка поднесе цигарата към устните си, а бръчките около устата ѝ се очертаха, когато си дръпна. Тя издиша дима право в лицето на Мелиса в тънка презрителна струя.

— Казах ти да ме оставиш на спокойствие — продължи Мелиса. — Казах ти, нали?

— Мелиса. — Кевин постави ръка на рамото ѝ. — Не прави това. Тя се отърси от докосването му.

— Тази кучка ме преследва. Това е третият път за една седмица. Писна ми.

— Всичко е наред — каза Кевин. — Нека просто си тръгнем.

— Не е наред. — Мелиса пристъпи към наблюдателите и ги разпъди като гълъби. — Махайте се! Разкарайте се оттук, мамка му! Оставете ни на мира!

Наблюдателките не отстъпиха, нито се впечатлиха от нецензурния израз. Те просто стояха спокойни и безизразни и смучеха цигарите си. Предполагаше се, че това трябва да ти напомня, че Бог гледа и следи и най-дребните ти действия — или поне Кевин бе чувал така — но ефектът беше просто дразнещ, като нещо, което някое малко дете прави, за да ти лази по нервите.

— Моля ви — каза Кевин, без да е сигурен дали на Мелиса, или на наблюдателките.

Мелиса се предаде първа. Тя тръсна глава с отвращение, извърна се от тях и направи колеблива стъпка към Кевин. Но спря, издаде остър гърлен звук, после се завъртя и се изплю в лицето на мъчителката си. Не се престори — не беше само звук без слюнка — а сочна ученическа хръчка, която уцели жената право по бузата с ясно доловимо пльокване.

— Мелиса! — извика Кевин. — Исусе Христе!

Наблюдателката не трепна, дори не избърса разпенената плюнка, докато се стичаше по брадичката ѝ.

— Кучка! — каза отново Мелиса, но убеждението беше напуснало гласа ѝ. — Ти ме накара.

* * *

Извървяха останалата част от пътя в мълчание, вече не си държаха ръцете и полагаха всички усилия да игнорират придружителките си в бяло, които ги следваха толкова близо, че сякаш бяха една група, четирима приятели, излезли навън.

Наблюдателките спряха в началото на моравата пред къщата на Мелиса — те рядко нарушаваха частната собственост — но Кевин можеше да усети очите им върху гърба си, докато приближаваше предните стъпала. Мелиса спря до вратата и се пресегна към чантата си, ровейки за ключовете.

— Все още можем да го направим — каза му без всякакъв ентузиазъм. — Ако искаш.

— Не знам. — Кевин усещаше в гърдите си меланхолна тежест, сякаш бяха прескочили секса и бяха стигнали направо до разочарованието след него. — Ще възразиш ли, ако отложим?

Тя кимна, като че ли очакваше това, хвърляйки поглед към жените на тротоара.

— Мразя ги — каза. — Надявам се, че всички ще хванат рак.

Кевин не й напомни, че неговата съпруга също беше една от тях, но тя си спомни сама.

— Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Просто не разбирам защо трябва да съсипят и всичко за нас.

— Те смятат, че ни правят услуга.

Мелиса се разсмя тихо, сякаш това беше тяхна лична шега, после целуна Кевин целомъдрено по бузата.

— Обади ми се — каза му. — Не ме забравяй.

Наблюдателите чакаха на тротоара, лицата им бяха безизразни и търпеливи, с новозапалени цигари в ръка. Той се зачуди дали да не се отклони от пътя си — те обикновено не преследваха хората — но беше късно и бе уморен, така че си тръгнаха заедно. Усещаше известна лекота в стъпките им, докато вървяха редом с него, удовлетворени от добре свършената работа.

НАГРАДАТА

Нора Дърст не искаше да си признае, но „Спондж Боб“ вече не работеше. Вероятно това беше неизбежно — беше гледала някои епизоди толкова много пъти, че на практика ги знаеше наизуст — но това не улесни нещата. Шоуто беше ритуал, на който бе започнала да разчита, а тези дневни ритуали бяха почти всичко, което имаше.

От около година — последната им година заедно — Нора и семейството ѝ гледаха „Спондж Боб“ вечер точно преди лягане. Ерин беше твърде малка, за да разбере повечето от шегите, но брат ѝ Джереми, който беше с три години по-голям, истински мъж в детската градина — се взираше в телевизора с изумено изражение, като че ли пред очите му се разкриваше някакво чудо. Кикотеше се на почти всяка реплика, но когато наистина се отпуснеше, смехът експлодираше от устата му на високи викове, в които се примесваха равни части одобрение и смайване. От време на време — обикновено в отговор на акт на физическо насилие на екрана, когато телата се разтягаха, сплескваха, въртяха, изкривяваха, разчленяваха или хвърляха с висока скорост на невероятни разстояния — смехът го завладяваше напълно и той падаше от кушетката на пода, където блъскаше по килима, докато не успееше да се успокои.

Нора беше изненадана колко много самата тя се наслаждава на шоуто. Беше свикнала с безинтересните глупости, които децата ѝ настояваха да гледат — „Дора“ и „Любопитният Джордж“, и „Голямото червено куче“, но „Спондж Боб“ беше освежаващо умен и дори малко хаплив, предвестник за предстоящите по-добри дни, когато те всички щяха да са свободни от гетото на детските програми. Тъй като и тя беше голям почитател, бе озадачена от безразличието на мъжа си. Дъг седеше с тях в дневната, но рядко дори вдигаше очи от блекбърито си. През последните няколко години беше все така, толкова погълнат от работата си, че рядко присъстваше дори наполовина, като холограма на самия себе си.

— Трябва да го гледаш — казваше му тя. — Наистина е доста смешно.

— Без да се обиждаш — отвърщаше той, — ама Спондж Боб е малко малоумен.

— Той е просто сладък. Оправдава всички, дори да не го заслужават.

Не постигна повече успех и с приятелките си, майките, с които ходеше на йога във вторник и четвъртък сутринта и понякога да пийнат нещо вечер, ако съпрузите им бяха наоколо, за да поемат щафетата. Тези жени не споделяха олимпийското презрение на Дъг към детинските неща, но дори те ставаха скептични, когато тя им хвалеше любимото си анимационно безгръбначно.

— Не мога да понасям това шоу — казваше Елън Демос. — Но песничката в началото е наистина хубава.

— Сепията е ужасна — добавяше Линда Васерман. — Има зловец фалически нос. Мразя начина, по който просто се клати там.

Разбира се, след четиринайсети октомври Нора забрави „Спондж Боб“ за доста дълго време. Тя се премести от къщата и прекара няколко месеца при сестра си, силно упоена, в опити да се пребори с кошмара, който беше заместил живота ѝ. През март, отново по съвет на приятелите, семейството и терапевта ѝ, тя се върна у дома, като си казваше, че ѝ трябва малко спокойствие, да бъде сама със спомените, период на размисъл, през който да си отговори на въпроса дали е желателно, или дори възможно да продължи да живее.

Първите няколко седмици изминаха в мъглата на нещастieto и объркването. Тя спеше в необичайни часове, пиеше твърде много вино, за да замести ксанакса и амбиена, от които се беше отказала, и прекарваше цели дни в скитане из жестоко празната къща, отваряше гардероби и се взираше под леглата, като че ли очакваше да открие съпруга и децата си скрити там, да се хият, като че ли тъкмо са направили най-голямата шега на света.

Тя си представяше, че ги хока, докато се преструва на разстроена: „Надявам се, че сте щастливи! Направо си изкарах акъла!“.

Една вечер, докато прехвърляше безцелно каналите, тя попадна на познат епизод от „Спондж Боб“, онзи, в който над Бикини Ботъм вали сняг. Ефектът му върху нея беше незабавен и въодушевяващ. Главата ѝ бе ясна за пръв път от векове. Почувства се добре, повече от добре. Не беше просто заради това, че можеше да усети малкото си момче в стаята да седи точно до нея на кушетката; на моменти все

едно тя самата беше Джеръми, сякаш гледаше шоуто през неговите очи и преживяваше дивото удоволствие на шестгодишното дете, като се смееше толкова силно, че почти оставаше без дъх. Когато серията свърши, Нора плака дълго, но това беше освобождаващ плач, от онзи вид, който те прави по-силен. После грабна един тефтер и написа следното:

Току-що гледах епизода със снежния бой. Помниш ли го? Ти обичаше да играеш в снега, но само ако не беше твърде студено или ветровито. Помня първия път, когато отидохме да се пързалиме с онази стара дървена шейна, и ти плака, защото имаше сняг по лицето. Измина цяла година, преди да ни позволиш да те заведем отново, но тогава ти хареса повече, защото вместо шейната, имахме надуваеми пояси, които пълнихме с въздух наистина много дълго. Щеше да ти хареса да гледаш „Спондж Боб“ тази вечер, особено онази част, когато той задръства един комин с главата си и превръща лицето си в оръдие за сняг. Сигурна съм, че щеше да опиташ да имитираш звука, който прави, докато стреля по тях, и се обзалагам, че щеше да го направиш много добре, защото знам колко много обичаш да правиш смешни звуци.

На следващата сутрин тя отиде с колата до „Бест Бай“, взе пълната поредица дивидита за „Спондж Боб“ и прекара по-голямата част от деня в гледане на няколко епизода от първи сезон, марафон, който я остави разнебитена, изпразнена и в отчаяна нужда от чист въздух. Точно по тази причина някога внимателно дозираше гледането на телевизия от децата си и осъзнаваше, че трябва да направи същото и със себе си.

Не след дълго си разработи изненадващо дълготрайна стратегия: позволяваше си да гледа „Спондж Боб“ два пъти на ден, веднъж сутринта и после отново вечерта, като всеки път записваше накратко по нещо за всеки епизод в тефтера си. Тази практика — започна да я усеща малко като религиозен ритуал — осигури структура и фокус на

живота ѝ и ѝ помогна да не се чувства толкова загубена през цялото време.

Всичко на всичко епизодите бяха няколкостотин, което означаваше, че за една година тя изгледа всеки три или четири пъти. Нямаше проблем обаче, поне доскоро. Нора все още имаше за какво да пише след всяко гледане, по някой пресен спомен или наблюдение, предизвикано от това, което току-що беше видяла, дори след няколко от сериите, които бе започнала да не харесва.

През последните няколко месеца обаче нещо се беше променило из основи. Тя почти не се смееше на гротеските на Спондж Боб. Сериите, които преди намираще за възхитителни, сега ѝ се струваха отчайващо тъжни. Тазсутрешният епизод например приличаше на някакъв вид алегория, горчив коментар на собственото ѝ страдание:

Днес беше танцовият конкурс, онзи, на който Сепия превзема тялото на Спондж Боб. За да направи това, той се покатерва в удобно кухата глава на Спондж Боб, а после издърпва ръцете и краката на Спондж Боб, така че да ги замести със своите. Да, осъзнавам, че крайниците на Спондж Боб могат да се регенерират, но това все пак е страховито. По време на състезанието Сепия получава спазъм и накрая тялото на Спондж Боб се мята на пода в агония. Публиката мисли, че това е много яко, и му дава първа награда. Каква метафора. Човекът, който страда най-много, печели. Не значи ли това, че и аз ще получа награда?

В сърцето си тя разбираше, че истинският проблем не е толкова шоуто, колкото чувството, че губи сина си отново, че той вече не е в стаята с нея. Имаше смисъл, разбира се: сега Джереми щеше да е на девет, вероятно вече нямаше да гледа „Спондж Боб“ с ентузиазъм. Където и да беше, той вече бе зает с друго, растеше без нея, заради което тя се чувстваше още по-самотна.

Това, което трябваше да направи, бе да пенсионира всички дивидита — да ги дари на библиотеката, да ги хвърли в боклука, каквото и да е — преди Спондж Боб и всичко, свързано с него, да

отрови завинаги ума ѝ. Щеше да е по-лесно, ако имаше нещо, с което да го замести, някакво ново шоу, което да запълни празнината, но всеки път, когато опиташе да разбере от старите си приятели какво гледат момчетата им, жените просто я прегръщаха и казваха „О, скъпа“ с най-тихите и скръбните си гласове, сякаш не разбираха въпроса.

* * *

Преди обед Нора тръгна по дългия веломаршрут Мейпълтън-Роуздейл, отсечка от седемнайсет мили, която някога бе железопътна линия. Тя обичаше да кара колело там сутрин през седмицата, когато беше относително пусто и имаше основно големи хора, много от които пенсионери, излезли за безрадостно животоудължаващо упражнение. Нора си постави за цел да стои настрана през слънчевите следобеди в събота и неделя, когато мястото беше претъпкано със семейства на колела и ролери и когато гледката на малко момиче с твърде голяма каска или на намръщено дете, въртящо яростно педалите на колелото, екипирано с разнебитени помощни колелца, я караше да се привежда и да се задъхва на тревистата ивица по края на пътеката, все едно някой я беше ударил в стомаха.

Чувстваше се силна и блажено празна, докато се плъзгаше през свежия ноемврийски въздух, наслаждавайки се на приливите на слънчева топлина, сякаш филтрирана от надвесените дървета, които бяха вече предимно голи. Беше безплодният период на есента след Хелюин, жълти и оранжеви листа осейваха земята заедно с многобройните зарязани опаковки от бонбони. Щеше да продължава да кара в студа, докато ѝ стигнеха силите, поне до първия голям снеговалеж. Това беше най-мъртвото време от годината, мътно и клаустрофобично, в страх от празниците и мрачните списъци. Тя се надяваше, че ще може да избяга за малко на Карибите или в Ню Мексико, на което и да е ярко и нереално място, само да можеше да намери някого, с когото да отиде и който да не я подлудява. Посети Маями сама миналата година и това се оказа грешка. Колкото и да обичаше усамотението и странните места, двете заедно не работеха добре, освобождаваха потоп от спомени и въпроси, които тя успяваше да държи под капак у дома.

* * *

Пътят беше повече или по-малко прав, широк колкото за една кола и с остаряваща настилка, който те водеше от точка А до точка Б без много церемонии. На теория човек можеше да се върне назад от всяка точка, но Нора или стигаше до средата — обръщаше в края на Мейпълтън за лесния кръгов маршрут от шестнайсет мили — или отиваше чак до крайната точка в Роуздейл за големия тур от 34 мили, дистанция, която вече изобщо не я обезкуражаваше. Ако пътят продължаваше и още десет мили, тя щеше да го следва до края, без да се оплаква.

До неотдавна щеше да се изсмее, ако някой предположеше, че тричасовата разходка с колело ще стане незабележима част от ежедневието ѝ. Тогава животът ѝ беше толкова зает от задачи и поръчения, ежедневни спешности и постоянно увеличаващ се списък с неща за отмятане като майка и съпруга на пълно работно време, че тя едва успяваше да изстиска време за две йога посещения на седмица. Само че напоследък буквално нямаше какво друго да прави, освен да кара колело. Понякога си представяше това точно преди да заспи, хипнотичната гледка на земята, изчезваща под предното ѝ колело, вълнуващото усещане за света, преминаващ през рамката на велосипеда.

Тя осъзнаваше, че един ден щеше да ѝ се наложи да си намери работа, не че имаше някаква конкретна причина за това. С щедрите помощи за оцелели, които получи — три сочни шестцифрени суми от федералното правителство, които постъпиха, след като застрахователните компании обявиха Внезапното заминаване за „божествено дело“, за което не можеха да ги държат отговорни — тя сметна, че ще бъде добре поне пет години и дори повече, ако решише да продаде къщата и да се премести в по-малко жилище.

И все пак щеше да настъпи денят, в който щеше да се наложи да се издържа сама, и тя полагаше всички усилия да мисли от време на време за това, макар че никога не стигаше твърде далече. Можеше да си представи как става сутрин, с чувство за цел, облича се и се гримира, и после излиза през вратата, но фантазията ѝ се изчерпваше с това. Къде отиваше? В офис? В училище? Магазин? Нямаше

представа. Имаше степен по социология и бе прекарала няколко години в една изследователска фирма, която класираше корпорациите на базата на техните дейности в сферата на социалната и екологичната отговорност, но единственото, което можеше да си представи да прави в този момент, беше да работи с деца. За жалост, бе опитала това миналата година — помагаше два следобеда на седмица в старата градина на Ерин, но не се беше получило добре. Плачеше твърде много пред децата и прегръщаше някои от тях твърде силно, така че внимателно и уважително я помолиха да си вземе отпуск.

„Добре де — казваше си тя. — Може би няма да има значение. Или може би никой от нас няма да е тук след пет години.“

Или може би щеше да срещне някой приятен човек, да се омъжи и да създаде ново семейство — може би дори като това, което беше загубила. Беше изкусителна идея, докато не стигна до мисълта за заместването на децата. Те щяха да са разочарование, сигурна беше тя, защото истинските ѝ деца бяха идеални, как би могъл някой да се съревновава с това?

Изключи айпода си и провери джобовете на якето, за да се увери, че лютивият ѝ спрей е подръка, преди да пресече шосе 23 и да навлезе в дългата, леко плашеща отсечка на маршрута, която се простираше между индустриалната пустош на юг и неподдържаната гора, която беше под формалния контрол на Комисията за областните паркове, на север. Нищо лошо не ѝ се беше случвало тук, но беше виждала странни неща през последните няколко месеца — група кучета, които я следяха по края на гората, мускулест мъж, който си свиркаше весело, докато буташе празна инвалидна количка по пътя, католически свещеник със строг вид и прошарена брада, който се протегна и стисна ръката ѝ, докато преминаваше край него. После, точно преди седмица, се натъкна на мъж в бизнескостюм, който принасяше в жертва овца в малко сечище край езерце, обрасло с водорасли. Мъжът — закръглен човек на средна възраст, с къдрава коса и кръгли очила — беше притиснал голям нож към гърлото на животното, но още не беше започнал да го коли. И той, и овцата се взираха в Нора със стреснати, нещастни изражения, като че ли ги беше хванала в нещо, което биха предпочели да си остане лично.

* * *

През повечето дни тя вечеряше в дома на сестра си. Понякога ставаше малко отегчително да е постоянна притурка към семейството на някой друг, да се налага да играе ролята на леля Нора, да се преструва, че се интересува от безсъдържателните шеги на племенниците си, но тя беше благодарна за часовете на спокоен човешки контакт, отдих от онова, което започваше да ѝ се струва дълъг и много самотен ден.

Следобедите оставаха най-големият ѝ проблем, глуха, аморфна маса от усамотение. Ето защо беше толкова разстроена, когато загуби дневната си работа — тя запълваше идеално празните часове. Изпълняваше поръчки, когато имаше късмета да получи такива — не бяха и наполовина толкова много или толкова притискащи, колкото бе свикнала — и от време на време отваряше книга, взета назаем от сестра ѝ: „Господин Правилен“, „Добър в леглото“ — една от спонтанните терапевтични покупки, повърхностни четива, които някога харесваше. Но напоследък четенето просто я приспиваше, особено след дълго колоездене, а едно от нещата, които не можеше да си позволи, беше да дреме, не и ако не искаше да се озове напълно будна в три през нощта, единствено със собствената си компания.

Днес обаче Нора имаше неочакван посетител, първият от дълго време насам. Преподобният Джеймисън отби волвото си точно когато тя прибираще колелото в гаража и беше изненадана от това, колко е доволна да го види. Хората се отбиваха през цялото време, за да я видят, но преди шест месеца сякаш бе наложен някакъв статут на ограничение. Очевидно дори най-ужасните трагедии и хората, които бяха съсипали, след известно време се изхабяваха.

— Здравей — повика го тя, натискайки бутона за затваряне на автоматичната врата и после се спусна по алеята, за да го посрещне, със скованата походка на току-що слязъл от велосипеда колоездач, а кабарите на обувките ѝ потропваха по паважа. — Как си?

— Добре. — Преподобният се усмихна неубедително. Той беше дългурест угрижен мъж в дънки и особено омачкана бяла тениска от оксфорд, който потупваше крака си с плик от кафява хартия. — А ти?

— Не е зле. — Тя отметна кичур коса от очите си, после незабавно съжали за жеста, който разкри декоративната мрежа от розови следи, които шлемът беше оставил върху челото ѝ. — Предвид обстоятелствата.

Преподабният Джеймисън кимна мрачно, като че ли да потвърди всички неща, които трябваше да се вземат предвид.

— Имаш ли няколко минути? — попита той.

— Сега ли? — попита тя и неочаквано си даде болезнена сметка за клина и потното си лице, както и за киселата миризма от напрежението, която несъмнено се процеждаше от гортексовия ѝ анорак. — Не съм в приличен вид.

Още докато го казваше, отдели момент да се почуди на устойчивостта на собствената си суета. Беше си помислила, че вече я е преодоляла — каква полза можеше да има от нея? — но очевидно бе твърде дълбоко вкоренен рефлекс, за да си отиде напълно.

— Не бързай — отвърна той. — Мога да изчакам тук, докато се оправяш.

Нора не можа да не се усмихне на абсурдността на предложението му. Преподабният Джеймисън седеше с нея през нощите, когато не беше на себе си от мъка, и ѝ правеше закуска, когато се събуждаше разрошена и разлигавена на кушетката в хола, във вчерашните си дрехи. Малко беше късно да се прави на невинна и скромна пред него.

— Влез вътре — каза му. — Ще отнеме само минута.

* * *

При други обстоятелства Нора може би щеше да сметне пристъпването под горещия душ, докато един доста привлекателен мъж, който не беше съпругът ѝ, я чака търпеливо долу, за двусмислено вълнуващо. Но преподабният Джеймисън беше твърде строг и всепоглъщащ, твърде скрит зад собствените си горчиви обсеии, за да бъде призован дори в най-несериозния романтичен сценарий.

Всъщност Нора дори не беше сигурна дали Мат Джеймисън още е преподабен. Той вече не проповядваше в Библейската църква на Цион, изглежда вече не правеше друго, освен да разследва и да

разпространява онзи ужасен бюлетин, който го беше превърнал в парий. От онова, което чуваше, жена му и децата му го бяха изоставали, приятелите му вече не му говореха, а понякога абсолютно непознати смятаха за необходимо да му ударят един в лицето.

Тя беше доста сигурна, че той си го заслужава, но все още имаше слабост към мъжа, който някога бе, онзи, който ѝ беше помогнал да премине през най-черните часове в живота. От всички самопровъзгласили се духовни съветници, които ѝ се бяха натрапвали след четиринайсети октомври, Мат Джеймисън беше единственият, когото бе в състояние да изтърпи за повече от пет минути.

Първоначално го отхвърли, както отхвърляше и всички останали. Нора не беше религиозна и не можеше да разбере защо всеки свещеник, игумен и ню ейдж мошеник в радиус от петдесет мили около Мейпълтън смяташе, че има правото да се намеси в нещастията ѝ, и приемаше, че тя ще намери успокоение да чуе, че онова, което ѝ се е случило — унищожението на цялото ѝ семейство, за да бъдем точни — е част от Божествения план или прелюдия към славната им среща в небесата на някаква неизвестна бъдеща дата. Монсиньорът на „Богородица на тъгата“ дори се опита да я убеди, че нейното страдание не е чак толкова уникално, че тя в действителност не е по-различна от една негова енорияшка, жена, която бе загубила съпруга си и трите си деца в катастрофа и все пак успяваше да живее доста щастлив и продуктивен живот.

— Рано или късно, всички губим обичните си хора — каза ѝ той. — Всички трябва да страдаме, всеки един от нас. Стоях до нея, докато тя гледеше четирите ковчеза да потъват в земята.

„Значи е късметлийка! — искаше да изкрещи Нора. — Тя поне знае къде са!“ Но си задържа езика зад зъбите, разбирайки колко нечовешки ще прозвучи да нарича подобна жена късметлийка.

— Искам да си тръгнете — каза на свещеника със спокоен глас. — Вървете си вкъщи и кажете един милион „Аве, Мария“.

Преподаваният Джеймисън ѝ беше натрапен от сестра ѝ, която беше член на Библейската църква на Цион от много години, заедно с Чък и момчетата. Цялото семейство твърдеше, че било преродено в един и същ момент, феномен, който Нора откри за напълно невероятен, макар че запази това мнение за себе си. По настояване на Карън тя и децата веднъж бяха отишли на служба в църквата — Дъг беше отказал

да „губи неделната утрин“ — и беше малко отблъсната от апостолския плам на преподобния. Този стил на проповядване никога не ѝ беше допадал през детството ѝ като колеблив католик и през зрелите ѝ години като еднакво безстрастен невярващ.

Нора живееше при сестра си от няколко месеца, когато преподобният започна да се отбива — по покана на Карън — за неофициални сесии на „духовно напътствие“ веднъж седмично. Тя не беше доволна, но в този момент вече бе твърде слаба и уморена, за да се противопостави. Оказа се, че не е толкова лошо, колкото се страхуваше. Пред нея преподобният Джеймисън се оказа доста по-малко догматичен, отколкото беше зад амвона. Не ѝ предлагаше баналности или консервирани слова, не ѝ натрапваше омразната убеденост в Божиите мъдрост и добри намерения. За разлика от другите клирици, с които си бе имала работа, той ѝ задаваше много въпроси за Дъг и Ерин и Джеръми и слушаше внимателно отговорите ѝ. Когато си тръгнеше, тя често осъзнаваше с изненада, че се чувства малко по-добре отпреди.

Прекъсна сесиите, когато се върна в дома си, но скоро започна да му звъни късно през нощта, всеки път когато безсънните ѝ блянове станеха самоубийствени, което беше доста често. Той винаги идваше незабавно, без значение кое време беше, и оставаше толкова дълго, колкото тя имаше нужда. Без помощта му Нора никога не би оцеляла през тази унила пролет.

Докато тя ставаше по-силна обаче, започна да осъзнава, че преподобният е този, който се разпада. Имаше нощи, когато изглеждаше отчаян, колкото беше и тя. Плачеше често и изнасяше дълги монолози за Възнесението и за това, колко е нечестно, че е бил пропуснат.

— Дадох Му всичко — оплакваше се той, а гласът му бе пропит с горчивината на отхвърлен любовник. — Целия си живот. И каква благодарност получих?

Нора нямаше много търпение за подобни приказки. Семейството на преподобния беше незасегнато от катастрофата. Те все още бяха там, където ги беше оставил, прекрасна жена и три сладки деца. Ако не друго, би трябвало да падне на колене и да благодари на Бога всяка минута.

— Онези хора не бяха по-добри от мен — продължаваше преподобният. — Много от тях бяха по-лоши. Как така те са с Бог, а аз съм още тук?

— Откъде знаеш, че са с Бог?

— От писанията.

Нора клатеше глава. Тя бе обмисляла възможността Възнесението да е обяснение за събитията от четиринайсети октомври. Всеки беше. Това не можеше да се избегне, не и когато толкова много хора го провъзгласяваха навсякъде. Но то нямаше смисъл за нея, никакъв смисъл.

— Няма никакво Възнесение — каза му тя.

Преподобният се разсмя, като че ли я съжаляваше.

— В Библията го пише, Нора. „Тогави двама ще бъдат на нива: единият взема, другия оставят.“ Истината е пред очите ни.

— Дъг беше атеист — напомни му Нора. — За атеистите няма Възнесение.

— Възможно е тайно да е бил вярващ. Може би Бог познава сърцето му по-добре от теб.

— Не мисля. Той се фукаше с това, че няма нито една религиозна кост в тялото си.

— Но Ерин и Джеръми — те не бяха атеисти.

— Те не бяха нищо. Те бяха просто малки деца. Вярваха само в мама, татко и Дядо Коледа.

Преподобният Джеймисън затвори очи. Тя не можеше да разбере дали мисли, или се моли. Когато ги отвори, изглеждаше толкова смутен, колкото и преди.

— Това няма никакъв смисъл — каза той. — Би трябвало аз да съм първи в списъка.

Нора си спомни този разговор по-късно през лятото, когато Карън я информира, че преподобният Джеймисън е преживял нервна криза и си е взел отпуск от църквата. Тя мислеше да се отбие до тях, за да види как е, но не можеше да намери сили. Просто му изпрати имейл с пожелание да се оправи и това беше всичко. Не много след това, точно около първата годишнина на Внезапното заминаване, неговият бюлетин се появи за първи път, самиздатски компендиум от пет страници с цинични обвинения срещу изчезналите на четиринайсети октомври, от които никой не можеше да се защити. Този

злоупотребявал със служебно положение. Онзи шофирал пиан. Друг имал отвратителни сексуални апетити. Преподобният Джеймисън стоеше по ъглите на улиците и раздаваше бюлетина безплатно и макар хората да твърдяха, че са отвратени от това, което прави, никога не му оставаха бройки.

* * *

След като си тръгна, Нора се зачуди как може да е била толкова глупава, толкова абсолютно неподготвена за нещо, което би трябвало да е очевидно от момента, в който преподобният излезе от колата си. А тя го беше поканила в кухнята си и дори му направи чай. Той беше стар приятел, казваше си, и имаха да наваксват.

Но имаше нещо повече от това, осъзна тя, докато изучаваше бледото му неспокойно лице през барплота. Преподобният Джеймисън беше развалина, но някаква част от нея го уважаваше за това, онази част, която понякога се чувстваше засрамена от собствената си несигурна уравновесеност, от начина, по който щеше да продължи след всичко, което се бе случило, вкопчена в някаква жалка идея за нормален живот — осем часа сън, три хранения на ден, много чист въздух и упражнения. Понякога това също изглеждаше ненормално.

— Как си *наистина*? — попита го тя настоятелно, давайки му да разбере, че въпросът не е формален.

— Изтощен — отвърна той. — Сякаш тялото ми е пълно с мокър цимент.

Нора кимна разбиращо. Собственото ѝ тяло точно тогава се чувстваше страхотно, топло и отпуснато от душа, мускулите я боляха приятно, мократа ѝ коса беше уютно прибрана под хавлиения тюрбан.

— Трябва да си починеш — каза му я. — Иди някъде на ваканция.

— Ваканция. — Той се изхили презрително. — Какво ще правя на ваканция?

— Ще седиш край басейна. Ще забравиш всичко това за малко.

— Моментът за това мина, Нора. — Говореше сурово, сякаш се обръщаше към дете. — Вече няма да има седене край басейна.

— Може би — призна тя, спомняйки си собствените си заблудени опити за забавление на слънце. — Беше просто предложение.

Той се взря в нея по начин, който не беше особено приятелски. Когато мълчанието се проточи, тя се зачуди дали ще е добра идея да го пита за децата, да разбере дали са се сдобрили, но реши да не го прави. Ако хората имат добри новини, няма нужда да им ги измъкваш с ченгел от устата.

— Гледах речта ти миналия месец — каза той. — Бях впечатлен. Сигурно е трябвало много кураж да го направиш. Имаш естествена дикция.

— Благодаря — отвърна Нора, удовлетворена от комплимента. От устата на ветеран в публичните речи като преподобния това означаваше много. — Не смятах, че ще мога, но... Не знам. Просто усетих, че трябва да го направя. Да запазя паметта им жива. — Тя снижи глас, за да му повери: — Минаха три години, но сякаш е било преди векове.

— Цял живот. — Той надигна чашата си, подуши парата, която се виеше от течността, после я сложи обратно, без да отпие. — Ние всички живеехме в илюзорен свят.

— Гледам снимките на децата ми — каза тя. — И понякога дори не плача. Не мога да реша дали е благословия, или проклятие.

Преподобният Джеймисън кимна, но тя не можеше да прецени дали я слуша. След един миг той се пресегна за нещо на пода — оказа се кафявият плик, който държеше преди — и го постави на плота. Нора беше забравила за него.

— Донесох ти новия брой на вестника ми — каза той.

— Няма нужда. — Тя вдигна ръка в жест на учтив отказ. — Аз наистина не...

— Не. — В гласа му имаше остра предупредителна нотка. — Трябва.

Нора се взираше тъпо в плика, който преподобният буташе към нея с върха на показалеца си. Странен звук излезе от устата ѝ, нещо средно между кашлица и смях.

— Шегуваш ли се?

— За съпруга ти е. — За свое оправдание преподобният изглеждаше искрено засрамен. — Можех да го пусна в октомврийския

брой, но го задържах заради речта ти.

Нора бутна плика обратно към него. Нямахте представа какви тайни съдържа, но не изпитваше желание да открие.

— Моля те, напусни къщата ми — каза тя.

Преподобният Джеймисън стана бавно от стола си, сякаш тялото му наистина бе пълно с мокър цимент. За момент погледна със съжаление плика на масата, после поклати глава.

— Съжалявам — каза ѝ той. — Аз съм просто пратеникът.

ОБЕТЪТ ЗА МЪЛЧАНИЕ

Всяка вечер след ежедневното хранене и часа за самообвинение те преглеждаха папките на хората, които се надяваха да следват. На теория, разбира се, те бяха свободни да следват всеки, но определени личности бяха нарочени за специално внимание, или защото някой от супервайзърите смяташе, че са узрели за вербуване, или защото някой от тях бе отправил официална молба за увеличено наблюдение. Лори се взря в папката в скута си: *АРТЪР ДОНОВАН, възраст 56, Уинстън Роуд 438, ап. 3*. Снимката, закачена с телбод на вътрешната корица, изобразяваше напълно обикновен мъж на средна възраст — оплешивяващ, с голям корем, уплашен до смърт — който буташе празна пазарска количка през паркинг, а кичурът през темето му бе разместен от вятъра. Разведен, баща на две пораснали деца, мистър Донован работеше като техник за „Мерк“ и живееше сам. Според последния запис в дневника Донован бе прекарал предишната четвъртък вечер сам у дома си, в гледане на телевизия. Вероятно го правеше често, защото Лори никога не го беше виждала през нощните си обиколки.

Без да си дава труд да рецитира изискваната мълчалива молитва за спасението на Артър Донован, тя затвори папката и я подаде на Мег Ломакс, нововербуваната, за чието обучение помагаше. Всяка нощ на самообвинението Лори се заемаше със задачата да работи с тази конкретна слабост, но въпреки повтарящите се обети да се справи по-добре, продължаваше да се блъска в ограниченията на собственото си състрадание: Артър Донован беше непознат и тя не можеше да събуди в себе си особена загриженост за онова, което му се беше случило през Съдния ден. Това беше тъжната истина и нямаше много смисъл да се преструва, че нещата са други.

„Аз съм просто човек — казваше си тя. — В сърцето ми няма място за всички.“

От друга страна, Мег изучаваше снимката на Донован с меланхолично изражение, поклащаше глава и клопаше с език със звук, твърде силен, за да бъде приет от някой, който не беше ученик. След

момент тя взе бележника си, написа няколко думи и показа съобщението на Лори.

Горкият човек. Изглежда толкова изгубен.

Лори кимна отривисто, после се пресегна за следващия файл на ниската масичка, потискайки нуждата да вземе бележника си и да напомни на Мег, че няма нужда да пише всяка мисъл, която ѝ хрумне. Скоро тя щеше сама да открие това. Всеки го правеше, в крайна сметка, след като първоначалният шок от мълчанието преминеше. На някои хора им трябваше малко повече време, за да осъзнаят с колко малко думи могат да минават, колко голяма част от живота могат да уреждат в мълчание.

В задимената стая бяха дванайсет, тазвечерният контингент наблюдатели, които си прехвърляха файловете по посока на часовниковата стрелка. Предполагаше се, че това е тържествено занимание, но имаше моменти, когато Лори забравяше целта си и започваше да си доставя удоволствие, като подбира сочни местни клюки от файловете или просто подновява връзките си с грешния, но живописен свят, от който се предполагаше, че трябва да се е отрекла. Почувства, че се поддава на изкушението да прочете файла на Алис Саудърман, старата ѝ приятелка от Асоциацията на родителите учители в началното училище „Бейли“. Двете бяха съпредседателки на комитета за търговете три поредни години и бяха останали близки дори по време на неспокойния период, който предшестваще обръщането на Лори. Не можеше да не е заинтригувана от новините, че само преди седмица Алис е била наблюдавана да вечеря в „Тратория Джовани“ с Миранда Абът, друга нейна добра приятелка, измъчена майка на четири деца, с чудесно чувство за хумор и противен талант за мимикрия. Лори не знаеше, че Алис и Миранда са приятелки, и почувства увереност, че голяма част от вечерята е била посветена на разговори за нея и колко много им липсва компанията ѝ. Вероятно бяха озадачени от решението ѝ да се отдръпне от техния свят и презираха общността, в която сега живееше, но Лори избра да не мисли за това.

Вместо това се съсредоточи върху вегетарианската лазаня в „Джовани“ — беше специалитетът на заведението, кремообразният сос бе плътен, но не твърде обилен, морковите и тиквичките бяха нарязани на почти прозрачни ленти — и върху образа на самата себе си като третия човек на масата, който пие вино и се смее със старите си

приятели. Почувства подтик да се усмихне и трябваше съзнателно да стисне устни.

„Моля те, помогни на Алис и Миранда — помоли се тя, докато затваряше папката. — Те са добри хора. Имай милост към тях.“

Това, което я поразяваше най-много, докато четеше файловете, бе колко измамно нормални изглеждаха нещата в Мейпълтън. Повечето хора просто си слагаха капациите и се заемаха с обичайните си дела, сякаш Възнесението изобщо не се беше случвало, сякаш очакваха светът да продължи вечно. Тина Грийн, на девет, ходеше на уроците си по пиано. Марта Коен, на двайсет и три, прекарваше два часа във фитнеса, после спираше в аптеката по пътя към къщи за тампони и брой на „Ю Ес Уийкли“. Хенри Фостър, на петдесет и девет, разхождаше териера си по пътеката около езерото Филдинг и спираше често, за да може кучето да си играе със себеподобните си. Ланс Микулски, на трийсет и седем, бе забелязан да влиза във „Викториас Сикрет“ в Ту Ривърс Мол, където поръчал няколко неуточнени артикула бельо. Това беше неловко разкритие, като се имаше предвид, че жената на Ланс, Пати, седеше в стаята срещу Лори в същия този момент и скоро щеше да има възможност сама да прегледа файла. Пати изглеждаше доста мила жена — разбира се, повечето хора изглеждаха доста мили, когато не им бе разрешено да разговарят — и сърцето на Лори беше с нея. Знаеше много добре какво е чувството да четеш срамни разкрития за съпруга си в пълната с хора стая, които са чели същата информация и се преструват, че не обръщат внимание. Но човек знае, че те гледат и се чудят как ще успееш да запазиш присъствие на духа, да се освободиш от дребните емоции като ревност и гняв и да задържиш ума си там, където му е мястото, твърдо фиксиран върху бъдещия свят.

За разлика от Пати Микулски Лори не беше подавала официална молба за наблюдение на своя съпруг. Единствената молба, която направи, беше за дъщеря ѝ. Доколкото зависеше от нея, Кевин трябваше да се оправя сам: той беше голям човек и можеше сам да взема решения. Беше се случило така, че тези решения включваха прибирането у дома с две различни жени, чиито файлове тя имаше лошия късмет да преглежда и за чиито души се предполагаше да се моли, не че щеше да го направи някога.

Болеше повече, отколкото смяташе, да си представи как съпругът ѝ целува непозната жена, как я съблича в някаква непозната спалня, как ляга мирно до нея, след като са свършили. Но не беше плакала, не беше разкрила и частица от болката, която изпитваше. Това беше станало само веднъж, откакто дойде да живее тук, в деня, в който отвори папката на дъщеря си и откри, че познатата снимка от вътрешната страна — сантиментален училищен портрет на дългосо, сладко усмихнато момиче — е заменен от нещо, което ѝ приличаше на фотография на криминален тийнейджър с големи мъртви очи и обръсната глава, момиче в отчаяна нужда от майчина любов.

* * *

Приведоха се зад някакви храсти на Ръсел Роуд и се взряха през листака към предната врата на бяла колониална къща с тухлена закрыта веранда, която принадлежеше на Стивън Грайс. Светлините долу и горе бяха запалени и изглеждаше така, сякаш семейство Грайс си е у дома. Лори все пак реши да поостане, щеше да е урок по постоянство, най-важното качество на един наблюдател. Мег се въртеше до нея и обгърна ръце около тялото си, за да се предпази от студа.

— Мамка му — прошепна тя, — замръзвам.

Лори притисна пръст до устните си и поклати глава.

Мери направи гримаса и произнесе беззвучно „съжалявам“.

Лори сви рамене, опитвайки се да не обръща внимание на тази нетактичност. Това беше първата смяна на Мег като нощен наблюдател. Щеше да е необходимо време, за да свикне. Не ставаше въпрос само за физическите неудобства и скуката, но също и за социалната неловкост — дори грубост — да не си в състояние да запълниш мълчанието с разговор, да пренебрегнеш повече или по-малко човека, който диша точно до теб. Това беше противоположно на всеки социален импулс, който са ти набивали в главата от дете, особено ако си жена.

Но все пак Мег щеше да свикне с това точно както Лори бе свикнала. Може би дори щеше да започне да оценява свободата, която идваше с мълчанието, спокойствието, което идваше след

капитулацията. Именно това беше научила Лори през зимата след Възнесението, докато прекарваше толкова много време с Розали Сасман. Когато думите са безплодни, по-добре ги дръж за себе си или никога изобщо не ги мисли.

Една кола отби от „Монро“ към „Ръсел“ и ги обля в сребриста светлина, докато преминаваше. След нея тишината стана още по-дълбока, спокойствието — още по-пълно. Лори наблюдаваше как едно листо от почти голия клен на тротоара пада през проблясъка на уличните лампи и се приземява беззвучно на паважа, но съвършенството на момента беше развалено от раздвижването на Мег, която ровеше в джобовете на палтото си. След нещо, което прозвуча като продължителна борба, тя успя да извади бележника си и да надраска кратък въпрос, едва разчетим на лунната светлина:

Колко е часът?

Лори повдигна дясната си ръка, дръпна ръкава си и потупа няколко пъти китката си, на която нямаше часовник — жест, който трябваше да изрази, че времето е без значение за наблюдателите, че трябваше да се изпразнят от очаквания и да седят тихо колкото време е необходимо. Ако имаха късмет, дори можеха да започнат да се наслаждават на това, да преживяват чакането като форма на медитация, като начин да се свържат с присъствието на Бог в света. Понякога се получаваше. Имаше ноци през лятото, когато въздухът изглеждаше наситен с божествено успокоение. Човек можеше да затвори очи и да го види. Но Мег изглеждаше объркана, така че Лори отвори своя бележник — нещо, което се надяваше да избегне — и написа една-единствена дума с големи печатни букви.

ТЪРПЕНИЕ.

Мег присви очи към нея няколко секунди, сякаш концепцията за търпението ѝ беше непозната, преди да кимне леко в знак за разбиране. Тя се усмихна смело, докато го правеше, и Лори можеше да види колко

е благодарна за тази частичка общуване, за простичката милост да ѝ отговори.

Тя също се усмихна, спомняйки си собствения си тренировъчен период, усещането, че е напълно изолирана, отрязана от всички, които обичаше — Розали Сасман вече беше прехвърлена извън Мейпълтън, за да помогне за стартирането на клона в Лонг Айлънд — самота, която се подсилваше от факта, че тя я беше избрала по своя воля. Не беше лесно решение, но като погледнеше назад, изглеждаше не само правилно, но и неизбежно.

След като Розали се премести на Гинко стрийт, Лори положи всички усилия да се върне към живота си на съпруга и майка, и ангажиран гражданин. За известно време усещаше благословията да избяга от силовото поле на мъката на приятелката си — отново да прави йога и да работи благотворително, да предприема дълги разходки около езерото, да проверява домашните на Джил, да се тревожи за Том и да се опитва да поправи връзката си с Кевин, който не криеше факта, че се чувства пренебрегнат — но усещането за освободеност не продължи дълго.

Тя каза на своя терапевт, че ѝ напомня на прибирането вкъщи през лятото след първата си година в „Рутгерс“, завръщането при топлината на семейството и приятелите, което ѝ харесваше през първите една-две седмици, заместено от усещането, че е в капан, желанието да се върне на училище, липсата на състудентите и новия ѝ сладък приятел, на купоните и майтапчийските разговори преди лягане, разбирането за първи път, че сега онова е истинският ѝ живот, а това, въпреки всичко, което е обичала в него, е приключило завинаги.

Разбира се, този път не ѝ липсваше вълнението и романтиката на колежа; липсваше ѝ тъгата, която бе споделяла с Розали, тягостният мрак на техните дълги, мълчаливи дни, прекарани в сортиране на фотографите на Джен, оценяването на света, в който това сладко и красиво момиче вече го нямаше. Беше ужасяващо да живееш с това знание, да приемеш тази брутална безвъзвратност, но беше реално по начин, по който плащането на сметките не беше, или планирането на пролетното представление на библиотеката, или напомнянето да вземе кутия лингуини от супермаркета, или поздравленията на собствената ѝ дъщеря, че си е взела теста по математика с 92 точки, или търпеливото чакане на съпруга ѝ да привърши със сумтенето и да се измъкне от

тялото ѝ. От това имаше нужда да избяга сега, от нереалността да се преструва, че нещата са повече или по-малко наред, че са се натъкнали на неравност по пътя и сега просто трябва да продължат, да изпълняват задълженията си, да изговарят празни фрази, да се наслаждават на простите удоволствия, които светът все още настоява да им предлага. И тя откри онова, което търси, при Грешните отломки — режим на лишения и унижения, който поне ѝ предлагаше достойнството да усеща, че съществуването ѝ има някаква връзка с реалността, че вече не е заета в играта на преструвки, която щеше да погълне остатъка от живота ѝ.

Но тя беше жена на средна възраст, четирийсет и шест годишна съпруга и майка, чиито най-добри години бяха минали. Мег беше секси момиче с големи очи, в средата на двайсетте си години, с изскубани вежди, руси кичури и следи от професионален маникюр. В Паметната си книга беше залепила с тиксо годежен пръстен с малко камъче, заради което приятелките ѝ сигурно бяха пищели от завист. Сигурно беше ужасно време да си млад, помисли Лори. Да бъдеш лишен от всичките си надежди и мечти, да знаеш, че бъдещето, на което разчиташ, никога няма да дойде. Сигурно беше, като да ослепееш или да загубиш крайник, дори ако вярваш, че Бог е приготвил нещо по-добро за теб точно зад ъгъла, нещо чудесно, което дори не можеш да си представиш.

Мег отгърна нова страница и започна да пише ново съобщение, но Лори така и не видя какво е. Отвори се врата и те се обърнаха в унисон, за да видят как Стивън Грайс излиза на входната площадка. Беше средностатистически човек с очила и малко коремче, който носеше топъл вълнен пуловер, който Лори не можа да се въздържи да не пожелае. Той се поколеба за миг-два, като че ли свикваше с нощта, после слезе по стълбите и се отправи през моравата към колата си, която изпусна приветствено чуруликане при приближаването му.

Те тръгнаха след него, но загубиха от поглед колата, когато сви надясно в края на пряката. Хипотезата на Лори, базирана само на догадка, беше, че Грайс вероятно отива към „Сейфуей“ за някакво нощно лакомство, боровинков кекс или сладолед с масло от орехи пекан, или може би плочка черен шоколад, обсипан с бадеми, някоя от многобройните храни, за които тя си мечтаеше от време на време през

деня, обикновено през дългата гладна интерлюдия, която разделяше сутрешната купа овесена каша от вечерната супа.

Супермаркетът беше на десет минути бърз ход от Ръсел Роуд, което означаваше, че ако бе права и побързаха, може би щяха да хванат Грайс, преди да напусне магазина. Разбира се, той вероятно отново щеше да се качи в колата и да се върне у дома си, но нямаше нужда да изпреварва нещата чак толкова. Освен това искаше Мег да разбере, че наблюдението е гъвкава дейност, свързана с импровизация. Беше напълно възможно Грайс да не отива в „Сейфуей“ и да го загубят напълно. Но беше също толкова вероятно, докато правят това, да се натъкнат на някой друг в списъка и така можеха да прехвърлят вниманието си към него. Или пък можеха да попаднат на някоя напълно непредвидена ситуация с хора, чиито имена дори не знаеха. Целта беше да си държиш очите отворени и да отиваш там, където ще можеш да свършиш най-добра работа.

При всички случаи беше облекчение да се движат, да прекратят криенето в храсталака. По мнението на Лори упражненията и чистият въздух бяха най-добрата част от работата ѝ, поне в подобни нощи, когато небето беше ясно и температурите все още бяха над пет градуса. Опита се да не мисли какво ще е през януари.

Тя спря на ъгъла да запали цигара и предложи една на Мег, която се дръпна леко, преди да вдигне ръка в напразен жест на отказ. Лори бутна пакета към нея по-настойтелно. Тя мразеше да се налага, но правилото беше абсолютно ясно: *Наблюдателят на обществено място трябва винаги да носи запалена цигара.*

Когато Мег продължи да отказва, Лори натика една цигара — „Грешните отломки“ осигуряваха обща марка с остър вкус и подозрително химически аромат, която поръчваха на едро в местния офис — между устните на младата жена и задържа клечка пред нея. Мег се задави силно на първото дръпване, както винаги ставаше, после изскимтя леко с отвращение, след като пристъпът премина.

Лори я потупа по ръката, за да я увери, че се справя добре. Ако можеше да говори, щеше да ѝ изрецитира мотото, което и двете бяха научили на ориентирането: *Не пушим за удоволствие. Пушим, за да разгласяваме вярата си.* Мег се усмихна насила и замахна пред очите си, докато отново тръгнаха.

Лори отчасти завиждаше на Мег за страданието ѝ. Точно така трябваше да бъде — жертва пред Бог, умъртвяване на плътта, сякаш всяко издишване е дълбоко лично оскверняване. За Лори, която пушеше в колежа и през двайсетте си години, но спря трудно цигарите по време на първата си бременност, беше различно. За нея да започне отново след всички тези години беше като завръщане у дома, запретино удоволствие, което се бе промъкнало в строгия режим на лишения, който представляваше животът на Грешните отломки. Жертва в нейния случай би било да откаже цигарите за втори път, да не е в състояние да се наслади на първата сутрешна цигара, онази, която имаше толкова хубав вкус, че понякога оставаше в спалния си чувал и изпускаше кръгчета към тавана заради самото забавление.

* * *

На паркинга на „Сейфуей“ нямаше много коли, но Лори не можеше да изключи възможността някоя от тях да е на Грайс — той караше безличен седан в тъмен цвят, а тя бе пропуснала да забележи марката, модела или номера — така че тръгнаха да го търсят в магазина, като се разделиха, за да покрият повече пространство.

Лори започна от сектора за плодове и зеленчуци, като заобиколи плодовете, за да избегне изкушението — беше болезнено да гледа ягодите, дори да мисли за тях — и претича край зеленчуците, които изглеждаха толкова невъзможно свежи и подканващи, всеки беше реклама на тази обречена планета, която го бе създала: тъмнозелени броколи, червени чушки, плътни глави зеле, влажни зелени салати, чиито разперени листа се придържаха от цветни ленти.

Щандът на пекарницата беше мъчение дори толкова късно през деня — имаше само няколко случайни багети, сусамов геврек и един бананово-орехов мъфин, останки за контейнера със стари печива. Мястото бе просмукано от остатъчен аромат на прясно изпечен хляб, който се смесваше с ярките светлини и надутата музика — „Кристалният каубой“, беше странно, защото не бе чувала тази песен от години — и който предизвика у нея претоварване на сетивата. Тя се почувства почти замаяна от желание, изумена от спомена, че супермаркетът някога е бил мъчително задължение за нея, поредната

неизбежна стъпка в досадния кръг на живота ѝ, не по-вълнуващ от бензиностанция или поща. Само за няколко месеца той бе станал екзотичен и въздействащ, градина, от която тя и всеки, когото познаваше, бяха прогонени, без значение дали го осъзнаваха.

Не започна да диша по-леко, докато не обърна гръб на апарата за билети, за да намери убежище сред рафтовете с пакетирани храни — консерви боб и кутии със суха паста и бутилки салатен дресинг — всякакви хубави неща, но нищо, за което да се налага да се спира, за да не грабне и да натъпче в устата си. Самото разнообразие на продукти беше главозамайващо, едновременно нелепо и впечатляващо: четири рафта, посветени само на сосовете за барбекю, сякаш всяка марка притежаваше свои уникални и могъщи характеристики.

„Сейфуей“ беше полузаспал, имаше само по един-двама клиенти в отдел, повечето от които се движеха бавно и оглеждаха рафтовете със замаяни изражения. За нейно облекчение всички я подминаваха, без да кажат и дума или дори да кимнат. Според протокола на „Грешните отломки“, тя трябваше да отвърне на поздрава не с усмивка или махване, а като се взре право в очите на поздравилия я човек и преброи бавно до десет. Беше достатъчно неловко с непознати и случайни познати и напълно разстройващо, когато се сблъскаш с близък приятел или член на семейството, и двамата изчервени и несигурни — прегръдките бяха изрично забранени — докато в гърлото ти се надига потоп от неизразими чувства.

Очакваше да попадне на Мег някъде край отдела за замразени стоки — географският център на магазина — но не изпита тревога, когато мина през напитките, кафето и чая, чипсовете и снаксовете, без дори да я зърне. Беше ли възможно да са се разминали, без да разберат, всяка да е завила зад щанда, който другата тъкмо е подминала, по едно и също време?

Лори се изкуши да се върне по стъпките си, но продължи напред чак до млечните продукти, откъдето бе започнала Мег. Нямаше никого, освен един-единствен клиент пред нарязаното сирене, плешив мъж с жилава конструкция на бегач, в който тя твърде късно разпозна Дейв Толман, бащата на един от бившите съученици на сина ѝ. Той се обърна и ѝ се усмихна, но тя се престори, че не го забелязва.

Знаеше, че е било безотговорно да остави Мег без наблюдение. Първите няколко седмици в лагера можеха да са трудни и

дезориентиращи. Новодошлите бяха склонни да се връщат към стария си живот, ако получеха възможност. Това, разбира се, не беше проблем. „Грешните отломки“ не беше култ, както невежите обичаха да твърдят. Всеки член можеше да дойде и да си тръгне по желание. Но беше работа на помощника да осигури напътствие и компания през това уязвимо време, като помага на подопечния си да премине през неизбежните кризи и моменти на слабост, така че да не се обезкуражи и да направи нещо, за което ще съжалява цяла вечност.

Помисли дали да не направи бърза обиколка на магазина, за да провери втори път, после реши да тръгне направо към паркинга, в случай че Мег иска да избяга натам. Мина през две неработещи каси, опитвайки да не мисли какво ще е да се върне в лагера без нея и да обяснява, че я е оставила сама, и то в супермаркета.

Автоматичните врати се разделиха бавно и я пуснаха на свобода в нощта, която сега беше осезаемо по-студена. Тя тъкмо щеше да се затича, когато за свое огромно облекчение видя, че няма да е необходимо. Мег стоеше точно пред нея, разкаяна млада жена в безформени бели дрехи, която държеше лист хартия пред гърдите си.

Съжалявам — пишеше на него. — Вътре не можеш да дишам.

* * *

Отдавна минаваше полунощ, когато се върнаха на Гинко стрийт, минаха през две бетонни бариери и се записаха в кабинката на часовия. Тези охранителни мерки бяха възприети преди две години, след полицейската акция, която завърши с мъченическата смърт на Фил Краутър — съпруг и баща на три деца, на четирийсет и две — и раняването на двама други членове. Ченгетата бяха влезли в лагера посред нощ, снабдени със заповеди за претърсване и съоръжения за разбиване, с надеждата да спасят две малки момичета, които според твърденията на бащите им били отвлечени и задържани срещу волята им от Грешните отломки. Разгневени от това, което възприеха като гестаповски техники, някои членове хвърляха камъни и бутилки срещу натрапниците. Превъзхожданите числено ченгета се паникьосаха и отвърнаха със стрелба. Последвалото разследване оправда полицаите, но критикува самото нападение като „законово неиздържано и лошо

изпълнено, базирано на непотвърдени обвинения на огорчени бащи без попечителство“. Оттогава — Лори трябваше да отдаде дължимото най-вече на Кевин — мейпълтънската полиция възприе по-неконфликтно отношение към Грешните отломки и полагаше всички усилия да прилага дипломация вместо сила, когато възникват неизбежните спорове и кризи.

Дори и така обаче, споменът за стрелбата оставаше пресен и болезнен на Гинко стрийт. Тя никога не бе чувала някой да обмисля възможността да се махнат бариерите, които служеха и като паметници и върху които бе изписано със спрей ОБИЧАМЕ ТЕ, ФИЛ — ЩЕ СЕ ВИДИМ В РАЯ.

Бяха им дали спалня на третия етаж на Синята къща, която беше запазена за обучаващи се жени. Обикновено Лори живееше в Сивата къща, съседното женско общежитие — по шест или седем души в средноголяма стая, които спяха в спални чували на пода. Всяка нощ представляваше мрачно пижамено парти само за възрастни — нямаше подхилване или шепот, само много кашляне и пърдене, хъркане и простенване, звуците и миризмите на твърде много стресирани хора, натъпкани в твърде тясно пространство.

В сравнение с това Синята къща беше много по-цивилизована, почти луксозна. Бяха само двете в помещение с размерите на детска стая, с две легла и бледозелени стени, светлобежов килим, който усещаше мек под босите си пети, и най-хубавото от всичко, баня в коридора. „Малка ваканция“ — помисли си Лори. Тя се съблече, докато Мег се къпеше, смени мръсните си дрехи със свободната нощница на „Грешните отломки“ — грозно, но удобно облекло, съшитото от стари чаршафи — после коленичи, за да каже молитвите си. Не бързаше, съсредоточи се върху децата и после премина към Кевин, майка си, братята и сестрите си, приятелите и бившите си съседи, като се опитваше да си представи всеки, облечен в бели одежди и окъпан в златните лъчи на прошката, както я бяха учили. Беше лукс да се моли по този начин, в празна стая и без разсейване. Знаеше, че Бог не се интересува дали е коленичила, или е заела стойка на глава, но просто се чувстваше правилно, умът ѝ беше ясен, а вниманието — нераздвоено.

„Благодаря ти, че доведе Мег при нас — молеше се тя. — Дай ѝ сила, а на мен дай мъдрост да я поведе в правилната посока.“

Нощната стража беше минала доста добре, мислеше си Лори. Загубиха Грайс и не попаднаха на друг човек от файловете, които бяха прегледали, но видяха доста движение в центъра на града, придружаваха хора от барове и ресторанти до колите им и се прибраха с тройка тийнейджърки, които бърбеха весело помежду си за момчета и училище, сякаш Лори и Мег изобщо не бяха там. Имаха само една неприятна среща с група от двайсетинагодишни мижитурки пред „Екстра Ининг“. Не беше ужасно, просто обичайните обиди и груби сексуални подкани от по-пияния, добре изглеждащ младеж с арогантна усмивка, който обви ръка около Мег, сякаш му беше приятелка. („Аз ще чукам хубавата — каза на приятеля си. — Ти можеш да се заемеш с бабата.“) Но дори това беше полезен урок за Мег, малък намек какво означава да си наблюдател. Рано или късно, някой щеше да я удари, да я наплюе или по-лошо и тя трябваше да може да изтърпи посегателството, без да протестира или да опита да се защити.

Мег излезе от банята, като се усмихваше свенливо, лицето ѝ беше порозовяло, а тялото ѝ се губеше в огромната нощница. Беше почти жестоко, мина през ума на Лори, да загънеш хубава млада жена с този отпуснат, груб чувал, като че ли красотата ѝ нямаше място на света.

„За мен е различно — каза си. — Аз съм щастлива да съм скрита.“

Водата в банята все още беше топла, лукс, който тя вече не приемаше за даденост. В Сивата къща имаше хронична липса на топла вода — беше неизбежно с толкова много хора под един покрив — но регулациите изискваха два душа на ден въпреки всичко. Тя остана под водата дълго, докато въздухът не се насити с пара, което не беше проблем, тъй като „Грешните отломки“ забраняваха огледалата. Все още ѝ беше странно да си мие зъбите пред празната стена с безименна тебеширена паста за зъби и отвратителна ръчна четка. Приемаше повечето от хигиенните ограничения без оплакване — лесно беше да разбере защо парфюмите и балсамите, както и кремове против бръчки се смятат за излишък — но не можа да се примири със загубата на електрическата си четка. Тъгува за нея седмици, преди да разбере, че ѝ липсва не само усещането за чиста уста, липсваше ѝ нейният брак, всички онези години на безсмислено домашно щастие, дългите препълнени дни, които завършваха, когато двамата с Кевин заставаха

редом до двойната мивка, жезлите бръмчаха в ръцете им, а устите им бяха пълни с ментова пяна. Но това беше минало. Сега беше само тя в тиха стая, юмрукът ѝ се движеше упорито пред лицето, никой не се усмихваше в огледалото, никой не отвръщаше на усмивката.

* * *

По време на тренировъчния период обетът за мълчание не беше абсолютен. Имаше малка пауза след загасването на светлините — обикновено не повече от петнайсет минути — когато беше позволено да говориш свободно, да вербализираш страховете си и да задаваш въпроси, на които не си получил отговори през деня. Освобождаването беше нововъведение, което имаше за цел да бъде нещо като предпазна клапа, начин да извършиш прехода към неговоренето не толкова рязко и страховито. Според една пауър пойнт презентация, която Лори бе гледала — тя беше член на комитета по набиране и запазване — степента на отпадане сред обучаваните бе спаднала с почти една трета от приемането на тази нова политика, което беше една от главните причини лагерът да е толкова пренаселен.

— Е, как я караш? — попита Лори, за да сложи начало.

Собственият ѝ глас ѝ прозвуча странно, дрезгав грак в мрака.

— Предполагам, че добре — отвърна Мег.

— Само добре ли?

— Не знам. Трудно е да се откажа от всичко. Все още не вярвам, че съм го направила.

— Изглеждаше ми малко нервна в „Сейфуей“.

— Страхувах се, че ще срещна някого, когото познавам.

— Годеника ти?

— Да, но не само Гари. Някой приятел. — Гласът ѝ беше несигурен, като че ли се опитваше с всички сили да е смела. — Трябваше да се омъжа този уикенд.

— Знам. — Лори беше прочела папката на Мег и разбираше, че тя ще се нуждае от специално внимание. — Сигурно е било трудно.

Мег издаде странен звук, нещо средно между кикот и стон.

— Имам чувството, че сънувам — каза тя. — Продължавам да чакам да се събудя.

— Знам как е — увери я Лори. — Понякога аз още се чувствам така. Разкажи ми нещо за Гари. Какъв е?

— Страхотен е. Наистина е сладък. Широки рамене. Сламена коса. Сладка малка трапчинка на брадичката. Целувах го там през цялото време.

— Какво работи?

— Анализ на сигурността. Миналата пролет се дипломира.

— Еха. Звучи впечатляващо.

— Такъв е. — Мег го каза простичко, сякаш в това нямаше никакво съмнение. — Страхотно момче е. Умен, красив, много забавен. Обича да пътува, ходи във фитнеса всеки ден. Приятелите ми го наричат Господин идеален.

— Къде се срещнахте?

— В гимназията. Той играеше баскетбол. Брат ми беше в отбора, така че ходех често на мачове. Гари беше в горните класове, а аз — в началните. Дори не смятах, че забелязва съществуването ми. И тогава, един ден, той просто дойде и каза: „Хей ти, сестрата на Крис. Искаш ли да идем на кино?“. Можеш ли да повярваш? Дори не знаеше името ми, а ме покани на среща.

— И ти се съгласи.

— Майтапиш ли се? Почувствах се, все едно бях спечелила от лотарията.

— Веднага ли тръгнахте заедно?

— Боже, да. Първия път, когато ме целуна, си помислих: „Това е момчето, за което ще се омъжа“.

— Доста време ти е отнело. Кога е било това, преди осем или девет години?

— Бяхме в училище — обясни Мег. — Сгодихме се веднага след като се дипломирах, но трябваше да отложим сватбата. Заради това, което стана.

— Изгубила си майка си.

— Не само нея. Един от братовчедите на Гари... две момичета, които познавах в колежа, шефа на баща ми, едно момче, с което Гари работеше. Доста хора. Помниш какво беше.

— Помня.

— Просто не изглеждаше правилно да се омъжа без майка ми. Бяхме наистина близки и тя бе толкова развълнувана, когато ѝ показах

пръстена. Щях да нося нейната сватбена рокля и всичко останало.

— И Гари се съгласи да отложите?

— Абсолютно. Както казах, той е наистина страхотен.

— Значи, пренасрочихте сватбата.

— Не веднага. Две години дори не говорихме за нея. И после просто решихме.

— И този път се почувствахте готови?

— Не знам. Предполагам, че накрая просто приех факта, че майка ми няма да се върне. Че никой няма да се върне. А Гари започваше да става нетърпелив. Все ми казваше, че е уморен да бъде тъжен през цялото време. Казваше, че майка ми би искала да се оженим, да създадем семейство. Казваше, че тя би искала да сме щастливи.

— Ти какво мислиш?

— Прав е. И аз бях уморена да съм непрекъснато тъжна.

— Е, какво се случи?

Няколко секунди Мег не проговори. Лори сякаш можеше да я чуе как мисли в мрака, как се опитва да формулира отговора си възможно най-ясно, сякаш от него зависеше много.

— Организирахме всичко, знаеш ли? Наехме зала, избрахме диджей, интервюирахме различни кетъринг фирми. Би трябвало да съм щастлива, нали? — Тя се разсмя тихо. — А все едно изобщо не бях там, все едно всичко се случваше на някой друг, на някой, когото не познавах. Виж я как измисля поканите, виж я, как пробва роклята си.

— Помня това чувство — каза Лори. — Все едно си мъртва, а дори не го знаеш.

— Гари полудя. Не можеше да разбере защо не съм по-въодушевена.

— Кога реши да се откажеш?

— От известно време ми се въртеше в ума. Но продължавах да чакам, надявах се, че нещата ще се подобрят. Отидох на терапевт, пих лекарства, правех много йога. Но нищо не сработи. Миналата седмица казах на Гари, че имам нужда от още едно отлагане, но той не искаше и да чуе. Каза, че или ще се оженим, или ще се разделим. Изборът бил мой.

— И сега си тук.

— Сега съм тук — съгласи се тя.

- Доволни сме, че си с нас.
- Наистина мразя тия цигари.
- Ще свикнеш.
- Надявам се.

И двете повече не проговориха. Лори се сви на една страна, вкусвайки мекотата на чаршафите, опитвайки се да си спомни последния път, когато бе спала в толкова удобно легло. Мег поплака известно време и после утихна.

СПЕЧЕЛИ СТАЯ

Нора чакаше танците с нетърпение, по-малко заради самото събитие, отколкото заради шанса да направи публично заявление, да разкаже на своя малък свят, че е добре, че се е възстановила от унижението заради статията на Мат Джеймисън и не се нуждае от ничие съжаление. Тя се чувстваше предизвикателно весела през целия ден, пробваше най-сексапилните си дрехи — все още ѝ ставаха, някои дори ѝ стояха по-добре от преди — и практикуваше стъпки пред огледалото; танцуваше за първи път от три години. „Не е зле — помисли си. — Съвсем не е зле.“ Беше като да пътува назад във времето и да се срещне с човека, който някога е била, за да го разпознае като приятел.

Роклята, на която се спря, беше прилепнала дреха в червено и сиво, тип прегърни ме, с дълбоко деколте. За последен път я беше слагала на сватбата на дъщерята на шефа на Дъг, когато получи за нея многобройни комплименти, включително от самия Дъг, майстора на въздържанието. Тя разбра, че изборът ѝ е добър, когато я сложи пред сестра си и видя вкиснатото ѝ изражение.

— Няма да носиш това, нали?

— Защо? Не ти ли харесва?

— Ами малко е... крещящо, не мислиш ли? Хората може да си помислят...

— Не ми пука — каза Нора. — Да мислят каквото си искат.

В колата на Карън я обзе малко нервно, почти приятно усещане за очакване — съботните пеперуди в стомаха — усещане, което помнеше от колежа, когато купоните сякаш имаха потенциал да променят живота ти. То остана с нея през целия път и в краткото разстояние, което изминаха пеша през паркинга на училището, и я напусна на входа на сградата веднага щом видя плаката, който рекламираше танците:

„МЕЙПЪЛТЪН Е ЗАБАВЕН“ ПРЕДСТАВЯ:
НОЕМВРИЙСКА СРЕЩА ЗА ВЪЗРАСТНИ

(ДИДЖЕЙ, ТАНЦИ, НАПИТКИ, НАГРАДИ)
ОТ 20:00 ДО ПОЛУНОЩ — В СТОЛА НА
УЧИЛИЩЕ „ХОТОРН“

„Мейпълтън е забавен“ ли? — помисли си тя, улавяйки неочаквано своя огорчен образ в стъклената врата. — Това шега ли е?“ Ако беше, значи бе за нейна сметка, една вече не млада жена в официална рокля, на път да влезе в училище, което децата ѝ никога нямаше да имат шанс да посещават. „Съжалявам — каза им тя, сякаш се криеха в ума ѝ и осъждаха всичко, което правеше. — Не помислих за това.“

— Какво става? — надникна Карън през рамото ѝ. — Заключено ли е?

— Разбира се, че не е заключено.

Нора бутна вратата, за да покаже на сестра си колко е глупав въпросът ѝ.

— Не съм и смятала, че е — отвърна Карън раздражено.

— Тогава защо питаш?

— Защото ти просто стоеше там, ето защо.

„Млъкни — помисли си Нора, докато пристъпваха в главния коридор, ярък тунел с полиран кафяв под и многобройни обществени зелени шкафчета, които се простираха безкрайно от едната му страна. — Моля те, просто млъкни.“ На стената срещу главния кабинет висеше колекция от автопортрети на ученици, разположени над банер, на който пишеше: „Ние сме мустангите!“. Беше болезнено да гледа всички тези свежи, изпълнени с надежда неумело представени лица, да мисли за всички щастливи майки, които ги изпращат сутрин с раниците и обяда и ги вземат от входа следобед.

„Здравей, миличка, как беше днес?“

— Имат отлична програма — каза Карън, сякаш развеждаше бъдещ родител. — Силни са и в музиката.

— Страхотно — измърмори Нора. — Може би трябва да се запиша.

— Просто разговарям. Не е нужно да се обиждаш.

— Извинявай.

Нора знаеше, че се държи като кучка. Беше нечестно, особено предвид факта, че Карън бе единственият човек, когото можеше да измуфти да дойде с нея с толкова кратко предизвестие. Нора винаги харесваше сестра си и почти никога не се съгласяваше с нея, но винаги можеше да разчита на Карън. Всички други, на които се обади — така наречените ѝ близки приятели от групата на майките, в която тя вече не членуваше — се измъкнаха под предлога на семейните задължения и какво ли не, но едва след като се опитаха да я разубедят да ходи.

„Сигурна ли си, че е добра идея, скъпа? — Нора мразеше снизходителния начин, по който я наричаха *скъпа*, сякаш беше дете, неспособно да взема решения само. — Не искаш ли да изчакаш още малко?“

Имаха предвид още малко, за да се успокои прахът, вдигнат от статията, за която всички в града вероятно още шепнеха: РАЗБИРА СЕ ДОБРЕ С ДРУГИ: ГОРЕЩИТЕ СРЕЩИ НА ТАТКОТО „ГЕРОЙ“ СЪС СЕКСИ УЧИТЕЛКА. Нора я беше прочела веднъж, в кухнята си, след изненадващото посещение на Мат Джеймисън, но това беше достатъчно всички ужасни подробности на жежката афера на Дъг с Кайли Манхайм да се запечатат завинаги в ума ѝ.

Дори сега, две седмици по-късно все още ѝ беше трудно да приеме идеята за Кайли като Другата жена. В съзнанието на Нора тя беше все още любимата учителка на децата ѝ от академията „Младите филизи“ — приятно, енергично момиче, току-що завършило колеж, което някак успяваше да изглежда невинно и безопасно, въпреки че имаше пиърсинг на езика и татуиран ръкав на лявата си ръка, който очароваше малките деца. Тя беше авторката на чудесното оценяващо писмо, което Нора някога вярваше, че ще пази вечно, задълбочен анализ от три страници на първата година на Ерин в академията, която хвалеше „необичайните ѝ социални умения“, „неизтощимото любопитство на ума ѝ“ и нейното „безстрашно чувство за приключения“. Нора носеше писмото навсякъде няколко месеца след четиринайсети октомври, за да може да го чете винаги когато иска да си припомни дъщеря си.

За жалост, нямаше съмнения относно правдивостта на обвиненията на преподобния. Той беше спасил един стар, привидно счупен лаптоп на Кайли от боклука — момчето от компютърния магазин ѝ казал, че харддискът е изгорял — и използвал наскоро

придобитите си умения за възстановяване на информация, за да изрови истинско съкровище от уличаващи имейли, компрометиращи снимки и „шокиращо категорични“ чат сесии между „красивия баща на две деца“ и „прелестната млада възпитателка“. Бюлетинът включваше няколко изобличаващи откъса от тази кореспонденция, в които Дъг разкриваше неизявен преди усет към еротично писане.

Нора беше съсипана не само заради евтиното разкритие — тя не беше подозирала нищо, разбира се — но също и заради очевидната наслада на преподобния от оповестяването му. Тя се кри няколко дни след избухването на скандала и направи мислено преглед на целия си брак, като се чудеше дали абсолютно всяка минута от него е била лъжа.

След като първоначалният шок утихна, тя забеляза, че изпитва и един вид облекчение, олекване на товара. От три години тъгуваше за един съпруг, който не беше съществувал, не и такъв, какъвто си го представяше. Сега, когато знаеше истината, можеше да види, че е загубила по-малко, отколкото е смятала, което беше почти като да си получи нещо обратно. Все пак не беше трагичната вдовица, а просто поредната жена, предадена от един егоистичен мъж. Беше по-малка, по-позната роля и далеч по-лесна за изпълнение.

— Готова ли си? — попита Карън.

Стояха на вратата на стола и наблюдаваха движението на дансинга, облян в приглушена светлина. Беше изненадващо пълно, група хора на средна възраст, предимно жени, се движеха ентусиазирано, макар и малко неловко, под звуците на „Малкия червен корвет“ на Принс, опитвайки се да се преструват на по-младите си и с по-подвижни крайници версии.

— Мисля, че да — отвърна Нора.

Усети главите, които се обърнаха към тях, когато се появиха в затвореното пространство, вниманието на цялото помещение се насочи в тяхна посока. От това се опитваха да я предпазят приятелите ѝ, но на нея наистина не ѝ пукаше. Ако хората искаха да я гледат, бяха добре дошли.

„Да, това съм аз — помисли си Нора. — Най-тъжната жена на света.“

Тя се впусна направо в танците, като вдигна ръце над главата си и остави бедрата си да я поведат. Карън беше до нея, лактите и

коленете ѝ се движеха енергично. Нора не беше виждала сестра си да танцува от години и бе забравила колко е забавно да я наблюдава — ниска, едра жена с много движещи се части; беше секси, което човек не би предположил, ако я беше виждал само в друг контекст. Те се приведоха една към друга и се усмихваха, докато пееха заедно: *Little red Corvette, baby you're much too fast!*^[1] Нора се завъртя наляво, после рязко изви тялото си надясно, а дългата ѝ коса бръсна лицето ѝ. За първи път от векове отново се чувстваше почти като човек.

* * *

Играта, която играеха, се казваше „Спечели стая“. Доста приличаше на „Шише“, освен по това, че цялата група трябваше да гласува дали двойката може да напусне кръга и да се усамоти някъде. Гласуването добавяше елемент на стратегия в иначе простата игра на случайности. Човек трябваше да следи целия спектър от възможности, да преизчислява на всеки кръг кого иска да запази и кого иска да елиминира като съперник. Целта — извън очевидната свалка с някой, който те привлича — беше да не допуснеш да си един от двамата последни останали играчи в кръга, защото те също трябваше да си намерят стая, макар че Джил знаеше от опит, че те предимно си стояха и се чувстваха като загубеняци. По-добре беше дори с нечетен брой играчи, въпреки срама да откриеш, че си последният останал. Нечетният остатък.

Ейми потри ръце за късмет, усмихна се на Ник Лазаро — той беше първият избор на всяко момиче — и завъртя стрелката, която бяха взели от игра на туистър. Стрелката се замъгли, после забави скорост и отново стана видима, докато обикаляше из кръга, промъкна се край Ник и се установи на Зоуи Грантам.

— Исусе — изръмжа Зоуи. Тя беше красиво, сладостранно, набито момиче, с равен бретон и сочни червени устни, които оставяха следи по лицата и вратовете на хората. — Пак ли.

— О, хайде де — нацупи се Ейми. — Не е толкова зле.

Те се опряха на ръце и колене една срещу друга и се целунаха в центъра на кръга. Не беше нищо особено — без език, без опипване,

просто любезно целуване — но Джейсън Уолдрон започна да пляска и да подвиква, като че ли бяха порнозвезди.

— Дявол да го вземе, да! — изкрещя той, както правеше винаги при лесбийските сцени, без значение колко апатични бяха. — На тези кучки им трябва стая!

Никой не го подкрепи. Беше ред на Ник да върти, но стрелката посочи Дмитрий, така че той повтори. Играеха по сексистки правила: момчетата трябваше да го направят заедно, но момчетата не, поради, както се приемаше, очевидни причини. Джил се дразнеше от този двоен стандарт не защото имаше нещо против да целува момчета — беше й все едно, с изключение на Ейми, която й беше повече като сестра — а защото беше свързано с втора несправедливост, момчетата можеха да се целуват, но никога не можеха да вземат стая, защото това би означавало две момчета да останат без партньори, което определяше хетеросексуална симетрия на играта. Джил бе опитала няколко пъти да накара другите да преразгледат тази политика, но никой не я подкрепи, дори Джини Чън, която щеше да е най-очевидният печеливш от подобна промяна.

При второто завъртане Ник получи Зоуи и ентусиазмът им беше достатъчен, че Мак Конъли да им предложи стая. Джини подкрепи това, но всички други гласуваха с „не“ — Джил и Ейми, защото искаха да запазят Ник в играта, Дмитрий, защото си падаше по Зоуи, а Джейсън, защото беше лакей на Ник и никога не гласуваше за друга конфигурация освен за Ник и Ейми.

Това беше проблемът напоследък — нямаше достатъчно играчи и цялата несигурност бе изчезнала. През лятото беше лудешко. Някои нощи в кръга се събираха почти трийсет души — бяха на открито, в двора на Марк Солърс — много от които не се познаваха. Гласуването беше бурно и непредсказуемо. Имаше възможност да получиш стая както за непохватна целувка, така и за някоя разгорещена. Първия път, когато игра, Джил се озова заедно с един колежанин, който се оказа добър приятел на брат й. Поиграха си малко, но накрая се предадоха и прекараха дълго време в разговор за Том, от когото разбра повече неща за брат си, отколкото бе научила през всички години на общия им живот. Втория път получи стая с Ник, който познаваше от училище, но никога не бяха разговаряли. Той беше красиво, тихо момче с тъмни

очи, провиснала коса и бдително изражение и с него тя също се почувства красива, абсолютно сигурна, че мястото ѝ е в ръцете му.

Играта стана по-малка и по-скучна през септември, когато част от децата се върнаха в колежа, и още по-скучна през есента, когато броят им намаля до постоянното ядро от осем и всеки път беше повече или по-малко еднакво: Ейми се озоваваше с Ник, Джил и Зоуи си поделяха Макс и Дмитрий, а Джини и Джейсън оставаха заедно по подразбиране. Джил дори не знаеше защо си правят труда — играта вече ѝ приличаше на навик, на ритуал, който бе надживял ползата си, но винаги бе придружен от слабата надежда, че груповата динамика може да се промени по такъв начин, че тя отново да остане сама с Ник и да му напомни колко идеално си пасват телата и умовете им.

За жалост, това нямаше да се случи тази вечер. Той ѝ се падна на четвъртото завъртане и Джил почувства познатия пристъп на вълнение, когато лицето му се приближи към нейното, и също толкова силното разочарование, когато се целунаха. Той дори не се преструваше на заинтересуван, устните му бяха сухи и едва-едва отворени, езикът му упорито пасуваше в отговор на нетърпеливите опипващи потрепвания на нейния. Беше толкова летаргично изпълнение — много по-неестрастно от целувката, която бе дал на Зоуи; Джил вече не беше дори на второ място! — че никой не си направи труда да им предлага стая. Когато приключиха, той избърса устата си, кимна ѝ апатично и каза: „Благодаря, беше страхотно“, но само от приличие. Щеше да е същото, ако си бяха стиснали ръцете или си бяха помахали през улицата. Накара я да се зачуди дали лятната им свалка изобщо се бе случила, дали онзи славен час и половина, който прекараха в спалнята на родителите на Марк, не беше просто плод на въображението ѝ, лош случай на самозалъгване.

Само че не беше — чаршафите бяха хладни и бели с малки сини цветчета, наистина фини и невинни на пръв поглед, а Ник бе наистина заинтригуван. Единственото, което се бе променило оттогава, бе, че той се влюби в Ейми, което се случваше, рано или късно. Можеше да се забележи по начина, по който лицето му се оживи, когато стрелката най-накрая спря в нея, и по бавния, сериозен начин, по който я целуна, сякаш в стаята нямаше никой друг, сякаш това, което споделяха, не беше част от игра. Ейми не можеше да отвърне на искреността му — имаше нещо неизбежно театрално в начина, по който се разтопи на

пода, издърпа го върху себе си и изви гърба си така, че да притисне таза си в неговия — но комбинацията от двата стила имаше могъщ ефект върху съдиите. Когато Джейсън предложи двамата да си намерят стая, Зоуи го подкрепи и гласуването „за“ беше единодушно, без нито един въздържал се.

* * *

Барьерата, която отделяше Нора от хората около нея, изтъня и омекна, докато танцуваше. Другите не изглеждаха толкова далече или толкова чужди, както когато ги подминаваше в супермаркета или на велоалеята. Когато се докосваха на дансинга, контактът не беше досаден или неприятен. Ако някой ѝ се усмихнеше, тя също му се усмихваше и през повечето време това я караше да се чувства добре, сякаш лицето ѝ бе създадено за усмивка.

След половин час спря да си почине и се отправи към масата с напитките, където си наля в пластмасова чаша шардоне и го гаврътна на две големи глътки. Виното беше хладко и твърде сладко, но тя помисли, че може би ще е хубаво с лед и сода.

— Извинете, мисис Дърст?

Нора се обърна по посока на гласа, който беше тих и смътно познат. За един дълъг празен момент сякаш бе изгубила способността си да мисли и да говори.

— Съжалявам, че ви безпокоя — каза Кайли. Беше отрязала косата си по момчешки късо, което ѝ отиваше, хубав контраст с хипстърското мастило на ръката ѝ, което Дъг явно намираще за възбуждащо. „Яки татуировки — бе едно от съобщенията, публикувани от преподобния Джеймисън. — Помолих жена ми да си направи, но тя отказа.“ — Може ли да поговорим за момент?

Нора остана безмълвна. Най-налудничавото беше, че тя си бе представяла вариант на този миг толкова ясно, че го знаеше наизуст. През първите няколко дни след като научи за аферата на Дъг, си фантазираше непрестанно, с най-големи подробности за това, как нахлува в „Младите филизи“ насред почивката и зашлевява Кайли през лицето наистина силно, докато всички учители и деца ги гледат.

„Уличница — щеше да каже простичко, сякаш това беше истинското име на Кайли. (Тя експериментира с алтернативен сценарий, в който крещеше думата като проклятие, но беше твърде мелодраматично и доста по-незадоволително.) — Ти си отвратителен човек.“

След това щеше да зашлеви измамното ѝ лице по другата страна, а звукът от удара щеше да се отразява като изстрел в тъмната стая за игри. Имаше и още неща, които планираше да каже след това, но думите не бяха от значение. Плесниците бяха.

— Абсолютно ще ви разбера, ако не искате — продължи Кайли. — Знам, че това е неловко.

Нора се взираше в нея и си спомняше колко хубаво — пречистващо и дори праведно — беше да я предизвика в тези фантазии, като че ли беше инструмент на божията справедливост. Но сега разбираше, че всъщност иска да накаже въображаемата Кайли, една по-красива и по-уверена жена от онази, която стоеше пред нея. Истинската Кайли изглеждаше твърде объркана и разкаяна за плесници. Също така беше доста по-ниска, отколкото я помнеше Нора, може би защото не бе обградена от море малчугани.

— Мисис Дърст? — Кайли премигна разтревожено към Нора. — Добре ли сте, мисис Дърст?

— Защо продължаваш да ме наричаш така?

— Не знам. — Кайли изучаваше ретро маратонките си от велур. В своите прилепнали дънки и тясна изрязана тениска — също черна, с бял удивителен знак между това, което Дъг наричаше „малки цици на мажоретка“ — би изглеждала по на място в някой сутеренен рокклуб, а не в училищен стол. — Просто не смятам, че имам право да използвам личното ви име.

— Колко деликатно.

— Съжалявам. — Лицето на Кайли придоби по-интензивен розов цвят. — Просто не очаквах да ви видя тук. Преди не сте идвали на срещите.

— Не излизам много — обясни Нора.

Кайли рискува една колеблива усмивка. Лицето ѝ беше малко по-пълно от преди, малко по-обикновено. „Май вече не сме толкова млади, а?“ — помисли си Нора.

— Вие сте наистина добра танцьорка — каза ѝ Кайли. — Изглеждаше, че се забавлявате там.

— Забавлявам се страхотно — каза Нора. Усещаше как хората ги гледат от разстояние, насочвайки вниманието си към драмата. — Ами ти? Забавляваш ли се?

— Тъкмо пристигнах.

— Има много възрастни хора — отбеляза Нора. — Може би някои са дори женени.

Кайли кимна, сякаш оцени подигравката.

— Заслужавам това — каза тя. — И просто искам да знаете колко съжалявам за случилото се. Повярвайте ми, не можете да си представите колко ужасно се почувствах...

Тя продължаваше да говори, но всичко, за което Нора можеше да мисли, бе сребърният пиърсинг в средата на езика ѝ, матовата метална перла, която проблясваше от време на време, когато Кайли отвореше устата си малко повече. Това беше друго от любимите неща на Дъг, обект на една имейл рапсодия, която Нора не можеше да прогони от паметта си:

Свирките ти са поразителни! Четиризвездни! Най-добрите, които съм получавал. Обичам начина, по който се спускаш по мен, толкова бавно и секси, и ме облизваш с вълшебния си език, и обичам колко много и ти го обичаш. Какво ми каза — по-добро от сладолед? Трябва да спра веднага — ще свърша само докато си мисля за горещата ти малка уста. Любов, целувки и сладолед.

Д

„Най-добрите, които съм получавал.“ Този ред я беше убил, той приличаше повече на предателство, отколкото сексът. През дванайсетте години, които бяха прекарвали заедно с Дъг, тя му беше правила много свирки и той изглеждаше достатъчно доволен от тях. Може би дори твърде доволен, започваше да си мисли тя, малко твърде самонадеян. Тя няколко пъти се беше оплаквала от начина, по който той просто буташе главата ѝ към слабините си — без думи, без нежност, просто мълчалива команда — и той се беше престорил, че

слуша внимателно, като беше обещал в бъдеще да е по-внимателен. За известно време наистина беше, а после вече не беше. Към края се стигна дотам, че за нея целият акт беше отровен и вече не можеше да каже дали го прави защото иска, или защото той очакваше от нея това. Очевидно Кайли беше много по-добра.

— Искан да ви позвъня — казваше тя, — но после аз, не знам, след всичко станало...

Кайли спря рязко, а очите ѝ се разшириха, когато забеляза Карън да се приближава към тях с войнствена целенасоченост, голямата сестра на помощ. Тя застана покровителствено пред Нора, точно пред лицето на Кайли.

— Какво не е в ред с теб? — попита я настоятелно с глас, изпълнен с възмущение. — Луда ли си?

— Всичко е наред — промърмори Нора и постави ръка на рамото на сестра си, за да я спре.

— Не, не е наред — каза Карън, без да сваля очи от Кайли. — Изумена съм колко нахална трябва да си, за да си подадеш носа тук. След това, което направи...

Кайли се наведе настрана, опитвайки се да възстанови контакта си с Нора.

— Съжалявам — каза тя, — мисля, че е по-добре да вървя.

— Добра идея — каза Карън. — Изобщо не трябваше да идваш тук.

Нора седеше до сестра си и наблюдаваше заедно с почти всеки на дансинга как Кайли се обърна и тръгна по дългия път на срама през помещението към вратата. Тя държеше раменете си изправени и брадичката вдигната през цялото време, компенсирайки с добрата си стойка факта, че вече не е добре дошла.

* * *

Правилата не налагаха двойката да прави секс в стаята си, но изискваха и двамата играчи да се съблекат по бельо. Джил и Макс познаваха това упражнение и започнаха веднага щом влязоха в розовата спалня на сестрата на Дмитрий.

— Пак ти — каза Макс, като се тръшна на леглото в чифт боксерки на шотландско каре, които Джил вече беше виждала няколко пъти.

— Мда. — Тя беше сигурна, че той е също толкова добре запознат с черните ѝ гащички и бежовия сутиен. — Денят се повтаря.

— Добре де. — Той оскуба малко пух от пъпа си и го пусна на пода. — Можеше и да е по-зле, нали?

— Определено. — Тя се покатери на леглото до него, като използва хълбока си, за да го избута към стената. — Можеше да е абсолютно по-зле.

Не беше просто мила. Макс беше сладко, умно момче и тя винаги чувстваше облекчение да остане сама с него. Беше приказлив и бяха открили отдавна, че не си пасват като сексуални партньори, така че по тази линия между тях нямаше напрежение. С Дмитрий беше по-сложно. Той беше по-хубав от Макс и по-заинтересуван от секса, но беше дал всячески да се разбере, че предпочита да е със Зоуи или Ейми. Понякога ставаше и с нея, но след това Джил винаги беше тъжна. Истинската катастрофа беше да завърши с Джейсън, но това почти никога не се случваше. Не знаеше как го търпи Джини. Може би просто гледаха женско порно заедно.

Майк мушна ръката ѝ.

— Студено ли ти е?

— Малко.

Той отви кувертюрата откъм краката им и ги зави и двамата с нея.

— По-добре ли е?

— Да, благодаря.

Тя го потупа по бедрото, после се сви на една страна, за да изгаси лампата, тъй като и двамата обичаха да лежат на тъмно. Понякога имаше чувството, че са като стара женена двойка, като родителите ѝ например. Помнеше, че като отиваше в спалнята, за да им каже „лека нощ“, двамата изглеждаха също толкова удобно и доволно в пижамите си, докато четяха с очила на носа. Напоследък баща ѝ изглеждаше малко загубен, леглото беше разбалансирано, като че ли щеше да се преобърне. Тя откри, че това е причината той да спи толкова често на дивана.

— Мистър Колман ли ти е по биология? — попита Макс.

— Не, мис Гупта.

— Колман беше наистина добър. Не смятам, че трябваше да го уволняват.

— Той каза доста гадни неща.

— Знам. Не защитавам това, което каза.

Няколко седмици по-рано мистър Колман бе казал в един от класовете си, че Внезапното заминаване е естествен феномен, вид глобална автоимунна реакция, начин, по който земята се бори с върлуващата човешка зараза. „Ние сме — каза той. — Ние сме проблемът. Ние разболяваме планетата.“ Група деца се разстроиха от това — едно от тях бе загубило майка си на четиринайсети октомври — и някои родители подадоха официално оплакване. Едва миналата седмица училищният съвет обяви, че мистър Колман се е съгласил на ранно пенсиониране.

— Не знам — каза Макс. — Наистина не смятам, че това, което каза, е толкова налудничаво.

— Беше сурово — напомни му Джил. — Той каза, че взетите хора са негодни. Семействата им не харесаха това.

— Мнозина твърдят точно обратното — отбеляза Макс. — Казват, че останалите тук сме негодни.

— Това също е гадно.

Известно време помълчаха. Джил изпитваше приятна сънливост — не ѝ се спеше, просто беше отпусната. Чувстваше се добре да лежи на леглото в мрака под завивката, а до нея да има топло тяло.

— Джил? — прошепна Макс.

— Ммм?

— Имаш ли нещо против да се оправя?

— Не — отвърна тя. — Давай.

* * *

Кайли беше вече при главния кабинет, когато Нора я настигна. Коридорът беше празен, флуоресцентните светлини бяха потискащо ярки; лицето на Кайли беше мокро от сълзите. Смутена, Нора извърна поглед към изумителното петно на ръката ѝ, многоцветна експлозия от

лози, листа, балончета и цветя, чието получаване сигурно беше боляло адски.

— Нямах ли палто?

Кайли подсмръкна и избърса очите си.

— В колата е.

— Мога ли да те попитам нещо? — Гласът на Нора беше странно спокоен, въпреки вътрешното ѝ вълнение. — Той щеше ли да ме напусне?

Кайли поклати глава.

— В началото мислех, че може би да, но това беше самозаблуда.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. След първите няколко пъти спряхме да говорим за това. То просто слезе от дневен ред.

— И ти се примири, така ли?

— Не съвсем. — Кайли се опита да се усмихне, но не изглеждаше по-щастлива. — Просто не разсъждавах трезво. Искам да кажа, знаех, че не трябва да се обвързвам с женен мъж. Но въпреки това се случи. За какво става въпрос?

Нора сметна, че въпросът е реторичен. Във всеки случай Кайли трябваше да разбере отговора му сама.

— Любопитна съм как започна — попита тя.

— Ами просто се случи. — Кайли сви рамене, сякаш аферата оставаше мистерия и за нея. — Тоест флиртувахме малко сутрините, когато оставяше Ерин. Правех му комплименти за вратовръзката, а той ме дразнеше, че изглеждам уморена, питаше ме къде съм била през нощта. Но повечето бащи...

— Кога стана...?

Кайли се поколеба.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Нора чуваше музиката, която се носеше от столовата — „Да изгорим къщата“, песен, която винаги бе харесвала — но приглушена и далечна, сякаш долиташе от миналото, а не от помещение в края на коридора. Тя кимна на Кайли да продължи.

— Добре. — Кайли изглеждаше нещастна, сякаш знаеше, че прави грешка. — Беше на празненството. Ти взе децата вкъщи, но Дъг остана да помогне с почистването. След това отидохме да пийнем по нещо. И после се започна.

Нора си спомняше празненството — Ерин не беше спала следобед този ден и прекара почти цялата вечер в сълзи — но не помнеше Дъг дори да е бил там, да не говорим за времето, когато се е прибрал или как се е държал. Всичко бе изчезнало невъзвратимо.

— Продължили сте толкова дълго. Почти година.

Кайли се намръщи, сякаш сметките на Нора не излизаха.

— Нямахме такова усещане. Едва се виждахме. Той се отбиваше веднъж седмично за час-два, ако имах късмет, и после си тръгваше. Не можех да се оплаквам, нали? Бях се съгласила на това.

— Но сигурно сте говорили за бъдещето. Какво ще стане. Искам да кажа, ти не би могла да продължиш така безкрайно.

— Опитах, повярвай ми. Но той нямаше търпение за подобни разговори. Винаги казваше: „Не тази вечер, Кайли. Не мога да понеса това точно сега“.

Нора не можа да сдържи смеха си.

— Звучи ми като Дъг.

— Беше такова момче. — Кайли поклати глава и се усмихна нежно на спомена. Но после изражението ѝ се замъгли. — Мисля, че го накарах да се почувства отново готин. Мистър Скучен Корпоративен Семеен Мъж с приятелка като мен. Все едно беше таен агент.

Нора изсумтя, поразена от правдоподобността на тази история. Дъг си падаше малко хипстър, когато го срещна в колежа — пишеше музикални обзори в училищния вестник, имаше рошава брада и играеше на фризби — но се отказа от тази своя версия в деня, в който се записа в бизнесучилището. Стана толкова неочаквано и необратимо, че Нора прекара целия първи семестър в опити да разбере къде бе отишло момчето, с което спеше. „Хей — каза ѝ той, — ако ще се продаваш, поне трябва да имаш куража да го приемеш.“ Но може би старото му Аз му липсваше повече, отколкото допускаше.

— Харесваше гадния ми апартамент — продължи Кайли. — Имам едно студио над „Ранкин“, зад болницата. Пълна дупка е, но поне се отървах от лудите съквартиранти. Както и да е, в общи линии е една голяма стая с падащо легло и малка маса с два стола, които намерих на боклука. Абсолютен безпорядък. Дъг смяташе, че е забавно. Мислеше също, че колата ми е смешна. Тя е на около дванайсет години.

— Можеше да се държи като сноб за подобни неща.

— Не беше гаден. По-скоро бе изумен, че мога да живея по този начин. Сякаш имах избор, нали? Искам да кажа, вашата къща е толкова красива, че той сигурно е смятал, че всички...

Гласът ѝ изтъня, сякаш със закъснение бе осъзнала грешката си.

— Били сте в дома ми?

— Само веднъж — увери я Кайли. — По време на пролетната ваканция. Когато беше завела децата при родителите ти и Дъг остана да работи.

— О, боже. — Това пътуване беше малка катастрофа. Тя и децата бяха хванати в брутално задръстване на „Гардън Стейт Паркуей“ и трябваше да отбие, за да може Джеръми да използва спешно банката на магистралата. Тя просто стоеше там и държеше ръката му, взирайки се в небето, докато той си вършеше работата, а мудната река от коли пъплеше край тях толкова бавно, че човек можеше да ги задмине. Когато Дъг се присъедини към тях през уикенда, изглеждаше странно весел и се държеше много по-добре с родителите ѝ от обикновено. — Вкъщи ли спяхте? В леглото ни?

— Съжалявам. — Кайли изглеждаше покрусена. — Не трябваше да го правя.

— Все едно. — Нора сви леко рамене, сякаш нищо вече не можеше да я нарани. Някои дни наистина се чувстваше така. — Дори не знам защо те питам всички тези неща. Не че вече има значение.

— Разбира се, че има.

— Не съвсем. Искам да кажа, той все пак ме изостави. Изостави и двете ни.

— Не нарочно — каза Кайли.

Изглеждаше доволна, че е включена.

И двете се обърнаха едновременно, стреснати от стремителното тропане на стъпки в иначе тихия коридор. Нора знаеше, че е Карън, още преди да я види как се подава иззад ъгъла, сякаш закъсняваше за час.

— Добре съм — каза тя, вдигнала ръка като регулировчик.

Карън спря. Погледът ѝ се прехвърли от Нора към Кайли и отново към Нора.

— Сигурна ли си?

— Просто говорим.

— Забрави за нея — каза Карън. — Върни се на танците.

— Само още минутка, става ли?

Карън вдигна и двете си ръце в жест на капитулация. После вдигна равнодушно рамене и се отправи към столовата, а токчетата ѝ потракваха укорително. Кайли изчака звукът да утихне.

— Искаш ли да знаеш още нещо? Изпитвам облекчение да ти казвам тези неща.

Нора знаеше какво има предвид. Колкото и стресиращо да бе да узнае подробности от аферата на Дъг, беше също и терапевтично, като липсващо парче от миналото, което ѝ връщаха.

— Само още едно нещо. Той говореше ли понякога за мен?

Кайли завъртя очи.

— Само през цялото време.

— Сериозно?

— Да. Винаги казваше, че те обича.

— Шегуваш се. — Нора не можеше да скрие съмнението си. — Той почти не ми го казваше. Дори когато аз го казвах първа.

— Беше като ритуал. Веднага след секса той ставаше сериозен и казваше: „Това не е, защото не обичам Нора“. — Каза тези думи с дълбок мъжки глас, съвсем различен от този на Дъг. — Понякога го казвах заедно с него. „Това не е, защото не обичам Нора.“

— Еха. Сигурно си ме мразела.

— Не те мразех — казах Кайли. — Просто ревнувах.

— Ревнуваше? — Нора се опита да се засмее, но звукът заглъхна в гърлото ѝ. От много време не бе смятала себе си за някой, от когото може да се ревнува. — Защо?

— Ти имаше всичко, нали така? Съпруга, къщата, прекрасните деца. Всичките онези приятели и хубави дрехи, йогата и ваканциите. А аз дори не можех да го накарам да те забрави, докато бяхме в леглото.

Нора затвори очи. От доста време Дъг беше неясен образ в ума ѝ, който изведнъж отново се проясни. Можеше да го види да лежи на леглото до Кайли, гол и самодоволен, след като я е изучава, напомнящ ѝ сериозно за семейните си задължения, за неугасващата любов към жена си, даващ ѝ да разбере, че може да има само това и нищо повече.

— Не го е било грижа за мен — обясни Нора. — Просто не е понасял да те вижда щастлива.

* * *

Съдейки по безгрижния начин, по който се бе смъкнала до шкафчето, Кевин първо помисли, че Нора Дърст може би е заспала или вероятно е пияна. Но когато се приближи, видя, че очите ѝ са широко отворени и будни. Тя дори успя да се усмихне бегло, когато я попита дали е добре.

— Добре съм — отвърна. — Просто малко си почивам.

— Аз също — каза Кевин, защото това беше по-дипломатично от истината, че всъщност идва да я провери, след като няколко души му бяха казали, че са я видели сам-сама в коридора и че изглежда доста объркана. — Вътре е много шумно. Едва си чуваш мислите.

Тя кимна по начин, който означаваше, че едва го слуша и просто иска да си тръгне. Кевин не желаше да ѝ се натрапва, но имаше и чувството, че ѝ е нужна компания.

— Чудесно е, че дойде — продължи той. — Изглеждаше, че си прекарваш добре. По-рано.

— Така беше. — Нора наклони глава под неудобен ъгъл, за да срещне погледа му. — По-рано.

Беше неловко да се извисява над нея така, особено когато му даваше нечестен изглед към бюста ѝ. Без да пита, той приседна на пода до нея и протегна ръка.

— Аз съм Кевин.

— Кметът — отбеляза тя.

— Точно така. Срецнахме се на парада.

Тъкмо щеше да дръпне ръката си, когато тя се пресегна и я раздруса, като му спести неудобството. Имаше костеливи пръсти и изненадващо силен захват.

— Помня.

— Произнесе добра реч.

Нора извърна глава, за да го огледа по-добре, сякаш за да прецени искреността му. Беше гримирана и тъмните кръгове под очите ѝ изглеждаха по-незабележими от обикновено.

— Не ми напомняй — каза тя. — Опитвам се да забравя за това.

Кевин кимна. Искаше да каже нещо съчувствено за статията в бюлетина на Мат Джеймисън — беше невероятно низка, дори за

пиявицата, в която се беше превърнал Мат — но сметна, че тя се опитва да забрави и за нея.

— Ще ми се да си бях държала устата затворена — измърмори тя. — Чувствам се като пълна идиотка.

— Вината не е твоя.

— Нищо не е моя вина. Но все пак се чувствам отвратително.

Кевин не беше сигурен какво да каже. Без да мисли, той протегна краката си на пода успоредно на нейните, тъмните му джинси до голата ѝ кожа. Симетрията му напомни за една статия, която бе чел за езика на тялото, за това, как несъзнателно имитираме позите на хората, които ни привличат.

— Харесва ли ти диджеят? — попита той.

— Става. — Тя като че ли наистина го мислеше. — Малко е старомоден, но е добър.

— Нов е. Предишният говореше твърде много. Имаше микрофон и го използваше, за да подвиква на хората да идват на дансинга, и то не особено мило. Казваше нещо от сорта на: „Какво става, Мейпълтън? Това е купон, не погребение!“. Понякога ставаше доста лично: „Ей, Сако от туид? Дишаш ли изобщо?“. Имахме много оплаквания.

— Чакай да позная — каза тя. — Ти си Сако от туид?

— Не, не — усмихна се Кевин. — Това беше просто пример.

— Сигурен ли си? — попита Нора. — Не те видях на дансинга.

— Искях да отида, но бях отклонен.

— От какво?

— Тук е като общинска сбирка. Всеки път като се обърна, някой ми креци за дупки по пътя или за планирана работа, или как друг не си събира боклуците в двора. Не мога истински да се отпусна, не и както преди.

Тя се наведе напред и прибра колене към гърдите си. В позата имаше нещо момичешко, трогателно противоположно на лицето ѝ, което изглеждаше по-старо от останалата ѝ част. Стресна го, когато се усмихна, сякаш някой бе запалил светлина под кожата ѝ.

— Ей, Сако от туид — каза тя.

— Само за протокола, дори нямам сако от туид.

— Трябва да си купиш — каза му тя. — С кръпки на лактите. Обзалагам се, че ще ти отива.

* * *

Джил лежа будна в мрака дълго преди да стане и да се облече. Целуна леко Макс по челото, но той не помръдна. Беше заспал веднага след като свърши и изглеждаше като нокаутиран. Следващия път щеше да го помоли да остави лампата включена, докато го прави, за да може да гледа лицето му. Това беше най-хубавата част в цялото нещо за нея, начинът, по който лицето на момчето се гърчеше свирепо и после се отпускате, сякаш някаква ужасяваща мистерия беше получила разрешението си.

Тя се спусна по стълбите и откри с изненада, че дневната е празна, зловеща и непозната на светлината на беззвучния телевизор. Вървеше отново онази глупава реклама „Очила за чудеса“, която показваше четиричленно семейство — мама, татко, син и дъщеря — вървящи през гората с военни приспособления за нощно виждане, прикрепени за лицата им. Те спираха синхронно и поглеждаха нагоре, сочейки изумено към нещо в небето. Тя знаеше думите наизуст: „Купете два чифта очила за чудеса на нашата ежедневна ниска цена и ще получите още два АБСОЛЮТНО БЕЗПЛАТНО! Точно така, купете два и ще получите още два безплатно! Като допълнителен бонус ще ви подарим и четири семейни комуникационни устройства за безопасен дом без АБСОЛЮТНО НИКАКВА ТАКСА! Стойността е шейсет долара!“. На екрана малкото момче се криеше в гората и говореше разтревожено в своето семейно комуникационно устройство, което приличаше на Джил на градински вариант на уоки-токи. Лицето му се озари от широка усмивка, когато родителите и сестра му се появиха сред дърветата, стиснали собствените си устройства, и се втурнаха да го прегръщат. „Поръчайте сега! Ще благодарите на Бог за това!“ Джил предпочиташе да умре, вместо да го признае, но от глупавата реклама ѝ засядаше буца в гърлото, заради радостта на намерилото се семейство и цялата сантиментална гадост.

Не че ѝ влизаше в работата, но отдели няколко минути да поизчисти, докато чакаше Ейми. Знаеше колко е потискащо да се събудиш в разхвърляна къща, усещането сякаш новият ден е вече стар. Разбира се, къщата на Дмитрий беше център за купони — родителите и двете му малки сестри бяха все „другаде“, откакто Джил го

познаваше, и никой не ги очакваше да се върнат скоро — така че може би той нямаше против. Може би хаосът беше нормално състояние за него, а редът беше объркващо изключение.

Тя занесе няколко празни бирени бутилки в кухнята и ги изми на мивката. После зави студената пица, сложи я в хладилника и натъпка кутията в кофата за боклук. Тъкмо беше свършила да зарежда миялната машина, когато се появи Ейми, глуповато усмихната, с една протегната пред себе си ръка. В ръката се клатушкаха чифт бикини, защипани между показалеца и палеца ѝ, като парче съмнителен крайпътен боклук.

— Такава повлекана съм — каза тя.

Джил се взря в гащите. Бяха светлосини на жълти маргаритки.

— Мои ли са?

Ейми отвори чекмеджето под мивката и натъпка бельото дълбоко в кофата.

— Повярвай ми — каза тя, — не си ги искаш.

* * *

Въпреки че му харесваше да танцува, Кевин не беше особено добър танцьор. Заради футбола е, помисли си — беше твърде скован в хълбоците и раменете, малко твърде вкоренен, сякаш очакваше танцьорите от противниковия отбор да се блъснат в него. В резултат на това имаше склонност да се ограничава до повторения на прости движения, които го караха да се чувства като имитация на евтина играчка с батерии.

А заради Нора осъзнаваше недостатъците си повече от обикновено. Тя се движеше със свободна грация, привидно неправеща разлика между тялото си и музиката. За щастие, тя не изглеждаше отблъсната от неумението на Кевин. През повечето време сякаш дори не забелязваше, че той е там. Държеше главата си наведена, лицето ѝ бе частично скрито под развятата завеса от тъмна гладка коса, толкова гладка, че изглеждаше почти течна. В редките случаи, когато очите им се срещаха, му отправяше сладка, стресната усмивка, сякаш бе напълно забравила за него.

Диджеят пусна „Любовно гнезденце“, „Къща от тухли“ и „Сексмашина“, а Нора знаеше повечето от текстовете. Тя трептеше и се въртеше, изрита обувките си и затанцува боса на дървения под. Жизнеността, която демонстрираше, беше още по-впечатляваща, тъй като сигурно знаеше, че я наблюдават. Дори Кевин можеше да почувства това, сякаш неочаквано беше попаднал в яркия лъч на прожектор. Вниманието не беше точно грубо, помисли си — в него имаше нещо прикрито и безпомощно — но беше неумолимо и той се чувстваше все по-неловко. Огледа се наоколо и се усмихна глуповато, като извинение към всички за тромавостта си.

Танцуваха седем песни поред, но когато Кевин попита Нора дали ѝ трябва почивка — той самият имаше нужда — тя поклати глава. Лицето ѝ блестеше от пот, очите ѝ светеха.

— Да продължаваме.

Той беше изтощен след „Ще оцелея“ и „Обърни ритъма“. За щастие, следващата песен беше „Сърфистката“, първото бавно изпълнение, откакто бяха започнали. По време на откриващото арпеджо настъпи неловък момент, но тя отговори на въпросителния му поглед, като пристъпи напред и обви ръце около врата му. Той завърши прегръдката, като постави едната си ръка на рамото ѝ, а другата — около кръста. Нора отпусна глава на неговото рамо, като че ли той беше кавалер на бала ѝ.

Кевин провлачи една стъпка напред и една настрани, вдишвайки смесения аромат на пот и шампоан. Тя го последва, тялото ѝ се притисна към неговото, когато се раздвижиха. Кевин можеше да усети влажната топлина на кожата ѝ през тънката материя на роклята. Нора измърмори нещо, но думите ѝ се загубиха в яката му.

— Извинявай — каза той. — Не те чух.

Тя повдигна главата си. Гласът ѝ беше тих и замечтан.

— На моята улица има дупка — каза. — Кога ще я оправяш?

[1] Малък червен корвет, скъпа, ти си твърде бърза! (англ.). — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ВЕСЕЛИ ПРАЗНИЦИ

СКИТНИЦИ

Том беше изнервен на терминала. Предпочиташе да стомира, като се придържа към второстепенните пътища, да ноцува в горите и да пести парите си за спешни случаи. Можеха да стигнат така от Сан Франциско до Денвър, но Кристин се беше уморила. Тя така и не му каза, че иска промяна, но той виждаше, че смята, че е под нивото ѝ да размахва пръст и да се преструва, че е благодарна на хора, които нямаха никаква представа каква чест е да играят дори мъничка роля в историята ѝ, хора, които се държаха така, сякаш те ѝ правеха услуга, като качваха двойка мърляви Босоноги деца наред нищото и ги отвеждаха малко по-напред по пътя им.

Беше два дни преди Деня на благодарността — Том бе забравил напълно за този празник, който бе един от любимите му — и чакалната беше претъпкана с пътници и багаж, както и от притеснително многобройни ченгета и войници. Кристин забеляза празно място — в средата на редицата — и се спусна да го заеме. Опитвайки се да контролира раздражението си, Том се придвижи след нея, притискан от твърде тежката си раница, напомняйки си, че нейната нужда е с предимство.

Като пусна на земята тромавата раница — вътре бяха нейните, както и неговите неща, плюс палатката и спалните чували — той седна в краката ѝ като вярно куче, разполагайки се под ъгъл, за да избегне контакта с група войници точно срещу тях, облечени в пустинни камуфлажи и кубинки. Двама дремеха, а един пишеше есемес на телефона си, но четвъртият — кльошав червенокос пич с малки очички, очертани с розова кожа — изучаваше Кристин с настойчивост, която го изнервяше.

Точно от това се притесняваше. Тя беше толкова сладка, че човек *не* можеше да не я забележи, дори облечена в тези мръсни хипарски парцали и плетена шапка с помпон, с голямата синьо-оранжева мишена, боядисана на челото ѝ. Беше изминал повече от месец от арестуването на мистър Гилкрест и историята вече отшумяваше, но

той смяташе, че е само въпрос на време някой интригант да забележи Кристин и да я свърже с булката беглец.

Погледът на войника се премести върху Том. Той се опита да го игнорира, но човекът очевидно разполагаше с безкрайно време и нямаше какво друго да прави, освен да зяпа. Най-накрая Том нямаше избор, освен да се обърне и да срещне погледа му.

— Ей, смрадливец — каза войникът. Нашивките на джоба на ризата му го идентифицираха като Хенинг. — Гадже ли ти е?

— Просто приятелка — отвърна Том малко неохотно.

— Как се казва?

— Дженифър.

— Къде отивате?

— В Омаха.

— Хей, аз също. — Хенинг изглеждаше доволен от съвпадението. — Получих двуседмичен отпуск. Ще прекарам Деня на благодарността със семейството ми.

Том кимна леко, като се опитваше да му даде да разбере, че не е в настроение за опознавателни разговори, но Хенинг не схвана намека.

— Е, какво ви води в Небраска?

— Просто минаваме.

— Откъде идвате?

— От Финикс — излъга той.

— Адски е горещо там, а?

Том се извърна, опитвайки се да покаже, че разговорът е приключил. Хенинг се престори, че не забелязва.

— Каква е тази работа между вас и душовете? Да не сте алергични към вода например?

„О, боже — помисли си Том. — Не отново.“ Когато решиха да се маскират като Босоноги, сметна, че ще ги дразнят много за наркотиците и свободната любов, но нямаше никаква представа колко време ще посветят на темата за личната хигиена.

— Ние ценим чистотата — отвърна му Том, — просто не сме обсебени от нея.

— Виждам това. — Хенинг се взря в мръсните крака на Том, сякаш бяха образцови. — Любопитен съм колко най-дълго сте издържали без душ?

Ако Том имаше някакъв интерес да е искрен, щеше да каже седем дни, което беше настоящото му постижение. В интерес на правдоподобността той и Кристин бяха спрели да се къпят три дни преди да напуснат Сан Франциско и по време на пътуването си имаха достъп само до обществени тоалетни.

— Не ти влиза в работата.

— Добре, така да е. — Хенинг явно се наслаждаваше. — Просто ми отговори на това. Кога беше последният път, когато си смени бельото?

Войникът до Хенинг, плешив чернокож, който пишеше съобщение, сякаш животът му зависеше от това, вдигна очи от телефона си и изхихика. Том запази мълчание. Нямаше достоен начин да отговориш на въпрос за бельото си.

— Хайде, смръдльо. Дай ми приблизителна цифра. Ще получиш допълнително точки, ако е по-малко от седмица.

— Може би е под прикритие — предположи чернокожият.

— Чистотата идва отвътре — обясни Том, повтаряйки една от любимите фрази на Босоногите. — Външното е без значение.

— Не и за мен — засече го Хенинг. — Аз съм този, който ще седи в автобуса с вас дванайсет часа.

Том знаеше, че има право, макар да не го каза. През последните два дни осъзнаваха с неудобство вонята, която двамата с Кристин излъчваха отблизо. Всеки шофьор, който ги вземаше, незабавно отваряше прозорците, без значение колко студено или дъждовно беше. Правдоподобността вече не беше проблем.

— Съжалявам, ако сме ви обидили — каза той малко сковано.

— Не откачай, смръдльо, само се ебавам с теб.

Преди Том да отговори, Кристин го ритна леко по гърба. Той пренебрегна призивите, не искаше да я въвлича в разговора. Но после тя го ритна пак, толкова силно, че нямаше избор, освен да се обърне.

— Умирам от глад — каза тя, като вирна брадичка по посока на щандовете с храна. — Можеш ли да ми вземеш парче пица?

* * *

Хенинг не беше единственият възмутен от присъствието им в нощния автобус. Шофьорът не изглеждаше много щастлив, когато вземаше билетите им; няколко пътници измърмориха унизителни коментари, докато вървяха по пътеката между седалките към празните места в дъното.

Всичко това бе почти достатъчно, за да накара Том да съжاليا Босоногите. Докато не започна да се преструва на един от тях, нямаше никаква представа колко непопулярни бяха сред обществото, поне извън Сан Франциско. Но всеки път щом започнеше да си мечтае двамата с Кристин да бяха избрали по-порядъчно прикритие — нещо, което да им позволи да се вписват по-добре и да не привличат толкова много общата враждебност — си напомняше, че недостатъците на тази дегизировка бяха също и силните ѝ страни. Колкото повече биеха на очи, толкова по-лесно беше на хората да ги приемат по най-очевидния начин — просто ги отписваха като двойка безобидни скитници и не ги закачаха.

Кристин се плъзна към мястото до прозореца в дългата редица най-отзад, неприятно близо до тоалетната. Изглеждаше озадачена, когато Том седна от другата страна на пътеката.

— Какво става? — Тя потупа празното място до себе си. — Няма ли да ми правиш компания?

— Реших, че можем да се разпръснем. Ще е по-лесно да си починем.

— О. — Тя изглеждаше разочарована. — Предполагам, че вече не ме обичаш.

— Забравих да ти кажа — отвърна той. — Срецнах някого. По интернет.

— Красива ли е?

— Всичко, което знам, е, че е чистокръвна рускиня, която търси богат американски жребец.

— Слава богу, че не е обратното.

— Много смешно.

Дразнеха се по този начин през последните две седмици. Преструваха се, че са гаджета, с надеждата шегите да разсеят сексуалното напрежение, което винаги витаеше наоколо, но така само го нагнетяваха. Беше доста разсейващо и докато бяха в къщата, но сега, когато пътуваха — правеха си компания по двайсет и четири часа,

хранеха се заедно, спяха един до друг в малката палатка — беше направо мъчително. Той слушаше как Кристин хърка и я гледаше да клечи в гората, придържаше косата ѝ, когато повръщаше сутрин, но всичко това не бе успяло да предизвика у него и най-малкото презрение. Все още се смущаваше всеки път когато тя се тъкмеше пред него и знаеше, че ще е истинско безсънно мъчение да стои до нея дванайсет часа с широко отворени очи, докато коляното ѝ е само на инчове от неговото.

Въпреки многобройните възможности, Том все още не беше направил никакъв ход — не се бе опитвал да я целуне в палатката или дори да хване ръката ѝ — и не възнамеряваше да го прави. Тя беше на шестнайсет и беше бременна в четвъртия месец — коремът ѝ вече започваше да се издува и последното нещо, от което имаше нужда, бяха сексуалните ходове на спътника ѝ, мъжа, за който се предполагаше да се грижи за нея. Мисията му беше проста: всичко, което трябваше да направи, бе да я заведе безопасно до Бостън, където някои състрадателни приятели на мистър Гилкрест бяха предложили да я приютят и да ѝ осигуряват храна и медицински грижи до раждането на бебето, което трябваше да спаси света.

Том, разбира се, не вярваше във всички глупости за детето чудо. Той дори не разбираше какво означава „да спаси света“. Щяха ли да се върнат изчезналите хора? Или нещата щяха да се подобрят за тях, останалите; грижите и тъгата да намалеят и пред тях да се очертае по-светло бъдеще? Пророчеството беше влудяващо неясно, което водеше до всякакви безпочвени слухове и свободни спекулации, никоя от които Том не приемаше на сериозно, по простата причина че неговата вяра в мистър Гилкрест беше отишла по дяволите. Той помагаше на Кристин само защото я харесваше и защото моментът изглеждаше подходящ да се махне от Сан Франциско и да продължи с живота си, каквото и да му предстоеше.

Дори така обаче, понякога той си позволяваше да се развлича с далечната възможност, че всичко това би могло да е истина, просто за забавление. Може би мистър Гилкрест наистина беше светец, въпреки всичките си недостатъци, а бебето наистина беше спасител. Може би всичко наистина зависеше от Кристин и следователно от него. Може би Том Гарви щеше да бъде помнен хиляди години като човека,

помогнал на Кристин, когато е имала най-голяма нужда, и винаги е постъпвал като джентълмен, дори когато не е бил длъжен.

„Ето такъв съм аз — мислеше си той с мрачно задоволство. — Човекът, който пази ръцете си за себе си.“

* * *

Беше ранна привечер, когато тръгнаха, но твърде късно, за да се насладят на гледката на Роки Маунтин. Автобусът беше нов и чист, с подвижни плюшени седалки, телевизори и безплатен уайърлес интернет, макар че нито Том, нито Кристин имаха полза от него. Тоалетната още не миришеше много лошо.

Той се опита да гледа филма — „Болт“, анимация за куче, което погрешно вярва, че има суперсили, но беше безнадеждно. Беше изгубил вкуса си към попкултурата след Внезапното заминаване и не можеше да си го върне. Сега всичко му изглеждаше толкова трескаво и фалшиво, толкова отчаяно да задържи погледа ти, така че да не забележиш лошите новини под носа си. Вече дори не се интересуваше от спорт, нямаше идея кой ще спечели Световните серии. Всички отбори, така или иначе, бяха като закърпени, дупките в списъците бяха запълнени от участници във второстепенните лиги и стари играчи, които се върнаха от пенсия. Това, което истински му липсваше, бе музиката. Щеше да е хубаво металнозеленият му айпод да е с него на това пътуване, но това беше минало, беше откраднат или загубен в Кълъмбъс или вероятно в Ан Арбър.

Поне Кристин, изглежда, си прекарваше добре. Кикотеше се на мъничкия екран пред нея, качила мръсните си крака на седалката, с плътно притиснати колене към гърдите, които твърдеше, че били много по-големи от преди, макар че Том не можеше да види съществена разлика. От мястото му тя приличаше на дете с малкия си корем, скрит под развлечения ѝ пуловер и дрипавото рунтаво яке; като човек, който трябваше да се тревожи за домашното си и за футбола, а не за болезнени зърна и дали получава достатъчно фолиева киселина. Сигурно се бе взирал в нея малко по-дълго, защото тя неочаквано се извърна, сякаш бе произнесъл името ѝ.

— Какво? — попита леко отбранително.

Мишената на челото ѝ беше избледняла, трябваше да я поднови, когато стигнат в Омаха.

— Нищо — отвърна той. — Просто блеех.

— Сигурен ли си?

— Да, гледай си филма.

— Доста е смешен — каза му Кристин, а очите ѝ се присвиха от удоволствие. — Това малко куче е откачено.

* * *

След като филмът свърши, пред тоалетната се изви опашка. Първоначално се движеше задоволително, но после замръзна, след като един по-възрастен човек с бастун и мрачна решимост се вмъкна вътре и остана там. Хората зад него видимо се изнервиха, докато минутите се точеха, и въздишаха с нарастваща честота, като съветваха колегите си отнапред да почукат, за да проверят жив ли е изобщо, или поне да им каже дали „Война и мир“ наистина е толкова интересна.

По законите на късмета Хенинг се падна вторият по ред след задръстването. Том държеше главата си наведена и се преструваше, че е погълнат от безплатния вестник, който бе взел на автогарата, но можеше да усети настоящия поглед на войника, вперен в центъра на мишената му.

— Смръдльо! — извика той, когато Том най-накрая вдигна очи. Звучеше доста пиян. — Старият ми приятел!

— Хей.

— Ей, дядка! — изляя Хенинг по посока на затворената врата на тоалетната. — Времето изтече! — Той се обърна към Том с наскърбено изражение. — Какво, по дяволите, прави вътре?

— Не можеш да пришпорваш природата — напомни му Том.

Това приличаше на фраза, подходяща за Босоног.

— Майната му — отвърна Хенинг, предизвиквайки енергично кимване в знак на съгласие от една жена на средна възраст пред него. — Ще броя до десет. Ако не е излязъл, ще разбия вратата.

Точно тогава се чу звукът на водата, който изпрати видима вълна на облекчение през опашката. Тя бе последвана от продължителна, странно напрегната и мълчалива интерлюдия, в чийто край водата бе

пусната отново. Когато вратата най-накрая се отвори, вече известният обитател на тоалетната пристъпи навън и огледа публиката си. Обърса запотеното си чело с тоалетна хартия и отправи скромна молба за извинение.

— Имах малко проблеми. — Той потърка стомаха си нерешително, сякаш нещата още не бяха съвсем наред. — Нищо не можех да направя.

Том долови злочест полъх, докато старецът куцукаше край него, а заместникът му се вмъкна в тоалетната и нададе тих вик на протест, докато затваряше вратата.

— Е, какво става тук отзад? — попита Хенинг, доста по-весело, след като задръстването вече беше преодоляно. — Купонясвате ли си?

— Просто пътуваме — каза му Том. — Опитваме се да си починем.

— Да бе — кимна Хенинг сякаш това беше някаква шега, и потупа един от задните си джобове. — Имам „Джим Бийм“, заповядайте.

— Не си падаме много по алкохола.

— Ясно. — Хенинг стисна палеца и показалеца си и ги поднесе към устните си. — Обичате билки, нали?

Том кимна благоразумно. Босоногите определено обичаха билката.

— Имам и от нея — докладва Хенинг. — Спираме за почивка след няколко часа, ако искате да се присъедините към мен.

Преди Том да успее да отговори, водата в тоалетната отново се пусна.

— Благодаря ти, Исусе! — промърмори Хенинг.

От тоалетната излезе жената на средна възраст и се усмихна погнушено на Хенинг.

— Цялата е ваша.

По пътя си към нея Хенинг дръпна още веднъж от въображаемия джойнт.

— До после, смръдльо.

* * *

Унесен от песента на големите гуми, Том потъна в сън някъде след Оглала. Събуди се малко по-късно — нямаше представа колко е спал — от звука на гласове и смущаващо усещане за тревога. Автобусът беше тъмен, с изключение на блестенето на няколко разпръснати лампи за четене или лаптопи и му отне няколко секунди, за да си събере ума. Обърна се инстинктивно, за да провери Кристин, но пред погледа му се изпречи войникът. Той седеше точно до нея, в ръката му имаше уиски и говореше с тих, поверителен глас.

— Хей! — Гласът на Том прозвуча по-високо, отколкото бе възнамерявал, и му спечели няколко раздражени погледи и шъткания от спътниците му. — Какво прави...?

— Смръдльо. — Хенинг говореше тихо. На лицето му имаше мило изражение. — Събудихме ли те?

— Дженифър? — Том се наведе напред, опитвайки се да зърне Кристин. — Добре ли си?

— Добре съм — каза тя, но Том помисли, че долавя нотка на упрек в гласа ѝ, който знаеше, че заслужава.

Предполагаше се, че той ѝ е бодигард, а спеше на служба. Един господ знаеше колко дълго е била притисната така, парирайки опитите на някакъв пиян войник.

— Заспивай. — Хенинг се пресегна през пътеката и го потупа по рамото с нещо като родителско успокоение. — Няма за какво да се тревожиш.

Том разтърка очи и се опита да мисли. Не искаше да настройва Хенинг срещу тях или да причинява смут. Точно това трябваше да избягват, да привличат ненужно внимание към себе си.

— Слушай — каза той с най-приятелския и разумен глас, който можеше да докара, — не искам да съм гадняр, но наистина е късно, а не сме спали много през последните няколко дни. Ще е наистина яко, ако просто се върнеш на седалката си и ни позволиш да си починем.

— Не, не — запротестира Хенинг. — Не е това. Ние просто си говорехме.

— Нищо лично — обясни Том. — Приканвам те учтиво.

— Моля те — настоя Хенинг. — Имам нужда да поговоря с някого. В момента минавам през много гаден период.

Звучеше искрен и Том започна да се чуди дали не прекалява. Но просто не харесваше цялата ситуация, някакъв непознат, притиснат до

Кристин, заел мястото, от което той толкова глупаво се беше отказал.

— Всичко е наред — каза му Кристин. — Нямам против Марк да остане.

— Марк, а?

— Така се казвам — кимна Хенинг.

— Добре. Все тая. — Том въздъхна, признавайки поражението си. — Ако тя е съгласна, предполагам, че и аз съм.

Хенинг протегна бутилката, сякаш беше предложение за мир. „Майната му“, помисли си Том. Пийна малко и трепна, когато алкохолът запали гърлото му.

— Точно така — каза Хенинг. — До Омаха има много път. Можем и да си прекараме добре.

— Марк ми разказваше за войната — обясни Кристин.

— Войната? — Той потрепна, когато шоквата вълна от бърбъна премина през тялото му. Изведнъж се почувства изтрезнял, напълно буден. — Коя война?

— В Йемен — каза той. — Шибан ад.

* * *

Кристин задряма, но Том и Хенинг продължиха да говорят тихо и да си разменят бутилката през пътеката.

— Заминавам след десет дни. — Хенинг звучеше невярващо. — Дванайсетмесечно назначение.

Каза, че произлизал от семейство на военни. Баща му служел, както и двамата му чичовци и една леля. Хенинг и по-големият му брат Адам били сключили договор да постъпят във войската точно след четиринайсети октомври. Идвал от малък селски град, пълен с вярващи в Библията християни, и тогава почти всички вярвали, че настъпва краят на света. Очаквали да избухне голяма война в Близкия изток, битката, предречена в Откровението на Йоан. Врагът им щял да е армията на самия Антихрист, водача с меден език, който щял да обедини силите на злото под едно знаме и да нахлуе в Светите земи.

Дотук обаче нищо такова не се беше случило. Светът беше пълен с корумпирани и окаяни тирани, но през последните три години никой от тях не беше израснал до приемлив Антихрист и никой не беше

нападнал Израел. Вместо една голяма война имаше обичайното количество гадни малки войни. Афганистанската беше почти свършила, но Сомалия все още тънеше в хаос, а конфликтът в Йемен се влошаваше. Преди няколко месеца президентът бе обявил ескалация на наборите.

— Говорих с един, който току-що се е върнал — каза му Хенинг. — Каза, че там е като в каменната ера, само пясък, чакъл и саморъчни експлозивни.

— По дяволите. — Том пийна още една глътка от бърбъна. Започваше да се чувства доста отпуснат. — Страх ли те е?

— Да, мамка му. — Хенинг подръпна меката част на ухото си, сякаш искаше да я изтръгне. — Аз съм на деветнайсет. Не искам да се събудя в Германия с един отрязан крак.

— Това няма да се случи.

— С брат ми се случи. — Хенинг говореше делово, гласът му беше равен и хладен. — Шибана кола бомба.

— О, човече. Това е гадост.

— Ще го видя утре. За първи път след инцидента.

— Как се справя?

— Добре, предполагам. В инвалидна количка е, но скоро ще получи нов крак. От онези хайтек чудеса.

— Доста са яки.

— Може да стане като онези бионни бегачи. Четох статия за един човек, който е даже по-бърз, отколкото преди. — Хенинг преглътна последните капки от бърбъна, после пхна бутилката в джоба на седалката пред себе си. — Ще е странно да го видя така. Големият ми брат.

Хенинг се облегна назад и затвори очи. Том мислеше, че потъва в сън, но после той издаде тихо ръмжене, сякаш тъкмо му беше хрумнало нещо интересно.

— Схванал си нещата, смръдльо. Ходиш където искаш, правиш каквото искаш. Никой не ти заповядва и не се опитва да ти пръсне главата. — Той погледна Том. — Така е, нали? Просто се мотаете насам-натам в търсене на купон?

— Наше задължение е да си прекарваме добре — обясни Том. Той беше доста запознат с теологията. Много от учителите, които обучаваше в Сан Франциско, бяха минали през Босоногите, преди да

последват Холи Уейн. — Вярваме, че удоволствието е дар от Създателя и че го славим винаги когато си прекарваме добре. Единственият грях е нещастieto. За нас това е правило номер едно.

Хенинг се ухили.

— Тази религия ми допада.

— Звучи просто, но не е толкова лесно, колкото си мислиш. Човешката раса сякаш е програмирана за нещастие.

— Схващам — каза Хенинг с изненадващо убеждение. — От колко време го правите?

— Около година. — Том и Кристин бяха изгладили историята си точно за такъв тип разпити и той беше доволен от това. Беше малко пиян, за да импровизира. — Бях в колежа, но беше толкова безсмислено. Светът приближава края си, а аз ще получа степен по счетоводство. Какво ще ми помогне това?

Хенинг почука по челото си.

— Ами тези кръгове?

— Това е мишена. Цел. Така че Създателят да ни разпознава.

Хенинг се взря в Кристин. Тя дишаше тихо, главата ѝ бе облежната на прозореца, чертите ѝ бяха деликатни в съня, сякаш бяха нарисувани върху лицето ѝ, вместо скулптирани.

— Защо нейната е с друг цвят? Означава ли това нещо?

— Въпрос на личен избор е. Като подписа. Аз използвам кафяво и златно, защото това бяха цветовете на гимназията ми.

— Аз бих използвал зелено и бежово — каза Хенинг. — Като камуфлаж.

— Готино — кимна в знак на одобрение Том. — Не съм виждал такива досега.

Хенинг се наведе през пътеката, сякаш искаше да сподели тайна.

— Значи е истина?

— Кое?

— Че правите оргии и пушите?

От това, което Том бе чул, Босоногите организираха празници на слънцестоеенето в пустинята, където всички ядяха гъби, приемаха киселина, танцуваха и се чукаха. Не му звучеше много страотно, просто голям, мърляв студентски купон.

— Ние не ги наричаме оргии — обясни той. — Приличат на духовно уединение. Нали знаеш, като ритуал за свързване.

— Съгласен съм с това. Нямам против свързването с няколко сладки хипарки.

— Наистина ли? — Том не издържа: — Дори ако си сменят бельото веднъж седмично?

— Какво пък? — ухили се Хенинг. — Чистотата идва отвътре, нали така?

* * *

Кристин го сбута, за да го събуди, когато отбиха към автогарата в Омаха. Том усещаше главата си уголемена и омекнала, твърде тежка за врата му.

— О, боже. — Той затвори очи срещу яростта на слънчевата светлина през тъмния прозорец. — Не ми казвай, че е сутрин.

— Горкото бебче.

Тя го потупа леко по ръката. Седяха един до друг. Том бе заел мястото на Хенинг.

— Ух. — Той завъртя език в устата си. Имаше противен вкус — на застоял бърбън, трева, изгорели газове и тъга. — Просто ме застреляй и да приключваме.

— Няма начин. По-забавно е да гледам как страдаш.

Хенинг го нямаше. Прегърнаха го за довиждане към четири сутринта на пътническия площад в някакъв умрял център напред нищото.

— Надявам се, че е добре — каза тя, сякаш четеше мислите му.

— Аз също.

Той се бе отправил към Сан Франциско, стопирайки на запад с парче хартия в джоба си, на което Том бе надраскал адреса на кафе „Елмърс“ и указанието „Питай за Джералд“. Доколкото Том знаеше, нямаше никакъв Джералд, но Босоногите щяха да го приемат със или без представяне. Всички бяха добре дошли, особено един войник, решил, че не иска да е част от убиването и умирането.

— Изумително е — отбеляза Кристин, докато стояха с другите пътници на бетонния перон и чакаха да изнесат багажа им. — Ти го обърна в религия, в която сам не вярваш.

— Не съм го обръщал. Той сам се обърна.

Шофьорът беше в лошо настроение, хвърляше куфари и брезентови чанти на земята зад себе си и не обръщаше никакво внимание къде падат. Тълпата се отдръпна няколко стъпки, за да му направи място.

— Не можеш да го виниш — каза Кристин. — В Сан Франциско ще се забавлява повече.

Раницата им се приземи с тъп звук. Том се наведе да я вземе, но сигурно се беше изправил твърде бързо. Краката му омекнаха и той се олюля на място за секунда-две, докато замайването премине. Можеше да усети лепкавата пот, която избиваше по челото му, капка по капка.

— Човече — каза той. — Днес ще е гаден ден.

— Добре дошъл в моя свят — отвърна тя. — Можем да подрайфаме заедно.

Едно червенокосо семейство стоеше в чакалнята и нетърпеливо оглеждаше пристигащите пътници. Бяха четирима: кльощав баща и закръглена майка — горе-долу на възрастта на родителите на Том — навъсена тийнейджърка и измъчен еднокрак младеж в инвалидна количка. „Адам“, помисли си Том. Усмиваше се накриво и държеше парче хартия, като шофьор на летище.

На нея пишеше: МАРК ХЕНИНГ.

Хенингови едва забелязаха Том и Кристин. Бяха твърде заети да оглеждат всяко ново лице, което преминаваше през вратата, търпеливо очаквайки да се появи правилното, единственото, което имаше значение.

СНЕЖИНКИ И ЗАХАРНИ БАСТУНЧЕТА

Тази сутрин Кевин стигна в общината около осем, час по-рано от обикновено, с надеждата да посвърши малко работа, преди да се отправи към гимназията, за да се срещне със съветничката на Джил. Изпълнявайки предизборните си обещания, той бе установил ангажиран стил на управление, който му даваше възможност да се среща с избирателите на принципа на дошлия първи в продължение на един час всеки ден. Това беше отчасти въпрос на добра политика и отчасти въпрос на стратегия за справяне. Кевин беше социално животно: обичаше да има къде да ходи сутрин, причина да се бръсне и да взема душ и да облече прилични дрехи. Обичаше да се чувства зает и важен, сигурен, че неговата сфера на влияние надхвърля границите на двора му.

Той установи това по трудния начин, след като продаде „Пейтриът Ликър Мегасторс“, сладка сделка, която го направи финансово независим на четирийсет и пет. Ранното пенсиониране беше мечтата на брака му, цел, към която той и Лори се бяха стремили, откакто се помнеше. Никога не го изричаха на глас, но се опитваха да бъдат като двойките по кориците на списание „Пари“ — енергични хора на средна възраст, на двоен велосипед или на палубата на яхтата си, радостни бегълци от ежедневната мелачка, успели чрез комбинация от късмет, усърдна работа и внимателно планиране да се докопат до част от хубавия живот, докато все още са достатъчно млади, за да му се насладят.

Само че не се беше получило така. Светът се беше променил твърде много, а заедно с него и Лори. Докато той още беше зает с уреждането на продажбата — стресираща, продължителна трансакция — тя се отдалечаваше от живота, който познаваха, и се подготвяше мислено за едно напълно различно бъдеще, което не включваше двоен велосипед или яхта, или дори съпруг. Тяхната споделена мечта бе станала ексклузивна собственост на Кевин и в резултат на това, безполезна за него.

Отне му време да го разбере. Всичко, което знаеше в този момент, бе, че пенсионирането не му подхожда и че е възможно да се чувства като неканен гост в собствения си дом. Вместо да прави всички вълнуващи неща, за които беше мечтал — да тренира за триатлона за хора над четирийсет, да се учи на риболов, да поднови страстта в брака си — се мотаеше наоколо, мъж без цел, в развлечено долнище, който не може да разбере защо жена му го игнорира. Качи килограми, обсеби пазаруването и разви нездрав интерес към старите видеоигри на сина си, особено към „Джон Мадън Футбол“, която му отнемаше целите следобеди, ако не внимаваше. Пусна си брада, но в нея имаше твърде много сиви косми, затова я обръсна. Ето това минаваше за голямо събитие в живота на един пенсиониран мъж.

Кандидатирането се оказа идеалният антидот за тревогите му. То го извади от къщи и му осигури контакт с много други хора, без да бъде и наполовина толкова изискващо като истинската работа. Като кмет на възмалко градче, той рядко работеше повече от три или четири часа на ден — голяма част от които прекарваше в разходки из общинския комплекс, разговори с различни чиновници и шефове на отдели — но тази малка структура означаваше много за ежедневната му рутина. Всичко друго се организираше около нея — следобедите бяха отделени за поръчки и упражнения, вечерите за почивка; по-късно се появи и „Карпе Дием“.

* * *

По пътя си към офиса той се отби в полицейския участък за ежедневния си брифинг и хвана началник Роджърс да яде огромен мъфин с боровинки, в очевидно нарушение на здравословната му диета заради сърцето.

— О. — Началникът прикри с ръце разрушения купол на мъфина си, сякаш за да предпази благоприличието му. — Май малко си подранил?

— Съжалявам. — Кевин отстъпи една крачка. — Мога да се върна по-късно.

— Няма проблем. — Началникът му помахаше да влезе. — Голяма работа. Искаш ли кафе?

Кевин си наля в стиропорена чашка от сребристия термос, разтвори една суха сметана вътре и седна.

— Алис ще ме убие. — Началникът кимна с гузна гордост към мъфина си. Беше отпуснат мъж с тъжни очи, с два инфаркта и троен байпас още преди да е навършил шейсет. — Но вече отказах алкохола и секса. Проклет да съм, ако откажа и закуската.

— Твоя си работа. Просто не искаме да те виждаме отново в болницата.

Началникът въздъхна.

— Нека ти кажа нещо. Ако утре умра, ще съжалявам за много неща, но този мъфин няма да е сред тях.

— Не бих се тревожил за това. Ти вероятно ще надживееш всички ни.

Началникът не смяташе, че това е много вероятен сценарий.

— Направи ми една услуга, моля те. Ако някоя сутрин ме завариш килнат на бюрото, просто ми обърши трохите от лицето, преди да дойде линейката.

— Дадено — каза Кевин. — Искаш ли и да ти среща косата?

— Това е въпрос на достойнство — обясни началникът. — От един момент нататък ти остава само това.

Кевин кимна и остави мълчанието му да отбележи прехода към сериозната работа. Ако не беше внимателен, празните приказки с Ед Роджърс можеха да му запълнят цялата сутрин.

— Имаше ли проблеми снощи?

— Не много. Един пиян шофьор, домашен скандал, глутница улични кучета на Уилоу Роуд. Обичайното.

— Какъв скандал?

— Рой Гранди пак заплашвал жена си. Прекара нощта в килията.

— Типично. — Кевин поклати глава. Жената на Гранди беше получила ограничителна заповед за лятото, но беше допуснала да изтече. — Какво ще правиш?

— Нищо особено. Когато отидохме там, жената твърдеше, че било станало голямо недоразумение. Ще трябва да го освободим.

— Някакво развитие по случая с Фалцоне?

— Тц. — Началникът изглеждаше разгневен. — Все едно и също. Никой нищо не знае.

— Да продължим да ровим.

— Безсмислено е, Кевин. Не можеш да получиш информация от хора, които не говорят. Ще трябва да осъзнаят, че това е двупосочна улица. Ако искат да ги защитаваме, трябва да ни помогнат.

— Знам. Просто се притеснявам за жена ми. В случай че там някъде има някой луд.

— Разбирам те. — Мрачното изражение на началника стана хитро. — Макар че трябва да ти кажа, че ако моята жена даде обет за мълчание, ще я подкрепя на сто и един процента.

* * *

Бяха изминали три седмици от намирането на тялото на мъртвия наблюдател край Паметника на заминалите в парка „Грийнуей“. Оттогава, с изключение на извършената рутинна балистична проверка и идентифицирането на жертвата — Джейсън Фалцоне, на двайсет и три, работил като бариста в „Стоунууд Хайтс“ — полицията почти не беше напреднала с разследването. Разпитването от врата на врата на целия квартал около парка не бе успяло да намери и един свидетел, който да е чул или видял нещо подозрително. Това не беше особено изненадващо: Фалцоне бе убит след полунощ в пуста област, на няколко стотин ярда от най-близката къща. Произведен бил само един изстрел от близка дистанция, един-единствен куршум в тила.

Усилията на разследващите да намерят партньора на жертвата или да разпитат когото и да е от Грешните отломки, които по правило отказваха да сътрудничат с полицията или с когото и да е от представителите на властите, също удариха на камък. След оспорвани преговори Пати Левън, директор и говорител на мейпълтънския клон, се съгласи „в знак на любезност“ да отговори писмено на серия въпроси, но информацията, която им даде, не ги доведе до абсолютно нищо. Детективите бяха особено скептични към настояването ѝ, че Фалцоне е бил сам в нощта на убийството, тъй като беше общоизвестно, че наблюдателите се движат по двойки.

„Невинаги поддържахме четен брой хора на смяна — пишеше тя. — По силата на простата математика някои от хората ни трябва да работят самостоятелно.“

Обидени от това, което възприемаха като протакане, без да се брои снизходителният тон на Левън, някои членове на разследващия екип изтъкнаха възможността за използване на по-агресивни мерки — призовки, заповеди за обиск и т.н. — но Кевин ги убеди да се въздържат. Един от приоритетите му като кмет беше да уталожва напрежението между града и Грешните отломки, което нямаше да стане, като изпратеше група тежковъоръжени полицаи в имението с неясна мисия да приклеци потенциалните свидетели, не и след вече случилото се там.

Докато дните се точеха без арест, Кевин очакваше полицията да стане обект на недоволство от уплашените граждани — убийството беше нещо изключително рядко в Мейпълтън, а едно неразрешено, очевидно случайно убийство беше нечувано — но протести така и нямаше. И не само това — ако писмата до местния вестник бяха показател, доста граждани вярваха, че Джейсън Фалцоне си е получил заслуженото. „Не се опитвам да оправдая станалото — заявяваше един от авторите, — но размирници, които умишлено и постоянно създават неприятности, не трябва да бъдат изненадани, че са провокирали реакция.“ Други коментари бяха по-недвусмислени: „Крайно време е да изгоним «Грешните отломки» от Мейпълтън. Ако полицията не го направи, някой друг ще го стори“. Дори родителите на жертвата възприеха премерена позиция по отношение на смъртта му: „Скърбим за загубата на обичния ни син. Но истината е, че Джейсън бе станал фанатик. Преди да напусне живота ни, той говореше често за желанието си да умре като мъченик. Очевидно то е било изпълнено“.

Такова беше положението: брутално убийство, наподобяващо екзекуция, без свидетели, без настояване за правосъдие — нито от семейството на жертвата, нито от „Грешните отломки“, нито от добрите хора на Мейпълтън. Просто мъртво хлапе в парка, поредният знак, че светът си е загубил ума.

* * *

„Дейзис Динър“ беше ретро местенце с изобилие от неръждаема стомана и кафява изкуствена кожа. Беше реновирано внимателно преди около двайсет години и отново преминаваше през периода на

старостта — седалките бяха закърпени с тиксо, чашите за кафе бяха нащърбени, някога блестящият шахматен под бе потъмнял и изтрит.

По уредбата се носеше версията на Бинг Кросби на „Малкият барабанчик“. Като изтърка един участък в замъгления прозорец, Кевин се взря със задоволство в празничната сцена отвън — огромни снежинки и захарни бастунчета висяха от жицата, опъната през главната улица, на лампите имаше истински елхови венци, бизнескварталът жужеше от коли и пешеходци.

— Тази година изглежда добре — каза той. — Сега ни трябва само малко сняг.

Джил изсумтя безразлично, докато отхапваше от вегетарианския си бъргър. Той почувства малко вина заради това, че ѝ позволи да пропусне часа си, за да обядва с него, но трябваше да поговорят, а въкъщи това бе трудно, тъй като Ейми винаги се мотаеше наоколо. Освен това на този етап от срока белята вече беше непоправима.

Срещата със съветника, меко казано, не беше минала добре. Кевин смътно бе осъзнавал, че бележките на Джил се сричат, но не бе преценил тежестта на ситуацията. Някога отлична ученичка със звездни резултати на SAT, дъщеря му се бе провалила по математика и химия и щеше да има най-много С по английски и световна история — два от най-силните ѝ предмети — ако изкараше А на последните изпити и предадеше няколко пресрочени задания преди коледната ваканция, възможности, които ставаха все по-невероятни с всеки изминал ден.

— Нямам думи — каза му съветничката. Тя беше откровена млада жена с дълга права коса и осмоъгълни очила без рамки. — Това е тотален академичен провал.

Джил просто седеше там равнодушно, лицето ѝ сменяше изражение на любезна скука и леко веселие, сякаш си говореха за някой друг, за момиче, което едва познаваше. Кевин сам си отправи доста сурови критики. Мис Марголис не можеше да разбере незаинтересуваното му поведение, факта, че не беше разговарял с никой от учителите на Джил и не беше отговорил на многобройните имейли, които го информираха за незадоволителния напредък на дъщеря му.

— Какви имейли? — попита той. — Не съм получавал никакви имейли.

Оказа се, че съобщенията все още се изпращат на акаунта на Лори, така че той не ги беше виждал, но това объркване просто доказва тезата на съветничката, че Джил не получава достатъчно надзор и подкрепа у дома. Кевин не оспори това. Той знаеше, че е изпуснал края. Откакто Том тръгна на детска градина, Лори отговаряше за образованието. Тя проверяваше домашните, подписваше съобщенията и отсъствията и се срещаше с учителите в началото на годината. Всичко, което Кевин трябваше да прави през всички тези години, беше да се опитва да изглежда заинтересуван, когато тя му разказваше какво става. Той очевидно не беше приел факта, че сега тези отговорности са негови.

— Осъзнавам, че има някои... размествания у дома ви — каза мис Марголис. — Ясно е, че Джил има проблеми с адаптирането.

Тя завърши срещата, като надраска голямо X върху списъка с колежи, който двете с Джил бяха съставили в началото на годината. За „Уилямс“, „Уеслиън“, „Брин Мор“ не можеше да става и дума. Процесът на кандидатстване беше напреднал и това, което трябваше да направят през идните седмици, бе промяна на фокуса към институции с по-малко претенции, училища, които може би щяха да са малко по-снизходителни към един срок с ужасни оценки на иначе отличен ученик. Това е злополучно, каза им тя, но това бе положението в момента и беше по-добре да се примирят с реалността.

„Свиря с барабана си за него, там-тарам, там-там...“

— Е, какво мислиш? — попита Кевин и погледна дъщеря си през тясната пластмасова маса.

— За кое?

Тя се втренчи в него, лицето ѝ беше търпеливо и безизразно.

— Ами за колежа, следващата година, остатъка от живота ти...

Устата ѝ се сви в отвращение.

— А, това ли.

— Това, да.

Тя натопи един пържен картоф в кетчупа, после го метна в устата си.

— Не съм сигурна. Дори не знам искам ли да ходя в колеж.

— Наистина ли?

Джил сви рамене.

— Томи отиде в колеж. Виж какво стана с него.

— Ти не си Томи.

Тя попи устата си със салфетката. По бузите ѝ пропълзя лека червенина.

— Не е само това — каза му. — Просто... ние сме единствените останали. Ако отида, ти ще си съвсем сам.

— Не се тревожи за мен. Просто прави, каквото трябва. Аз ще съм добре. — Той опита да се усмихне, но успя само наполовина. — Освен това последния път, когато проверих, в къщата живееха трима души.

— Ейми не е част от моето семейство. Тя е само гост.

Кевин се пресегна към чашата си — беше празна, с изключение на леда — и доближи уста до сламката, изсмуквайки последните останали капчици от течността. Тя бе права, разбира се. Бяха останали само те.

— Какво мислиш ти? — попита го тя. — Искаш ли да се върна на училище?

— Искам да правиш каквото ти искаш. Каквото те прави щастлива.

— Брей, благодаря, тате. Много ми помагаш.

— Затова ми дават големите кинти.

Тя вдигна ръка към темето си, подръпвайки разсеяно наболата си коса. Беше станала забележимо по-тъмна и по-гъста през последните няколко седмици и не толкова отблъскваща без розовия скалп отдолу.

— Мислех си — започна Джил, — че по-скоро бих останала вкъщи другата година, ако ти си съгласен.

— Разбира се, че съм.

— Може би мога да пътувам ежедневно до „Бриджтън“. Да взема няколко курса. Евентуално да си намеря почасова работа.

— Става — съгласи се той. — Това ще свърши работа.

Приключиха обяда си мълчаливо, едва поглеждайки един към друг. Кевин знаеше, че един по-малко себичен родител щеше да бъде разочарован — Джил заслужаваше много повече от „Бриджтън“, последният избор на всеки — но изпитваше само толкова силно облекчение, че бе почти засрамен. Едва когато сервитьорката отнесе чиниите им, той събра сили да заговори.

— Ами мислех да те питам какво искаш за Коледа.

— Коледа ли?

— Да. Голям празник. Съвсем скоро.
— Не съм мислила за това.
— Хайде де. Помогни ми.
— Не знам. Пуловер?
— Цвят? Размер? Ще ми трябват малко насоки.
— Малък — каза му тя с гримаса, сякаш беше болезнено да му дава тази информация. — Черен, предполагам.
— Страхотно. Ами Ейми?
— Ейми? — Джил звучеше изненадана, даже малко раздразнена.
— Няма нужда да вземаш нищо за Ейми.
— Какво ще прави тя, ще стои там и ще ни гледа как си отваряме подаръците ли?
Сервитьорката се върна със сметката. Кевин я погледна, после се протегна за портфейла си.
— Може би ръкавици — предложи Джил. — Винаги взема моите.
— Добре. — Кевин извади кредитната си карта и я остави на масата. — Ще ѝ взема ръкавици. Кажете ми, ако измислиш друго.
— Ами мама? — попита Джил след няколко секунди. — Да вземем ли нещо и за нея?
Кевин почти се разсмя, но се спря, когато видя сериозното изражение на дъщеря си.
— Не знам — отвърна той. — Вероятно няма да я видим.
— Преди обичаше обеци — промърмори Джил. — Но предполагам, че вече не носи.

* * *

Стояха на пешеходния светофар точно пред заведението, когато една жена на колело мина край тях. Тя повика Кевин, докато отминаваше, кратък поздрав, който той не може съвсем да дешифрира.
— Хей — вдигна ръка в закъснял поздрав към пространство, което вече бе празно. — Какво става?
— Кой е това?
Очите на Джил проследиха колоездачката, която се отдалечаваше по улицата и завиваше към Плезант стрийт със същата скорост, с която

и колата до нея.

— Не я познаваш — отвърна Кевин, чудейки се защо не иска да ѝ каже името.

— Това е маниашко — каза Джил, — да караш колело през декември.

— Облечена е подходящо — отвърна той, надявайки се, че е вярно. — Вече има гортекс и какво ли не.

Говореше небрежно, чакаше емоционалното разстройване да премине. Не беше виждал или говорил с Нора Дърст след нощта, в която бяха танцували заедно до самия край на сбирката. Беше я изпратил до колата ѝ и ѝ пожела „лека нощ“ като джентълмен, стисна ѝ ръката и ѝ каза колко много се е наслаждавал на компанията ѝ. Сестра ѝ стоеше до тях, набита жена с нетърпелив вид, така че приключиха само с това.

— Звънни ми някой път — каза му тя. — В указателя съм.

— Със сигурност — отвърна той. — Ще го направя.

И наистина искаше. Защо пък не? Тя беше умна и красива, добра събеседничка, а в момента нямаше никакъв наплив към него. Но минаха три седмици и той все още не се беше обадил. Мислеше много за това, достатъчно, че вече не се налагаше да проверява номера ѝ в указателя. Но танците бяха едно, а срещата, действителното ѝ опознаване, приближаването до онова, с което тя трябваше да живее, беше нещо съвсем друго.

„Не ми е в групата“, казваше си сам, без да знае какво има предвид, какви са тези групи, към които и двамата спадаха.

Закара Джил на училище, после се върна у дома и вдига тежести в мазето — амбициозна тренировка с дъмбели, която предизвика приятно пулсиране в ръцете и гръдния му кош. Пригответи пържено пиле с картофи за момичетата, прочете глава от „Американски лъв“ след вечеря и после се запъти към „Карпе Дием“, където нощите минаваха без изненади, просто с познатите лица и приятните закачки с хора, които се познаваха твърде добре и щяха да правят абсолютно същото и на следващия ден.

Едва когато си легна, мислите му се върнаха към Нора, към разтърсването, което бе почувствал, когато тя го подмина на колелото си. През деня моментът бе дошъл и отминал в лудешката забързаност, но в мрака, в тишината на спалнята му той се забави и изостри. В тази

негова опростена версия Джил не беше с Кевин, главната улица беше празна. И не само това. Нора не носеше ликра или шлем, а същата красива рокля, с която беше на танците. Косата ѝ беше разпусната и се вееше, гласът ѝ бе ясен и твърд, когато прелетя край него.

— Страхливец — каза му тя, а Кевин едва успя да кимне.

НАЙ-ДОБРИЯТ СТОЛ НА СВЕТА

В колата Нора направи всичко по силите си да се държи така, сякаш ходенето до мола в пика на празничния сезон бе нещо, което просто правиш, защото си американец, защото Коледа почти е дошла, защото си част от голямо семейство, независимо дали ти харесва, или не, и трябва да купиш подаръци за определен брой роднини. Карън следваше примера ѝ и поддържаше лек и ежедневен разговор, без да казва нищо, което може да привлече вниманието ѝ към значението на пътуването, да предположи, че Нора е „смела“ или че „прави следващата крачка“, или че „започва нов живот“, който и да е от покровителствените изрази, които тя презираше.

— Трудно е да пазаруваш за тийнейджъри — каза Карън. — Те дори не ми казват каква видеоигра искат, сякаш се предполага, че знам разликата между „Брейнуей Асасин 2“ и „Брейнуей Асасин Спешъл Едишън“. Освен това им заявих, че няма да им взема нищо с рейтинг М — не обичам дори игрите с рейтинг Т, така че това доста ограничава възможностите ми. А и кутиите, в които ги слагат, са толкова малки. Под елхата изглежда просто... *празно*, не като по времето, когато ние бяхме малки и подаръците се разпиляваха и превземаха целия хол. На това му казвам Коледа.

— Може би книги? — предложи Нора. — Те обичат да четат, нали?

— Предполагам. — Карън гледаше право напред, фиксирана върху включените задни фарове на експлоръра пред тях. Трафикът беше силен за седем и половина вечерта, почти като в пиков час. Очевидно стадото бе взело колективно решение да пазарува. — Харесват фентъзи боклуци, а всички заглавия ми звучат еднакво. Миналата Коледа купих на Джонатан от онези комплекти трилогии — „Върколаците от Некрополис“ или нещо от сорта — и се оказа, че той вече я има. Бяха в библиотеката му. С всичко е така. Не мисля, че момчетата получават нещо, което наистина да ги зарадва.

— Може би трябва да ги изненадаш. Не се фокусирай толкова много върху нещата, които знаеш, че искат. Дай им нещо ново.

— Какво например?

— Не знам. Сърфборд или друго. Ваучери за скално катерене или гмуркане, нещо от този сорт.

— Хммм... — Карън звучеше заинтригувана. — Това не е много лоша идея.

Нора не можеше да каже дали сестра ѝ е искрена, но и нямаше значение. До мола оставаше половин час и те трябваше да говорят за *нещо*. Ако не друго, поне беше възможност за нея да практикува уменията си, да си спомни какво е да се чувстваш нормален човек, който говори общи приказки, без нищо сериозно или притеснително. Беше умение, което трябваше да развие, ако щеше да се връща отново в социалния свят — да ходи на интервюта за работа например или на срещи с интересни мъже.

— Доста е топло за това време на годината — рискува тя.

— Знам! — Отговорът на Карън беше странно съпричастен, сякаш бе чакала цял ден възможността да обсъди времето. — А вчера следобед излязох само по пуловер.

— Еха. През декември. Това е ненормално.

— Няма да продължи дълго.

— Няма ли?

— Утре ще ни застигне студен фронт. Чух по радиото.

— Твърде лошо.

— Какво можем да направим? — Доброто настроение на Карън се появи толкова внезапно, колкото беше изчезнало. — Но ще е хубаво, ако завали сняг. Скоро не сме имали снежна Коледа.

„Не е нищо особено — помисли си Нора. — Просто бърбориш и правиш безсъдържателни забележки една след друга. Номерът е да звучиш заинтересуван, дори да не си. Трябва да съм внимателна за това.“

— Говорих с мама следобед — каза на глас. — Може и да не успее да направи пуйка тази година. Каза, че обмисля голям ростбиф или агнешки бут. Напомних ѝ, че Чък не обича агнешко, но знаеш каква е. Минава ѝ през ушите.

— Не ми говори.

— Макар че отчасти я подкрепям по въпроса за пуйката. Искам да кажа, че тъкмо правихме пуйка за Деня на благодарността и я дояждахме цяла вечност. Малко се преситихме.

Нора кимна, макар че, така или иначе, не я беше грижа — напоследък не ядеше месо, дори риба или пиле. Не беше точно по етични причини, колкото концептуална промяна, сякаш храната и животните вече не се припокриваха. Дори така тя бе облекчена да чуе, че на коледната трапеза може и да няма пуйка. Карън беше направила голяма пуйка за Деня на благодарността и цялото семейство бе прекарало около нея мъчително дълго време, възхвалявайки златистокафявата ѝ коричка и сочната плънка. „Каква прекрасна птица“, продължаваха да си казват едни на други, което беше странно наблюдение за мъртво нещо без глава. А после братовчед ѝ Джери бе накарал всички да позират за обща снимка с красивата птица на почетно място. Поне никой нямаше да прави това с ростбифа.

— Това е страхотно! — каза Карън, докато чакаха на светофара на последната отсечка към мола. Тя стисна крака на Нора малко над коляното. — Не мога да повярвам, че го правим.

Истината беше, че и самата Нора едва го вярваше. Всичко бе част от експеримент, от импулсивното решение, което бе взела да остане у дома тази година и да се сблъска челно с празниците, вместо да избяга във Флорида или Мексико за седмица, да се пече на слънце и да се преструва, че Коледа не съществува. И все пак успя да изненада себе си, като покани и Карън на срещата си с мола, епицентъра на цялата лудост.

Вината беше предимно на Кевин Гарви, беше сигурна в това. Бе изминал месец, откакто танцуваха заедно, и тя още не беше решила какво да прави с него. Единственото, което знаеше, бе, че всичко — дори пътешествие до мола със сестра ѝ — е по-добро от перспективата да прекара още една нощ у дома като тийнейджърка и да го чака да се обади. Досега трябваше да е очевидно, че това няма да стане, но някаква част от мозъка ѝ не схващаше посланието — тя продължаваше да си проверява имейла на всеки пет минути, да носи телефона навсякъде със себе си, просто в случай че той реши да ѝ звънне, докато е под душа или в мокрото помещение.

Разбира се, тя също би могла да вдигне телефона или да му пусне имейл. Той беше кмет все пак. Ако искаше, можеше просто да се отбие при него по време на приемния му час, да започне да се оплаква за паркинг машините или за нещо друго. Когато беше по-млада и необвързана, никога не бе имала проблеми с инициативата да покани

момче на среща или поне да подпомогне неговата покана. Но вече не ставаше въпрос за това. Кевин бе казал, че ще ѝ се обади, и изглеждаше като човек, който държи на думата си. Ако не беше такъв, тогава да върви по дяволите — нямаше да е подходящ за нея.

На някакво ниво тя разбираше, че той бе танцувал с нея от съжаление. Тя беше абсолютно готова да признае, че в началото двамата бяха като филантроп и обект на благотворителност, но в края бяха съвсем различни: нейната глава бе на рамото му, а ръцете му бяха обвити плътно около нея и между телата им протичаше някаква вълна, която я караше да се чувства като мъртва жена, върната към живота. И това не беше едностранно: бе видяла изражението на лицето му, когато запалиха светлините, нежността и любопитството в очите му, начина, по който продължаваше да я държи и тътреше краката си дълго след като музиката бе спряла.

Когато не се обади, първо беше трудно — наистина трудно — но един месец е доста време и тя се бе примирила с факта, че е било фалшива тревога, поне до миналата седмица, когато мина край него с колелото и всичко се върна. Той просто стоеше на главната с пънкарски изглеждащата си дъщеря. Всичко, което Нора трябваше да направи, бе да скочи на спирачките, да се плъзне край тях и да извика „Хей, какво става?“. Поне би могла да огледа лицето му, може би да получи по-ясна представа какво наистина се случва. Но беше страхливка — замръзна, забрави да натисне спирачките, профуча край тях, сякаш закъсняваше за среща, сякаш имаше по-добро място, на което да бъде, освен в една къща, в която телефонът никога не звънеше и никой не идваше.

— О, виж! — каза Карън. Прекосяваха паркинга в опит да намерят място, което да не е на половин миля от входа. Тя сочеше към майка и дъщеря, майката — около възрастта на Нора, а детето може би на осем или девет; и двете носеха космати еленови рога на главите си, тези на момичето имаха и мигащи червени светлини. — Не са ли очарователни?

* * *

Пред входа на „Мейсис“ стояха двама наблюдатели, облечени в бяло, заедно с прошарен мъж със звънеца на Армията на спасението. Нора взе брошура от единия наблюдател от любезност — „Забравихте ли вече?“, питаше корицата — после я хвърли в коша, удобно разположен точно зад вратата.

Изпита лек пристъп на паника, когато минаха покрай щанда за парфюмерия, лек животински дъх на близка опасност. Беше отчасти реакция на вонята от дузина различни парфюми, изпускани във въздуха от тежко гримирани млади жени, които, изглежда, мислеха, че изпълняват общественополезна дейност, и отчасти по-общото чувство за сетивно претоварване, предизвикано от неочакваната атака на ярките светлини, скокливата музика и нетърпеливите клиенти. Манекените без лица също не помагаха, парализираните им тела бяха нагиздени по последна мода.

Стана ѝ по-лесно да диша, когато влязоха в главната зала с високия стъклен покрив — молът бе построен на три нива с балкони на горните две — и обширен бял под, който ѝ напомняше на старомодна гара. Огромната елха зад централния фонтан се извисяваше над редица деца, чакащи да се срещнат с Дядо Коледа, а украсеният ѝ с ангел връх надминаваше първия полуэтаж. Дървото ѝ напомни за кораб в бутилка, толкова голямо, че се чудиш как е било напъхано вътре.

Карън беше брутално ефективен купувач, от онези хора, които винаги знаят точно какво търсят и къде могат да го намерят. Тя крачеше през мола в балон от свирепа концентрация и вперени напред очи, без да се оглежда безцелно или да купува импулсивно. Същата беше и в супермаркета, отбелязваше всичко в списъка си с червен тънкописец и никога не минаваше два пъти от едно и също място.

— Какво мислиш? — попита тя, хванала вратовръзка на оранжеви и сини ивици в „Биг Гайс Уеърхаус“. — Твърде дръзко ли е?

— За Чък ли?

— За кой друг? — Тя подхвърли вратовръзката на помощната масичка. — Момчетата никога не се издокарват.

— Доста скоро ще го правят. Имат балове и прочее, нали?

— Май да. — Карън потопи ръката си обратно в кълбото от оплетени вратовръзки. — Но първо трябва да започнат да се къпят.

— Не се ли къпят?

— Твърдят, че го правят. Но хавлиите им са винаги сухи. Хммм.
— Тя избра по-подходящ десен с жълти ромбоиди върху поле от зелена коприна. — Ами тази?

— Хубава е.

— Не знам — намръщи се Карън. — Има твърде много зелени вратовръзки като тази. Има твърде много вратовръзки. Точка. Винаги когато някой го пита какво иска за Коледа, казва: „Просто вратовръзка. Една вратовръзка стига“. Това и получава. Същото и за рождените дни и за Деня на бащата. И винаги изглежда напълно щастлив. — Тя пусна вратовръзката, после се взря в Нора. На лицето ѝ имаше нежно изражение, в което се примесваха привързаност, примирение и развеселеност. — Боже, толкова е скучен.

— Не е скучен — възрази Нора, — просто е...

Тя се поколеба по липсата на по-добро прилагателно.

— Скучен — завърши Карън.

Трудно беше да го оспори. Чък беше добър съпруг, солиден, безцветен човек, който работеше като надзорник по качеството в лабораториите „Мириад“. Обичаше стекове, Спрингстийн и бейзбол, и никога не бе изразявал мнение, което да изненада дори мъничко Нора. „Винаги е скучно с Чък“, обичаше да казва Дъг. Разбира се, Дъг беше господин Непредсказуем, очарователен и чудат, всеки месец с нова страст — Тито Пуенте и Бил Фризел, скуош, либертарианство, етиопска храна, секси мацки с много татуировки и нюх за фелацио.

— С всичко е така — каза Карън, изучавайки широка червена вратовръзка със смесица от черни райета и по-широки сребристи ивици. — Опитвам се да го накарам да разчупи мисленето си, да носи синя риза със сивия си костюм, или не дай си боже, розова, а той просто ме гледа, все едно съм луда. „Знаеш ли какво, нека да се придържаме към бялото.“

— Харесва каквото харесва — каза Нора. — Той е създание на навика.

Карън отстъпи от масата. Очевидно червената бе победила.

— Предполагам, че не трябва да се оплаквам.

— Да — съгласи се Нора, — наистина не трябва.

* * *

По пътя си към зоната за храна Нора мина покрай магазин на „Почувствай се добре“ и реши да го огледа. Имаше още двацет минути за убиване, преди рандевуто си с Карън, която се бе измъкнала за малко „лично пазаруване“, семейният код за „отивам да ти купя подарък и трябва да се разкараш за малко“.

Сърцето ѝ още препускаше, когато влезе вътре, лицето ѝ бе зачервено от гордост и притеснение. Тъкмо се беше насилила да направи самостоятелна обиколка около елхата на главното ниво, където всички родители и деца чакаха за срещата с Дядо Коледа. Беше поредното празнично предизвикателство, опит да посрещне страха си, да разчупи срамния си навик да избягва малки деца, когато е възможно. Тя не искаше да е такъв човек — затворен, отбранителен, избягващ всичко, което може да ѝ напомни за загубата. Сходна логика я бе вдъхновила да се кандидатира за работата на дневна бавачка миналата година, но това беше твърде голяма стъпка и твърде скоро. Сега нещата бяха по-контролирани, единични и не толкова крайни.

Всъщност мина добре. Децата бяха разположени отдясно, срещата с Дядо Коледа беше в центъра, следваше вълнението отляво. Нора се приближи откъм изхода с енергична походка, като редови купувач на път за „Нордстром“. Мина само едно дете, набито момче, което говореше развълнувано на козобрадия си баща. Нито един от двамата не ѝ обърна никакво внимание. Зад тях на импровизираната сцена едно азиатче в тъмен костюм се здрависваше с Дядо Коледа.

Трудната част дойде, след като зави зад дървото — там имаше гигантски модел на влакче, изпълняващо неистови кръгове около него — и се отправи в противоположната посока, извървявайки бавно цялата дължина на опашката, като генерал на преглед на войските си. Първото нещо, което забеляза, бе, че настроението е лошо. Беше късно, повечето деца изглеждаха замаяни, готови да се строполят. Няколко от бебетата плачеха или се извиваха в ръцете на родителите си, а някои от по-големите деца изглеждаха на косъм да се втурнат към паркинга. Повечето родители изглеждаха мрачни, а в невидимите балончета около главите им се четеше: „Спри да хленчиш...“, „Почти стигнахме“, „Това трябва да е забавно“, „Ще го направиш независимо дали ти харесва!“. Нора помнеше чувството и имаше снимки, които го доказваха — двете ѝ деца, окаяни, с насълзени очи, седнали в скута на побелелия Дядо Коледа.

На опашката сигурно имаше трийсет деца и само две момчета ѝ напомниха за Джержми, много по-малко, отколкото бе очаквала. Имаше моменти в миналото, когато почти всяко малко момче можеше да ѝ разкъса сърцето, но сега се чувстваше добре, стига детето да не беше русо и много кльоцаво, и с отбелязани войничета по бузите. Само едно момиче ѝ напомни за Ерин и приликата не беше точно физическа — по-скоро нещо в изражението, някаква преждевременна мъдрост, която беше сърцераздирателна на едно толкова невинно лице. Момичето — малка красавица, която си смучеше палеца, с буйна разрошена тъмна коса — се взря в Нора с толкова тържествено любопитство, че тя спря и също я загледа, вероятно малко по-дълго.

— Мога ли да ви помогна? — попита я баща ѝ, вдигайки поглед от блекбърито си.

Беше на около четирийсет, с посивяла коса, но добро телосложение, в омачкан бизнескостюм.

— Имате прекрасна дъщеря — каза му Нора. — Трябва да я цените.

Мъжът постави закрилящо ръка на главата на дъщеря си.

— Правя го — отвърна малко неохотно.

— Радвам се за вас — каза Нора.

После си тръгна, преди да получи възможност да добави нещо, което щеше да го разстрои или да съсипе нейния ден, както се бе случвало толкова много пъти преди.

* * *

Магазин „Почувствай се добре“ имаше интересно мото — Всичко, от което се нуждаете до края на живота ви — но се оказа, че е един от онези центрове за юпита, специализирани в продукти за самоугаждане за хора, които разполагат с твърде много — неща като чехли с подгриване и кантари, които пускат сърдечни персонализирани поздравления, когато достигнеш заветните килограми, и конструктивна персонализирана критика, когато не го направиш. Въпреки това Нора извърши бавен, дълъг оглед през магазина, изучавайки радиостанции с манивела, програмируеми възглавници и безшумни машинки за космите в носа, оценявайки приятно аскетичния

интериор — ню ейдж звуци вместо коледните песни — и напредналата възраст на клиентите. Тук нямаше красиви малки деца, които да те зяпат, само мъже и жени на средна възраст, които си кимаха любезно, докато си вземаха топлинки за хавлии и хайтек аксесоари за вино.

Не забеляза стола, докато не тръгна да излиза. Заемаше свой собствен тъмен ъгъл в помещението, наглед обикновено кожено кресло с кафява кожа, което почиваше като трон на нисък пиедестал с килим, окъпан от меките лъчи на лампите отгоре. Нора тръгна към него, за да го огледа отблизо и се стресна, когато откри, че струва десет хиляди долара.

— Струва си — каза ѝ продавачът. Беше се промъкнал и проговорил, преди тя да осъзнае, че е там. — Това е най-добрият стол на света.

— Добре е да е — каза Нора през смях.

Продавачът кимна замислено. Беше несресан младолик мъж в скъп костюм, какъвто не очакваш да видиш върху човек, работещ в мола. Наведе се напред, сякаш за да ѝ довери тайна.

— Това е масажен стол — каза. — Обичате ли масажи?

Нора се намръщи — въпросът беше сложен. Някога *обожаваше* масажите. Имаше записани часове по интегриран бодиуърк два пъти месечно при Арно, набит австрийски гений, който работеше в спа центъра на нейния клуб за здраве. Един час, прекаран с него, и нямаше значение какви са болезките ѝ — ПМС, наранено коляно, посредствен брак — чувстваше се преродена, способна да се сблъска със света с позитивна енергия и открито сърце. Опита се да ги възстанови преди година, но откри, че вече не може да понася да бъде докосвана толкова интимно.

— Стават — отвърна.

Продавачът се усмихна и ѝ посоча стола.

— Опитайте го — каза той. — Ще ми благодарите по-късно.

* * *

Първоначално Нора се притесни от бурното движение на облегалката; твърдите гумени топчета — или каквито там бяха — се въртяха под меката кожена тапицерия и се забиваха във възлестите

мускули около гръбнака ѝ; настойчиви устройства, подобни на пръсти, пронизаха врата и раменете ѝ. Вибриращата седалка се вълнуваше непристойно, изстрелвайки топли пулсове електричество в задника и бедрата ѝ. Беше прекалено, докато продавачът не ѝ покаже как да работи с контролния панел. Тя си поигра с настройките — скорост, температура, интензитет — и накрая улучи оптималната комбинация, после вдигна подложката за краката, затвори очи и се предаде.

— Доста добре, а? — отбеляза човекът.

— Мммм — измърмори в съгласие Нора.

— Обзалагам се, че не сте и подозирали колко сте напрегната. По това време на годината стресът е голям. — Когато тя не отговори, той продължи: — Не бързайте. Десет минути, и ще сте като нова.

„Все тая“, помисли си Нора, твърде доволна от стола, за да изпита раздражение от предположенията на продавача. Устройството беше наистина забележително, различно от всичко, което бе опитвала преди. При един обикновен масаж това, което изпитваше, бе леко притеснителното усещане за натиск, за сплескване на тялото към масата, за размазване на лицето в дупката, могъща, макар и добронамерена сила, която я наместваше отгоре. Това тук беше точно обратното, цялата енергия извираше отдолу, тялото ѝ се издигаше и размекваше, не я натискаше нищо освен въздуха.

Беше време, не много отдавна, когато идеята за масажен стол на стойност десет хиляди долара щеше да ѝ изглежда скверна, срамна форма на глезотия. Но когато си помислеше, цената не беше чак толкова висока за нещо толкова терапевтично, особено ако разпределеше сумата на десет или двайсет години. В края на краищата един масажен стол не беше много по-различен от горещата вана или ролекс, или спортна кола, който и да е от скъпите предмети, които хората купуваха, за да се ободрят, а много от тях бяха доста по-бодри от Нора.

Освен това, кой щеше да разбере? Може би Карън, но на Карън не ѝ пукаше. Тя винаги бе окуражавала Нора да си угажда, да си купи някое бижу, да предприеме пътуване, да прекара седмица в Кениън Ранч. Да не говорим, че Нора щеше да позволи на сестра си да ползва стола винаги когато поиска. Можеха да го правят редовно, масажна среща в сряда. И дори ако съседите откриеха, какво ѝ пукаше? Какво щяха да направят, да говорят гадни неща и да наранят чувствата ѝ ли?

„Желая ви успех“, помисли си тя.

Не, единственото, което я спираше, бе мисълта какво щеше да стане, ако наистина притежаваше стола, ако можеше да се чувства толкова добре винаги когато поиска. Какво щеше да стане, ако наоколо нямаше други клиенти, ако никакви продавачи не се мотаеха край нея, ако не трябваше да се срещне с Карън след пет или десет минути? Какво щеше да стане, ако беше сама в празната къща, с цялата нощ пред себе си и никаква причина да изключи стола?

МЕТОДЪТ НА БАЛЗЪР

В коледната утрин осемнайсетте жени, обитаващи Синята къща, гледаха пауър пойнт презентация, събрани в студената стая за срещи на приземния етаж. Сега процедираха по този начин, правеха едновременни прожекции във всяка къща в имота, както и в различните аванпостове, разпръснати из града. В мейпълтънския клон бяха обсъждали необходимостта от построяване или придобиване на структура, достатъчно голяма, за да приюти всички членове, но Лори предпочиташе сегашното положение — по-интимно и комунално, не толкова наподобяващо църква. Организираната религия се беше провалила. Грешните отломки не можеха да спечелят нищо, като следваха нейния пример.

Светлините угаснаха и първият слайд се появи на стената, фотография на венец, окачен на вратата на средностатистическа къща в предградията.

ДНЕС Е КОЛЕДА.

Лори хвърли бърз страничен поглед към Мег, която все още изглеждаше малко разтърсена. Предишната нощ бяха останали до късно, за да работят върху противоречивите чувства на Мег относно празниците, върху начина, по който те усилваха липсата на семейството и приятелите ѝ и поставяха под въпрос отдадеността ѝ към новия живот. Тя дори бе открила, че си мечтае да е отложила присъединяването си към тях, така че да прекара една последна Коледа с любимите си хора, в името на старите времена. Лори ѝ каза, че е нормално да изпитва носталгия по това време на годината, но тя беше подобна на фантомната болка при хората с ампутиран крайник. Крайника го нямаше, но все още беше част от човека, поне за малко.

Вторият слайд показваше дрипава елха, окичена с няколко оскъдни парчета гирлянди, полегнала край бордюра в легло от мръсен сняг, очакваща боклукчиите да я отнесат.

КОЛЕДА Е БЕЗСМИСЛЕНА.

Мег подсмръкна тихо, като дете, което се опитва да е храбро. По време на освобождаването предната вечер тя бе разказала на Лори за

видението, което имала, когато била на четири или пет. Неспособна да заспи на Бъдни вечер, тя се промъкнала тихо в дневната и видяла дебел брадат мъж да стои пред семейната елха и да проверява списъка си. Не носел червен костюм, дрехите му приличали на синя шофьорска униформа, но все пак тя го разпознала като Дядо Коледа. Гледала го известно време, после се върнала обратно по стълбите, а тялото ѝ било изпълнено с екстатичното усещане за чудо и потвърждение. Като тийнейджърка тя се самоубедила, че цялата случка е била сън, но тогава изглеждала напълно реална, така че на следващата сутрин съобщила на семейството си този простичък факт. Те все още наричали станалото така, сякаш било документирано историческо събитие — Нощта, в която Мег видя Дядо Коледа.

На следващия слайд група млади коледни певци стояха в полукръг, с отворени усти и блестящи от радост очи.

НИЕ НЯМА ДА ПРАЗНУВАМЕ.

Лори почти не си спомняше детските си Коледи. Времето ѝ като родител ги бе замъглило. Това, което пазеше паметта ѝ, бе вълнението по лицата на нейните деца, заразното им празнично настроение. Това бе нещо, което Мег никога нямаше да изпита. Лори я увери, че е нормално да чувства гняв заради това и че е здравословно да признае и изрази този гняв, много по-добре, отколкото да го подхранва с отричане.

Обетът за мълчание забраняваше и смеха наред с говоренето, но няколко души се самозабравиха и се изкикотиха на следващия слайд — къща, осветена като вегаски бордей, ливадата пред нея бе отрупана със случайни коледни статуи — рождественската сцена, стадо елени, надуваем Гринч, няколко елфи и войници, ангели и пластмасов снежен човек, плюс кисел човечец с шапка, който трябваше да е Ебенизър Скрудж.

КОЛЕДА Е РАЗСЕЙВАНЕ. ПОВЕЧЕ НЕ МОЖЕМ ДА СИ ПОЗВОЛИМ ДА СЕ РАЗСЕЙВАМЕ.

Лори бе гледала много пауър пойнт презентации през последните шест месеца и дори бе помагала да се сглобят някои от тях. Презентациите бяха съществена част от комуникацията между Грешните отломки, вид преносима служба без проповедници. Тя вече бе установила структура, знаеше, че някъде към средата винаги има

обрат, отклонение от темата към единственото нещо, което имаше истинско значение.

КОЛЕДА Е ЧАСТ ОТ СТАРИЯ СВЯТ.

Надписът остана, докато се сменяха серия от образи, представящи света на миналото: магазин на „Уолмарт“, човек с косачка, Белият дом, мажоретките на „Далас Каубойс“, рапър, чието име Лори не знаеше, пица, която не можеше да понесе да гледа, красив мъж и елегантна жена на вечеря със свещи, европейска катедрала, изтребител, претъпкан плаж, майка, кърмеща детето си.

СТАРИЯ СВЯТ ГО НЯМА. ТОЙ ИЗЧЕЗНА ПРЕДИ ТРИ ГОДИНИ.

В презентациите на Грешните отломки Възнесението се илюстрираше със снимка, от която неумело бяха изтрити определени хора. Някои от фотошопираните бяха известни личности, други бяха от местна величина. Една снимка в сериата беше направена от Лори — спонтанен кадър на Джен Сасман на една експедиция за бране на ябълки, когато децата бяха на десет години. Джил се хилеше и държеше блестяща червена ябълка. Мястото на Джен беше празно, бледосиво петно, очертано от ярките есенни цветове.

НИЕ СМЕ ЧАСТ ОТ НОВИЯ СВЯТ.

Екранът се изпълни с познати лица, които се появяваха едно след друго, всички неусмихващи се членове на Мейпълтънския клон. Мег се появи към края заедно с други обучаващи се и Лори стисна крака ѝ като поздравление.

НИЕ СМЕ ЖИВОТО НАПОМНЯНЕ.

Двама мъже наблюдатели стояха на гаров перон и се взираха в двама добре облечени бизнесмени, които се опитваха да се преструват, че ги няма.

НЯМА ДА ИМ ПОЗВОЛИМ ДА ЗАБРАВЯТ.

Две жени наблюдателки придружаваха по улицата млада майка, която буташе бебешка количка.

ЩЕ ЧАКАМЕ И ЩЕ НАБЛЮДАВАМЕ, И ЩЕ ДОКАЖЕМ, ЧЕ СМЕ ДОСТОЙНИ.

Отново се появиха същите две снимки, но с изтрити наблюдатели, чиято липса се набиваше на очи.

ТОЗИ ПЪТ НЯМА ДА БЪДЕМ ЗАБРАВЕНИ.

Часовник с тиктакащ секундарник.

НЕ ОСТАВА МНОГО.

От стената в тях се вираше мъж с тревожен поглед. Беше на средна възраст, леко пухкав, не особено красив.

ТОВА Е ФИЛ КРАУТЪР. ФИЛ Е МЪЧЕНИК.

Лицето на Фил бе заместено от това на по-млад мъж с брада и горящи фанатични очи.

ДЖЕЙСЪН ФАЛЦОНЕ СЪЩО Е МЪЧЕНИК.

Лори поклати глава. Горкото момче. Едва ли беше по-голям от нейния син.

ВСИЧКИ СМЕ ГОТОВИ ДА БЪДЕМ МЪЧЕНИЦИ.

Лори се зачуди как приема Мег това, но не можеше да разчете изражението ѝ. Бяха говорили за убийството на Джейсън и разбираха опасността, в която се намираха всеки път когато напуснеха лагера. Въпреки това нещо в думата „мъченик“ я караше да потръпва.

ПУШИМ, ЗА ДА РАЗГЛАСЯВАМЕ ВЯРАТА СИ.

На стената се появи изображение на цигара, бяло-жълт цилиндър, висящ на абсолютно черен фон.

НЕКА ПУШИМ.

Една жена на първия ред отвори нов пакет цигари и го пушна из стаята. Една по една жените от Синята къща палеха цигара и издишаха, напомняйки на себе си, че времето изтича и че не се страхуват.

* * *

Момичетата спаха до късно и оставиха Кевин да се грижи за себе си сам през по-голямата част от сутринта. Той слуша радио известно време, но бодрата празнична музика го дразнеше, депресиращо напомняне за по-заети и по-щастливи отминали Коледи. Беше по-добре да го изключи, да почете вестник и да си изпие кафето в тишина, да се преструва, че това е обикновена сутрин.

„Ивън Балзър — помисли си той, името изплува нежелано от блатото на застаряващата му памет. — Той правеше така.“

Балзър беше стар приятел от колежа, тих, наблюдателен човек, който живееше на етаж на Кевин през втората му година. През повечето време странеше от всички, но през пролетния семестър

дватамата посещаваха курс по икономика. Стана им навик да учат заедно по няколко ноци седмично и да изпиват по няколко бири и да хапват крилца, щом свършат.

С Балзър беше забавно — той беше умен, иронично шеговит, с мнение за всичко — но беше трудно да го опознаеш лично. Говореше главно за политика, музика и филми, но мълчеше като военнопленник, когато някой го попиташе за семейството му или за живота му преди колежа. Минаха месеци, преди да се довери на Кевин достатъчно, за да му разкаже за миналото си.

Някои хора имат интересно и гадно детство, но това на Балзър беше само гадно — баща, който ги напуснал, когато бил на две, майка, която била безнадеждна пияница, но достатъчно хубава, че край нея да се навъртат един-двама мъже, които обаче рядко се задържали. По неволя Балзър се научил да се грижи за себе си отрано — ако той не сготвел или напазарувал, или не изперял, никой друг нямало да го направи. Някак си успявал да бъде отличник, да има достатъчно добри оценки, за да спечели пълна стипендия в „Рутгерс“, макар че все пак трябваше да чисти масите в „Бениганс“, за да свързва двата края.

Кевин се дивеше на издръжливостта на приятеля си, на способността му да процъфтява въпреки злополучията. Това го накара да осъзнае колко късмет е имал в сравнение с него, да израсне в стабилно, доста щастливо семейство, което имаше повече от достатъчно пари и любов. През първите две десетилетия от живота си бе приемал за даденост, че всичко ще е наред, че може да падне само колкото някой да го хване и да го изправи отново на крака. Балзър не бе приемал и за секунда нещо подобно. Той знаеше от опит, че е възможно да пада и да продължи да пада, че хората като него не можеха да си позволят и минута слабост, или една голяма грешка.

Макар че останаха близки до завършването, Кевин така и не успя да убеди Балзър да отиде с него вкъщи за Деня на благодарността или Коледа. Беше срамота, защото той бе прекъснал контактите с майка си — твърдеше, че дори не знае къде живее тя — и никога нямаше свои планове за празниците, освен да ги прекара сам в миниатюрния си апартамент извън кампуса, който бе наел в началото на третата година, с надеждата да спести пари, като си готви сам.

— Не се тревожи за мен — казваше винаги на Кевин. — Аз ще съм добре.

— Какво ще правиш?

— Нищо особено. Ще чета, предполагам. Ще гледам телевизия. Както обикновено.

— Както обикновено? Но сега е Коледа.

Балзър свиваше рамене.

— Не че не искам да е.

На някакво ниво Кевин се възхищаваше на упоритостта на Балзър, на отказа му да приеме нещо, което възприемаше като подаяние, дори от добър приятел. Но това не го караше да се чувства по-добре от неспособността си да помогне. Отиваше си у дома, седаше на оживената маса с голямото си семейство, всички си говореха и се смееха, дъвчеха, докато изведнъж не го зашеметяваше неочакваната безрадостна картина на Балзър сам в своя подобен на килия апартамент, който яде полуготови спагети на пуснати щори.

Балзър постъпи в правната школа веднага след като завърши и двамата с Кевин постепенно спряха да контактуват. Седнал в празната си кухня на Коледа сутринта, Кевин си помисли, че може да е интересно да го потърси във Фейсбук, да открие какво е правил през последните двайсет години. Може би вече се беше оженил, може би имаше деца и щастлив живот, какъвто му беше отказан като дете; може би си беше позволил да обича и да го обичат. Може би щеше да оцени иронията, ако Кевин признаеше, че сега той е човекът, който се крие от празниците и прилага метода на Балзър с доста добри резултати.

Но тогава момичетата се появиха и той забрави за стария си приятел, защото изведнъж се почувства коледно, а и имаха да правят разни неща — да изпразват чорапи и да разопаковат подаръци. Ейми сметна, че ще е добре да има музика, така че Кевин отново пусна радиото. Сега коледните песни бяха на място, сантиментални и познати, и някак успокоителни, точно такива, каквито трябваше да бъдат.

Под елхата нямаше особено много подаръци — поне не колкото едно време, когато децата бяха малки и им беше нужна цялата сутрин, за да ги отворят — но момичетата, изглежда, нямаха против. Отделяха време на всеки подарък, проучваха кутията и махаха опаковката с огромна предпазливост, сякаш щяха да получат още точки за подреденост. Пробваха дрехите направо в дневната и позираха с ризите и пуловерите, облечени над пижамите — в случая на Ейми,

опасно тънка тениска без ръкави — и си казваха колко страхотно изглеждат, като надценяваха дори топлите чорапи и мъхнатите чехли и се забавляваха толкова много, че Кевин си пожела да има още подаръци за двете, просто за да удължи удоволствието.

— Яко! — коментира Ейми вълнената шапка, която той беше открил в „Майк Спортинг Гудс“, с малко глуповати наушници, които се закопчаваха под брадичката. Нахлупи я ниско над челото си, почти до веждите, но дори така изглеждаше добре, като с всичко друго. — Добре ще ми дойде.

Тя стана от кушетката, ръцете ѝ се разгънаха, докато го приближаваше, и го прегърна силно за благодаря. Правеше това след всеки подарък до степен, в която стана шега, ритмичен акцент на ритуала. За него беше малко по-лесно, когато оскъдният ѝ сутрешен ансамбъл беше подсилен от новия пуловер, шал, шапката и чифт ръкавици без пръсти.

— Толкова сте добри с мен, хора — каза тя и за секунда Кевин си помисли, че може да се разплаче. — Не мога да си спомня кога за последен път съм прекарвала толкова хубава Коледа.

Кевин също получи няколко неща, макар и едва след като изтърпя обичайния кръг оплаквания за това, колко е трудно да се купи подарък за мъж на неговата възраст, сякаш порасналите мъже бяха напълно самодостатъчни създания, сякаш всичко, което им беше необходимо, бяха един пенис и набола брада. Джил му подари биография на ранните години на Теди Рузвелт, а Ейми му беше приготвила чифт уреди за ръце с пружини, защото знаеше, че обича да тренира. Момичетата му връчиха и два еднакви пакета, плътни малки предмети, обвити в сребриста хартия. В този на Джил имаше чаша, която го провъзгласяваше за баща №1.

— Еха — каза той. — Благодаря. Знаех, че съм в Топ десет, но не мислех, че съм се изкачил до номер едно.

Чашата на Ейми беше абсолютно същата, само че беше обозначена с „най-добрия кмет“.

— Трябва да празнуваме Коледа по-често — каза той. — Добре е за самочувствието ми.

След това момичетата започнаха да почистват, събраха опаковките и хартиите и натъпкаха боклуците в найлонов чувал за

отпадъци. Кевин посочи един самотен подарък под дървото, малка кутия, завързана с панделка, която сякаш съдържаше бижу.

— Ами този?

Джил го погледна. На скалпа ѝ имаше залепена червена панделка, с която приличаше на голямо тревожно бебе.

— За мама е — каза тя, като го погледна изпитателно. — В случай че се отбие.

Кевин кимна, сякаш това беше абсолютно нормално.

— Много грижовно от твоя страна — каза ѝ той.

* * *

Позвъниха на вратата на Гари, но никой не отвори. Мег сви рамене и седна на студената бетонна веранда, решена да изчака на открито бившият ѝ годеник да се върне откъдето и да беше отишъл на Коледа сутринта. Лори седна до нея, правейки всичко възможно да игнорира тъпото усещане на ужас, което я беше обзело, откакто бяха напуснали Гинко стрийт. Тя не искаше да бъде тук и не искаше да ходи на следващото място в програмата им.

За нещастие, инструкциите им бяха ясни. Трябваше да посетят обичните си хора и да направят каквото могат, за да нарушат удобния им ритъм и ритуалите на празника. Лори виждаше смисъла на това в по-голямата схема на нещата: ако Грешните отломки имаха една основна мисия, тя беше да устояват на така нареченото „връщане към нормалното“, ежедневния процес на забравяне на Възнесението или поне на предаването му на миналото, на възприемането му като продължение на нишката на човешката история, вместо като катаклизма, който щеше да сложи край на историята.

Не че Грешните отломки бяха специално против Коледа — те не харесваха всички празници — нито пък бяха врагове на Исус Христос, както мнозина приемаха погрешно. Работата с Исус беше малко объркваща и Лори го признаваше. Тя се беше борила със себе си, преди да се присъедини, озадачена от начина, по който Грешните отломки сякаш възприемаха много елементи от християнската теология — Възнесението и смутните години, разбира се, но също и вродената грешност на човечеството и убедеността в Страшния съд —

а напълно игнорираха фигурата на Христос. Общо взето, бяха много по-фокусирани върху Бог Отец, ревнивото божество от Стария завет, което изискваше сляпо подчинение и изпитваше лоялността на последователите си по жестоко изобретателни методи.

На Лори ѝ отне доста време да открие това и тя все още не беше сигурна дали го схваща добре. Грешните отломки не бяха много умели в изразяването на кредото си. Нямаха свещеници или проповедници, нямаха писание и никаква официална система на инструктиране. Беше начин на живот, не религия, продължаваща импровизация, вкоренена в убеждението, че светът след Възнесението изисква нови методи на живеене, свободни от старите, дискредитирани форми — без женитби, без семейства, без конsumerизъм, без политика, без конвенционална религия, без малоумни забавления. Онези дни бяха минало. Всичко, което оставаше на човечеството, бе да се сниши и да чака неизбежното.

Беше слънчева утрин, много по-студена, отколкото изглеждаше. Магазин стрийт бе неподвижна и студена като фотография. Макар да се предполагаше, че печели добре още от бизнесучилището, Гари все още живееше като студент, споделяше горния етаж на занемарена двуфамилна къща с две други момчета, които също си имаха приятелки. През уикендите ставало истинска лудница, обясни Мег, когато толкова много хора правели секс на толкова малко място. А ако не си правил секс, ако не си бил в настроение например, си се чувствал, сякаш нарушаваш условията на наема.

Седяха на верандата вече половин час, когато видяха още един човек, измъчен старец, който разхождаше треперещото си чихуахуа. Мъжът ги зяпна и промърмори нещо, което Лори не можеше да чуе, макар да бе почти сигурна, че е „Весела Коледа“. Докато не се присъедини към Грешните отломки, никога не разбираше колко груби могат да бъдат хората, колко свободни се чувстват да обиждат и насилват абсолютно непознати.

Няколко минути след това една кола сви към „Магазин“ от „Грейпвайн“, гладко тъмно превозно средство, което изглеждаше като умален сув. Лори видя вълнението на Мег, когато то се приближи, и разочарованието ѝ, когато отмина. Тя се беше настроила да види Гари, въпреки многобройните предупреждения на Лори да не очаква твърде много от срещата. Мег щеше да научи сама онова, което тя беше

открила през лятото — че е по-добре да оставаш сам, да избягваш срещите с хората, които си изоставил, да не продължаваш да бъркаш в болния зъб с език. Не защото вече не ги обичаш, а тъкмо заради това и защото тази любов беше безполезна, просто поредната тъпа болка във фантомния крайник.

* * *

Нора се бе упражнявала да не мисли твърде много за децата си. Не защото искаше да ги забрави — съвсем не — а защото искаше да ги запомни по-точно. По същата причина се опитваше да не гледа твърде често старите им снимки или видеозаписи. И в двата случая човек започваше да помни само онова, което вече знаеше, същата шепа от случаи и впечатления. „Ерин беше толкова упорита. Джеръми имаше клоун на своето празненство. Тя имаше толкова хубава развяваща се коса. Той харесваше ябълков сос.“ След известно време тези изрезки се вкаменяваха в нещо като официален наратив, който избутваше хиляди други валидни спомени и ги преместваше в някакъв задръстен склад в мозъка ѝ.

Напоследък беше открила, че е много по-вероятно тези остатъчни спомени да изплуват на повърхността, ако не се опитва да ги възстанови, ако просто им позволи да се появят доброволно по някое време през деня. В това отношение карането на колело беше особено плодотворна дейност, идеалната машина за възстановяване. Съзнателният ѝ ум беше зает с милиони прости задачи — да оглежда пътя, да проверява скоростомера, да наблюдава дишането и посоката на вятъра — а подсъзнателният беше свободен да се рее. Понякога не се получаваше: имаше пътувания, когато просто продължаваше да пее непрекъснато една и съща част от песен — „Шариф не го харесва! Разлюляваме казбата, разлюлей казбата!“ — или да се чуди защо усеща краката си толкова изтръпнали и тежки. Но имаше и магически дни, когато нещо просто се наместваше и в главата ѝ започваха да изскачат всякакви изумителни неща, малките изгубени съкровища от миналото — Джеръми, който слиза по стълбите сутрин в жълта пижама, която му е ставала предишната нощ, но сега е твърде малка; мъничката Ерин, която изглежда паникьосана, после възхитена, после пак паникьосана,

докато дъвче първия си картофен чипс със сметана и лук. Начинът, по който веждите му изсветляваха през лятото. Начинът, по който изглеждаше палецът ѝ, след като го беше смукала цяла нощ, розов и сбръчкан, с десетилетия по-стар от тялото ѝ. Всичко беше там, заключено в хранилището, огромно съкровище, от което Нора можеше да тегли твърде рядко само малки части.

Предполагаше се да отиде у сестра си, за да отворят подаръците и да си направят късна закуска от омлет и бекон, но тя се обади на Карън да започват без нея. Каза, че е малко болна, но смята, че ще се справи с повече сън.

— Ще се срещнем у мама следобед.

— Сигурна ли си? — чу подозрението в гласа на Карън, почти свръхестествената ѝ способност да долавя прикриването или измъкването. Сигурно беше страховит родител. — Мога ли да направя нещо? Искаш ли да дойда при теб?

— Ще се оправя — увери я Нора. — Прекарай си добре. Ще се видим по-късно.

* * *

Понякога, когато чакаше твърде дълго на студа, Лори изпаднаше в някакво зареяно състояние, губеше представа къде е или какво прави. Беше защитен механизъм, изненадващо ефективен начин да блокира физическия дискомфорт и тревожността, макар че беше и малко страховит, тъй като изглеждаше като първата стъпка към измръзването до смърт.

Сигурно се беше отнесла, докато седяха пред къщата на Гари — вече от доста време — защото отчете факта, че една кола отбива пред къщата, едва когато хората в нея вече се измъкнаха, а Мег се беше раздвижила и слязла по стъпалата, и сега вървеше през мъртвата кафява ливада с настойчивост, която бе почти стряскаща след проточилото се спокойно въведение.

Шофьорът се въртеше около капака на колата — беше малък спортен лексус, прясно измит и блестящ на плахото зимно слънце — и се приближи до жената, която тъкмо бе освободила пътническото място. Беше висок и красив в палтото си от камилска вълна и мозъкът

на Лори се размрази достатъчно, за да разпознае Гари, чието уверено усмихнато лице бе виждала много пъти в Паметната книга на Мег. Жената също ѝ изглеждаше смътно позната. И двамата се взираха в Мег с изражения, които издаваха различна степен на съжаление и изумление, но когато Гари най-сетне проговори, всичко, което Лори чу в гласа му, беше отегчена досада.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Придържайки се към обучението си, Мег запази мълчание. Щеше да е по-добре, ако имаше цигара в ръка, но и двете не пушеха, когато колата се появи. Това беше грешка на Лори, пропуск в работата ѝ.

— Чу ли ме? — Сега гласът на Гари беше по-висок, сякаш Мег имаше проблеми със слуха. — Зададох ти въпрос.

Спътничката му го погледна озадачена.

— Знаеш, че не може да говори, нали?

Младата жена с неясно покрусено изражение се обърна към Мег. Беше ниска и закръглена, малко нестабилна на тънките си токчета. Лори не можеше да не се възхити на палтото ѝ, блестящосиня парка с пух по маншетите и качулката. Пухът вероятно беше синтетичен, но дрехата изглеждаше наистина топла.

— Съжалявам — каза младата жена на Мег. — Знам, че това сигурно е странно за теб. Да ни видиш заедно.

Лори се наведе наляво, опитвайки се да види лицето на Мег, но ъгълът не беше подходящ.

— Не ѝ се извинявай — тросна се Гари. — Тя е тази, която трябва да се извинява.

— Стана преди две седмици — продължи младата жена, сякаш Мег изискваше обяснението ѝ. — Няколко души се срещнахме в „Масимо“ и изпихме доста червено вино, и аз бях твърде пияна, за да шофирам до къщи. Гари ме закара. — Тя вдигна вежди, сякаш историята беше ясна. — Не съм сигурна дали е сериозно. Просто се движим заедно. Засега.

— Джина. — Гласът на Гари бе остър и предупредителен. — Не го прави. Не ѝ влиза в работата.

„Джина — помисли си Лори. — Братовчедката на Мег. Една от шаферките ѝ.“

— Разбира се, че ѝ влиза в работата — отвърна Джина. — Бяхте заедно толкова време, хора. Щяхте да се жените.

Гари изучаваше Мег с изражение на отвращение.

— Погледни я. Дори не знам кой е това.

— Това е Мег. — Джина говореше толкова тихо, че Лори едва чуваше думите. — Не бъди гаден.

— Не съм гаден. — Изражението на Гари малко омекна. — Просто не мога да понасям да я гледам така. Не и днес.

Той заобиколи от разстояние бившата си годеница, докато се отправяше към къщата, сякаш смяташе, че тя може да го нападне или поне да му препречи пътя. Джина се поколеба достатъчно, за да вдигне извинително рамене, после се втурна след него. И двамата не обърнаха никакво внимание на Лори, докато се качваха бавно по стълбите, не отправиха нито дума, нито дори поглед към нея.

След като Гари и Джина влязоха вътре, Лори запали цигара и тръгна през ливадата към Мег, която все още стоеше с гръб към къщата и се взираше в лексуса, сякаш мислеше да го купува. Задържа цигарата и Мег я взе, подсмърчайки тихо, докато я поднасяше към устните си. На Лори ѝ се искаше да може да каже някакви думи — „Добре стана“ или „Браво“ — да ѝ даде да разбере колко се гордее с нея, но просто я потупа по рамото, веднъж, много леко. Надяваше се, че това е достатъчно.

* * *

Нора не беше планирала дълга разходка с колелото. Очакваше се да пристигне у майка си между един и два следобед, разписание, което ѝ позволяваше единствено петнайсет или дваисет мили, половината от обичайната ѝ дистанция, но евентуално щеше да е достатъчно, за да прочисти главата си и да раздвижи сърцето си, може би дори да изгори няколко калории преди голямото хранене. Освен това беше мразовито, между минус десет и дваисет според външния термометър на кухненския прозорец, което не беше идеално условие за напрегната тренировка.

Но студът се оказа по-малка пречка, отколкото бе очаквала. Имаше слънце, пътищата бяха чисти — снегът и ледът бяха истинска

беда при зимното каране — а и вятърът не беше чак толкова смразяващ. Тя имаше модерни ръкавици, неопренови калцуни и полипропиленова качулка под шлема. Само лицето ѝ беше незащитено, а с това можеше да се справи.

Реши, че ще се върне след осмата миля, на половината велоалея, но когато стигна там, просто продължи. Чувстваше се толкова добре да се движи, педалите се издигаха и падаха под краката ѝ, от устата ѝ излизаше бяла пара. Какво толкова, ако закъснееше малко за майка си? Щеше да има голяма тълпа — всичките ѝ роднини и семействата им, някои лели и чичовци, братовчеди — и тя нямаше да им липсва. Ако не друго, поне щяха да са облекчени. Без Нора наоколо можеха да се смеят, да отварят подаръци и да хвалят взаимно децата си, и да не се чудят дали без да искат, не са казали нещо, което да нарани чувствата ѝ, да не ѝ отправят онези тъжни разбиращи погледи, да не изпускат трагични въздишки.

Точно това правеше празниците толкова изтощителни. Не грубостта на роднините ѝ, тяхната неспособност да зачетат страданието ѝ, а точно обратното — тяхната неспособност да го забравят и за секунда. Винаги се промъкваша около нея толкова внимателно и деликатно, толкова болезнено съчувствено, сякаш умираше от рак или беше поразена от някаква обезобразяваща болест, като лелята на майка ѝ, Мей — жалостива фигура от детството на Нора — чието лице беше замръзнало в постоянна крива гримаса от парализа на Бел.

„Дръжте се добре с леля Мей — винаги ѝ казваше майка ѝ, — тя не е чудовище.“

Опасната отсечка от пътя между шосе 23 днес беше почти празна, без сакати и диви кучета, без жертвоприношения на животни или криминална активност, просто някой и друг рядък колоездач в обратната посока, който ѝ махваше дружески, когато се разминаваха. Щеше да е почти идилично, ако не ѝ се пишкаше толкова много. През по-топлите месеци общината поддържаше химически тоалетни в края на маршрута — бяха гнусни и едва се понасяха в краен случай — но ги махаха през зимата. Нора не обичаше да кляка в гората, особено когато нямаше много прикриваща зеленина, но имаше някои дни, когато просто не ѝ оставаше избор, а днешният беше такъв. Поне откри хартиени кърпички в джоба на ветровката си.

Преди да се качи отново на велосипеда, тя набра мобилния телефон на Карън и бе облекчена, когато получи препращане към гласовата ѝ поща. Прокашля се веднъж-дваж, като дете, избягало от училище, после заговори с престорено отпаднал глас. Каза, че се чувства по-зле отпреди и не мисли, че е добра идея да напуска къщата, особено като се има предвид, че може да е болна.

— Ще си направя чай и ще се върна в леглото — добави. — Кажи на всички „Весела Коледа!“ от мен.

Пътищата след велоалеята бяха полуселски и се виеха покрай изолирани къщи и редки малки ферми, от замръзналото поле стърчаха царевични стъбла като косми на необръснат крак. Нора не знаеше къде отива, но нямаше нищо против да се изгуби. Сега, след като се беше откачила от коледната трапеза, нямаше против да кара и цял ден.

Искаше ѝ се да мисли за децата си, но по някаква причина умът ѝ продължаваше да се връща към бедната леля Мей. Тя беше мъртва от много време, но Нора все още я помнеше със странна яснота. Обикновено седеше тихо на семейните сбирки, устата ѝ бе наклонена под странен ъгъл, очите ѝ плуваха от отчаяние зад дебелите стъкла. От време на време се опитваше да говори, но никой не разбираше и дума от казаното. Нора си спомняше как я придумваха да я прегърне, а после ѝ даваха сладкиш за награда.

„Такава ли съм и аз? — зачуди се тя. — Аз ли съм сега леля Мей?“

Кара общо шейсет и седем мили. Когато най-накрая се прибра у дома, на телефонния секретар мигаха пет съобщения, но тя реши, че могат да почакаат. Качи се по стълбите, съблече студените си дрехи — неочаквано се разтрепери — и си взе дълъг душ. Докато го правеше, непрестанно кривеше устата си, така че лявата ѝ страна да увисва пониско от дясната, и се опитваше да си представи какво ли е да живееш така, с постоянно замръзнало лице, с изкривен глас, докато всеки се опитва да бъде свръхмил с теб, за да не се чувстваш като чудовище.

* * *

Беше жалко да гледа „Животът е чудесен“ сам, но Кевин не можеше да измисли нищо по-добро. „Карпе Дием“ беше затворен; Пит

и Стив бяха със семействата си. Мина му през ума да звънне на Мелиса Хълбърт, но реши, че е лоша идея. Тя вероятно нямаше да е твърде развълнувана да получи нерешителна оферта на Коледа, особено след като не се бе опитвал да я потърси от последната им злополучна среща, през нощта, в която тя заплу наблюдателката.

Момичетата бяха излезли преди час. Внезапността на заминаването им го бе стреснала — получиха есемес и изчезнаха — но не можеше да ги обвинява, че искат да са с приятелите си. Бяха с него цяла сутрин и по-голямата част от следобеда и се забавляваха доста. След като приключиха с подаръците, Ейми направи палачинки с шоколадов чипс и предприеха дълга разходка около езерото. След като се прибраха вкъщи, тримата играха „Генерал“^[1]. Така че наистина нямаше от какво да се оплаче.

Само дето си беше тук с остатъка от следобеда и цялата вечер пред него — огромно количество усамотение. Беше неразбираемо как някога пълния му с хора живот се бе стопил, бракът му бе приключил, синът му се бе запилял по широкия свят, двамата му родители бяха починали, братята и сестрите му се бяха разпръснали — брат му в Калифорния, сестра му в Канада. В околностите бяха останали няколко роднини — чичо Джак и леля Мари, и шепа братовчеди — но всички си имаха свой живот. Кланът Гарви бе като някогашния Съветски съюз, в миналото могъща сила, която се бе разпаднала на слаби и нестабилни парчета.

„Тук трябва да е Киргизстан“, помисли си той.

На всичкото отгоре не обичаше този филм. Може би го беше гледал твърде много пъти, но историята му изглеждаше толкова измъчена, всички тези усилия, за да напомнят на един добър мъж, че е добър. Или може би Кевин се чувстваше малко като самия Джордж Бейли, без никакъв ангел пазител на хоризонта. Продължаваше да прехвърля каналите в търсене на нещо друго за гледане и накрая спря там, където започна, повтаряйки цикъла отново и отново, докато на входната врата не се позвъни — три резки тона, толкова неочаквани и вълнуващи, че стана твърде бързо от дивана и почти припадна. Преди погледът му да се проясни, трябваше да спре и да затвори очи, за да си даде възможност да преодолее шока от изправянето.

* * *

За минута-две Лори не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, колко хубаво бе усещането да си навън на студа. Тялото ѝ обаче се затопли бавно, странността от това, да е отново у дома си, започна да се утаява. Това беше нейната къща! Толкова голяма и чудесно обзаведена, по-хубава, отколкото си позволяваше да си я спомня. Мекият диван, на който седеше, беше избрала сама от „Еlegantен интериор“, като се измъчваше с дни за дамската, опитвайки се да реши дали сиво-зелената ще си пасне по-добре с килима, отколкото тухленочервената. Широкоекранният LCD HD телевизор — даваха именно „Животът е чудесен“ — бяха купили от „Котско“ два месеца преди Възнесението, изумени от реалистичната чистота на картината. Гледаха репортажи за катастрофата на същия този екран с очевидно откачили от това, което съобщават, водещи, а записите на пътни инциденти и озадачените свидетели се повтаряха непрестанно във вцепеняваща последователност. А този мъж, който стоеше пред нея и се усмихваше нервно, бе собственият ѝ съпруг.

— Еха — казваше той. — Това се казва изненада.

Кевин беше доста шашардисан да ги завари на верандата, но се окопити бързо и ги въведе в къщата, сякаш бяха очаквани гости, прегърна Лори в коридора — тя се опита да го избегне, но беше невъзможно в тясното пространство — и разтърси ръката на Мег, като ѝ каза колко е доволен да се запознае с нея.

— Хора, изглеждате премръзнали — отбеляза той. — Не сте добре облечени за това време.

„Беше много меко казано“, помисли си Лори. Беше трудно да се намерят наистина топли дрехи в бяло. Панталоните, ризите и пуловерите не бяха проблем, но връхните дрехи бяха друга работа. Тя имаше късмет да притежава бял шал, който да увие около врата си, и памучно боксьорско горнище с ненатрапчивата запетайка на „Найки“ на джоба. Но ѝ трябваша по-добри ръкавици — памучните, които носеше, бяха нелепо тънки, такива носиш, когато искаш да направиш изненадваща проверка — и чифт ботуши или поне истински обувки, нещо по-материално от износените маратонки на краката ѝ.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита Кевин. — Мога да направя кафе или чай, или друго. Има вино и бира. Чувствай се като у дома си. Знаеш къде е всичко.

Лори не отговори на предложението, нито посмя да погледне Мег. Разбира се, че искаха нещо за ядене, умираха от глад. Но не можеха да го кажат и със сигурност нямаше да се самообслужат. Ако той сложеше храна пред тях, щяха да са повече от щастливи да я приемат, но трябваше той да реши това, не те.

— Не бъди много сурова — добави той след малко. — Не се храним толкова здравословно, колкото преди. Не мисля, че ще одобриш.

Лори почти се разсмя. Щеше с удоволствие да погълне два хотдога направо от опаковката, за да му покаже какво е мнението ѝ напоследък по въпроса за здравословното хранене. Но Кевин не ѝ даде тази възможност. Вместо да се отправи към кухнята като добър домакин, той просто седна в кафявия кожен стол, който тя самата бе купила от „Трайенгъл Фърничър“, стола, в който обичаше да чете в мързеливите почивни утрини, без да ѝ трябва лампа, само на слънчевата светлина, която се процеждаше от южните прозорци.

— Изглеждаш добре — каза той, като я изучаваше с притеснителна прямота. — Харесвам сива коса. Всъщност те подмладява. Иди разбери.

Лори усети, че се изчервява. Не беше сигурна дали е искрено засрамена, или е заради Мег, която седеше до нея. И все пак беше приятно да получи комплимент, помисли си. Кевин не беше толкова стиснат като съпрузите на някои от приятелките ѝ, особено в ранните дни на брака им, но през последните години похвалите определено се бяха разрешили.

— Аз самият съм малко посивял — каза той и потупа главата си отстрани. — Предполагам, че е нормално.

Вярно беше, осъзна Лори, макар че не беше забелязала промяната, докато той не ѝ я посочи. „Осезаемо“, би му казала, ако можеше. Като повечето мъже от своето поколение, и Кевин имаше момчешки вид доста по-дълго, отколкото му се полагаше, а сивата коса — колкото и малко да беше — му придаваше тежест.

— Свалила си доста килограми — продължи той, хвърляйки замислен поглед към околностите на катарамата си. — Аз тренирам, но

сякаш не мога да падна под деветдесет.

Лори трябваше да положи съзнателно усилие да не мисли твърде много за тялото му. Идваше ѝ малко в повече да го гледа толкова отблизо след цялото това време, да се сблъска с реалното физическо тяло, да изпита леката гордост заради собствеността, която беше една от по-сладките страни на брака им: „Съпругът ми изглежда добре“. Не беше точно красив, но бе привлекателен с широките си приятелски рамене. Носеше сиво горнище от анцуг, което тя някога вземаше в дъждовните дни, свободно и меко на допир.

— Трябва да се откажа от късното хапване. От микровълновите буритоси и боровинковите пайове, и други подобни боклуци. Това ме убива.

Мег изпусна тих стон и Лори хвърли насочващ поглед към кухнята, но Кевин не схвана намека. Беше твърде разсеян от телевизора, където Джими Стюарт преживяваше нещо, заекваше и размахваше ръце. Той грабна дистанционното от масичката и го изключи.

— Не мога да понасям този филм — измърмори. — Напомни ми никога повече да не го гледам.

Без телевизора къщата изглеждала зловещо тиха, почти погребална. Часовникът на декодера показваше само четири и двајсет, но вечерта приближаваше, през прозорците нахлуваше мрак.

— Джил не е вкъщи — обяви Кевин, макар да не беше необходимо. — Излезе преди час с приятелката си Ейми. Знаеш за Ейми, нали? Живее тук, с нас, от края на лятото. Добро дете е, но е малко дива. — Кевин дъвчеше устната си, сякаш обмисляше труден въпрос. — Джил е добре, предполагам. Но преживява трудна година. Наистина ѝ липсваш.

Лори запази абсолютно празно изражение, не искаше да издава облекчението, което бе изпитала при липсата на дъщеря си. С Кевин можеше да се справи. Той беше голям мъж и тя можеше да разчита на него да се държи като такъв, да приеме факта, че връзката им бе претърпяла необходима и безвъзвратна промяна. Но Джил беше още дете и Лори бе нейна майка, а това бе нещо напълно различно. Кевин се изправи рязко от стола.

— Ще ѝ звънна. Тя ще се разстрои, ако те изпусне.

Отиде до кухнята, за да вземе телефона. Веднага щом тръгна, Мег извади бележника си и надраска „Тоалетна?“. Кимна благодарно, когато Лори ѝ посочи далечния край на коридора, и веднага се отправи натам.

— Не става — обяви Кевин при завръщането си, все още с телефона в ръка. — Оставих съобщение, но тя невинаги проверява. Знам, че би искала да те види.

Взираха се един в друг. По някаква причина беше по-неловко, когато Мег я нямаше. Въздухът излизаше от устата на Кевин на тънка струя.

— Не съм се чувал с Том. От лятото насам. Малко се тревожа за него. — Той изчака миг, преди да продължи. — Тревожа се и за теб. Особено след случилото се миналия месец. Надявам се, че внимаваш.

Лори сви рамене, за да му даде да разбере, че е добре, но жестът излезе по-противоречив, отколкото възнамеряваше. Кевин сложи ръка върху нейната, на няколко инча над лакътя. В жеста нямаше нежност, но кожата на Лори се наелектризира от допира му. Беше минало много време.

— Виж — каза той, — не знам защо си тук, но наистина се радвам да те видя.

Лори кимна, опитвайки се да предаде чувството, че и тя се радва. Сега ръката му се движеше, правеше колебливи движения нагоре-надолу по нейната ръка, които не бяха достатъчно целенасочени, за да се определят като милувка. Но Кевин беше от онези мъже, които не осъществяваха случайни докосвания. Той я пипаше рядко, освен ако не мислеше за секс.

— Защо не останеш тук тази вечер? — попита той. — Коледа е. Би трябвало да си със семейството си. Само тази вечер. Виж как се чувстваш.

Лори отправи разтревожен поглед към тоалетната, чудейки се какво толкова задържа Мег.

— Приятелката ти също може да остане — продължи Кевин. — Мога да ѝ приготвя леглото в гостната, ако иска. На сутринта може да се върне.

Лори се зачуди какво означава това. „На сутринта може да се върне.“ Означаваше ли, че тя самата щеше да остане? Молеше ли я той

да се върне у дома? Тя тръсна глава, тъжно, но категорично, опитвайки се да му даде да разбере, че не е тук на съпругеско посещение.

— Извинявай — каза той, най-накрая разбрал намека и махна разсейващата си ръка от нейната. — Просто тази вечер се чувствам потиснат. Ще е хубаво, ако имам компания.

Лори кимна. Испита към него истинска жал. Кевин винаги бе обичал празниците, цялата задължителна семейна заедност.

— Това е малко разстройващо — каза ѝ той. — Бих искал да ми говориш. Аз съм ти съпруг. Бих искал да чуя гласа ти.

Лори усети как решимостта ѝ отслабва. Беше на косъм да отвори устата си, да каже нещо като „Знам, че е нелепо“ и да разруши осем месеца усилена работа за един-единствен миг слабост, но преди да го направи, чу водата в тоалетната. Миг след това вратата ѝ се отвори. И тогава, точно когато Мег се появи, усмихвайки се извинително, телефонът в ръката на Кевин извънтя. Той вдигна, без да погледне дисплея.

— Ало?

* * *

Нора бе толкова стресната при звука на гласа му, че не можеше да се накара да заговори. Някак се беше убедила с помощта на две чаши вино на почти празен стомах, че Кевин няма да е вкъщи, че може да остави кратко съобщение на гласовата му поща и да се измъкне.

— Ало? — каза отново той с повече объркан, отколкото раздразнен глас. — Кой е?

Тя се изкуши да затвори или да се престори, че е набрала грешен номер, но после се съвзе. „Аз съм голяма жена — помисли си, — не някое дванайсетгодишно момиче, което си прави шеги.“

— Нора е — каза. — Нора Дърст. Танцувахме на танците.

— Помня. — Гласът му беше малко по-равен, отколкото се беше надявала, малко предпазлив. — Как си?

— Добре съм. А ти?

— Добре — каза той, но явно без да го мисли. — Просто, въъ, се наслаждавам на празниците.

— И аз също — отвърна тя, но също без да го мисли.

— Ами...?

Неговият полувъпрос увисна за няколко секунди, достатъчно дълго, че Нора да си пийне глътка вино и мислено да прегледа речта, която беше репетирала във ваната: „Искаш ли да пием кафе някой път? Свободна съм през повечето следобеди“. Беше измислила всичко. Следобедите напрежението беше по-малко, кафето също не беше напрегащо. Ако излезеш с някой на кафе следобед, можеш дори да се преструваш, че не е среща.

— Чудех се — започна тя, — искаш ли да отидеш във Флорида?

— Флорида?

Той звучеше изненадан, колкото и тя.

— Да. — Думата сама бе изскочила от устата ѝ, но беше точната, тъкмо нея имаше предвид. Искаше Флорида, не кафе. — Не знам за теб, но аз имам нужда от слънце. Тук става толкова потискащо.

— И искаш аз...?

— Ако и ти искаш — каза му тя. — Ако си свободен.

— Еха. — Той не звучеше нещастно. — За кое време говорим?

— Не знам. Утре твърде скоро ли е?

— Вдругиден е по-добре. — Той замълча и добави: — Виж, сега наистина не мога да говоря. Може ли да ти звънна после?

* * *

Кевин се опита да си придаде равнодушен вид, докато пускаше телефона в джоба си, но беше трудно, докато Лори и приятелката ѝ го гледаха с толкова откровено любопитство, сякаш им дължеше обяснение.

— Просто познат — промърмори той. — Не го познаваш.

Лори очевидно не му повярва, но какво се очакваше да каже?

„Една жена, която едва познавам, ме помоли да ида до Флорида и възнамерявам да приема.“ Той самият едва го вярваше. Беше затворил телефона преди няколко секунди и вече му се струваше, че трябва да е станала грешка — сложно недоразумение или шега. Трябваше просто да звънне на Нора и да изясни няколко неща, но не можеше да го направи, докато не останеше сам, а нямаше никаква представа колко

дълго ще трябва да чака за това. Лори и придружителката ѝ изглеждаха щастливи да стоят и да се взират в него през остатъка от вечерта.

— Е — той плесна тихо с ръце, опитвайки се да смени темата, — има ли гладни?

* * *

Лори вървеше бавно по главната улица, изоставайки с една-две стъпки зад Мег, наслаждавайки се на необичайната мудност, придружаваща пълния стомах. Яденето не беше изискано — нямаше останки от обяда, както се случваше с трапезата от Бъдни вечер — но въпреки това беше вкусно. Те погълнаха всичко, което Кевин подреди пред тях — бейби моркови, купи с оризови спагети от консерва, осеяни с крекери, сандвич от бял хляб със салами и американско сирене — и накрая завършиха с кутия „Хършис Кисис“ и чаша прясно горещо кафе.

Наближаваха ъгъла, когато тя чу стъпки и гласа на Кевин, който я викаше по име. Обърна се и го видя да тича по средата на улицата, без палто или шапка, и да размахва едната си ръка във въздуха, сякаш се опитва да спре такси.

— Забрави това — каза ѝ той, когато я настигна. В ръката му имаше кутийка, сиротният подарък, който беше забелязала под елхата. — Искам да кажа, аз забравих. За теб е. От Джил.

Лори вече знаеше това. Подаръкът от Кевин щеше да е по-немарлив, буцест и небрежен, с възможно най-малко украшения. Но кутийката, която той държеше, бе увита с внимание, хартията беше изпъната, ръбовете бяха остри, панделката бе навита с ножица и пръсти.

— Тя щеше да ме убие — добави той, задъхан повече, отколкото Лори би очаквала от толкова кратко тичане.

Прие подаръка, но не посегна да го отвори. Виждаше, че той иска да остане, за да го види, но не мислеше, че е добра идея. Вече бяха прекарвали много семейни Коледи, много повече, отколкото бе полезно за тях.

— Добре — каза той, като този път схвана намека. — Радвам се, че те хванах. И отново благодаря за идването.

Отправи се към къщи, а те продължиха по главната, като спряха до една улична лампа на Хикъри Роуд, за да отворят кутийката. Мег стоеше близо и гледаше с нетърпеливо изражение как Лори методично разопакова работата на дъщеря си, как дърпа панделката, разлепва скоча и маха хартията. Предполагаше, че в кутийката има бижу, но когато махна капака, откри евтина пластмасова запалка върху памучна поставка. Нищо лъскаво, просто един червен Вис за еднократна употреба с три думи, надраскани върху контейнера, вероятно с коректор.

„Не ме забравяй.“

Мег извади цигарите си и двете запалиха поред с новата запалка. Беше наистина сладък подарък и Лори не успя да сдържи сълзите си, като си представи как дъщеря ѝ пише на кухненската маса това кратко прочувствено съобщение с мъничката четка. Беше скъпоценен предмет, изпълнен със сантиментална стойност, ето защо тя нямаше избор, освен да коленичи и да го изхвърли в първия канал, който видяха, промушвайки го през решетката като монета в процеп на машина. Стори ѝ се, че пада много дълго, и едва чу звука, когато се приземи.

[1] Игра със зарове. — Бел.ред. ↑

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
БЪДИ МОЙ ЛЮБИМ**

ГАДЖЕ НАД СРЕДНОТО

Членовете на съвета се бяха събрали за януарската среща. Кевин се беше върнал от Флорида преди две седмици, така че бе малко изненадан от коментарите, които получи за тена си.

— Изглеждате добре, господин кмете!

— Забавления на слънце, а?

— Ходихте ли до Бока? Чичо ми има там местенце.

— Ходи ми се на ваканция!

„Толкова блед ли съм бил?“, зачуди се той, докато заемаше мястото си на дългата маса между съветник Дифацио и съветничката Херера. Или хората реагираха на нещо по-дълбоко от червеникавия отгънък на кожата му, на вътрешната промяна, която не можеха да обяснят по друг начин.

Във всеки случай Кевин бе очарован от здравословната промяна, огромно подобрение в сравнение с унилата сбирка през декември, която се бе състояла с не повече от дузина обичайни заподозрени, повечето от които стари скъперници, противопоставящи се на всякакво държавно харчене — федерално, щатско и местно — с изключение на социалните осигуровки и здравната грижа, от която зависеха. Единственият участник под четирийсет беше репортерката на „Месинджър“, хубаво момиче, тъкмо излязло от колежа, което клюмаше зад лаптопа си.

Той удари с чукчето, за да открие срещата в седем нула нула, без да предостави обичайното петминутно отлагане в полза на изоставащите. Искаше да се придържа към програмата поне веднъж, да придвижва нещата и да приключи колкото се може по-близо до девет. Беше казал на Нора, че ще отиде тогава, и не искаше да я кара да го чака.

— Добре дошли! — каза той. — Хубаво е да видя всички ви тук, особено в толкова студена зимна вечер. Както повечето от вас знаят, аз съм кметът Гарви, а тези красавци от двете ми страни са вашите общински съветници.

Разнесоха се любезни леки ръкопляскания, а после съветник Дифацио се изправи, за да поведе Клетвата за вярност, която изрецитираха със забързано, леко притеснено мънкане. Кевин помоли всички да останат прави за минута мълчание в чест на Тед Фигероа, наскоро починалия зет на съветничката Карни и изтъкната фигура в света на младежкия спорт в Мейпълтън.

— Мнозина от нас познаваха Тед като легендарен треньор и движещата сила зад неделната Баскетболна програма, на която той беше съдиректор от две десетилетия, дълго преди собствените му деца да пораснат. Той беше отдаден, щедър мъж и знам, че говоря от името на всички, когато казвам, че ще ни липсва много.

Кевин наведе глава и бавно преброи до десет, както някой му беше казал, че е правилото в този случай. Лично той не беше чак толкова възхитен от Тед Фигероа — мъжът беше задник, ултраконкурентен треньор, който подбираше най-добрите играчи от собствените си отбори и почти винаги печелеше шампионата — но това не беше времето и мястото за честност към мъртвите.

— Добре — каза той, след като заеха местата си. — Първата ни работа е одобряването на протоколите от декемврийската среща. Имаме ли предложение за одобряване?

Съветник Рено направи предложението. Съветничката Чен го подкрепи.

— Всички ли подкрепят? — попита Кевин. Потвърждението бе единодушно. — Предложението е прието.

* * *

Когато беше по-млада, по време на твърде краткия прозорец свобода между първата ѝ целувка и годежа ѝ с Дъг, Нора бе започнала да мисли за себе си като за първокласно гадже. На сегашния си етап — след половин живот и в един съвсем друг свят — тя откри, че ѝ е трудно да възстанови произхода на това вярване. Беше възможно да е чела статия в „Глемър“ за „Десетте основни умения на гаджето“ и да бе осъзнала, че е усъвършенствала осем от тях. Или може би бе решила теста „Най-якото гадже“ в „Ел“ и резултатите ѝ бяха в най-горната секция: „Вие сте експерт!“. Но беше също толкова възможно

навикът за самоуважение да е толкова дълбоко вкоренен в нея, че просто да не ѝ е хрумвало да мисли различно. Все пак Нора беше хубава, умна, джинсите ѝ стояха добре, косата ѝ беше права и блестяща. Разбира се, че ще бъде по-добро гадже от повечето други момичета. Тя беше по-добра във всичко.

Това убеждение бе толкова интегрална част от вътрешния ѝ образ, че го беше изразила на глас по време на една унизителна раздяла с любимото ѝ гадже в колежа. Брайън беше харизматичен философ, чиято библиотечна бледност и дундеста талия — култивираше европейско презрение вместо упражнения — не намаляваха ни най-малко привлекателността на интелекта му. Той и Нора бяха сериозна двойка през по-голямата част от втората година — мислеха за себе си като за „най-добри приятели и сродни души“ — докато след връщането си от пролетната ваканция Брайън не реши, че трябва да започнат да се срещат с други хора.

— Не искам да се срещам с никой друг — каза му тя.

— Добре — отвърна той, — но ако аз искам?

— Тогава между нас е свършено. Няма да те споделям с други.

— Съжالياвам да чуя това. Защото аз вече се срещам с някого.

— Какво? — Нора беше искрено объркана. — Защо правиш това?

— Какво искаш да кажеш? Защо някой се среща с друг?

— Искам да кажа, защо имаш нужда?

— Не разбирам въпроса.

— Аз съм наистина добро гадже — каза му тя. — Знаеш това, нали?

Той я изучаваше няколко секунди, все едно я виждаше за първи път. Имаше нещо смущаващо хладно в изражението му, като научна безпристрастност.

— Ставаш — прие той малко неохотно. — Определено си над средното.

След като се дипломира, тази история стана един от любимите ѝ колежански анекдоти. Разказваше я толкова често, че накрая стана текущото остроумие в брака им. Всеки път когато Нора направеше нещо грижовно — да вземе ризите на Дъг от химическото, да му сготви изтънчена вечеря без причина, да му разтрие гърба, когато се

върне от работа — той я изучаваше за момент-два и поглаждаше брадичката си като философ.

— Вярно е — казваше той с изражение на леко изумление. — Ти наистина си гадже над средното.

— Дяволски си прав — отвърщаше тя. — Аз съм на петдесет и три процента.

Напоследък шегата не изглеждаше толкова смешна или може би беше смешна по друг начин, докато се опитваше да е гадже на Кевин Гарви и се справяше толкова отвратително. Не защото не го харесваше — това съвсем не беше проблем — а защото не помнеше как да играе ролята, която някога ѝ беше втора природа. Какво казваха гаджетата? Какво правеше тя самата? Приличаше много на сватбения им месец в Париж, когато неочаквано бе разбрала, че не може да каже и дума на френски, макар че бе учила езика четири години в гимназията.

„Толкова е разстройващо — беше казала на Дъг. — Знаех тези неща.“

Искаше да каже същото и на Кевин, да му даде да разбере, че е просто малко ръждясала, че в близките дни ще дойде на себе си.

„Je m'appelle Nora. Comment vous appelez-vous?“^[1]

„Аз съм наистина добро гадже.“

* * *

Общинското събрание беше малко като църковните сбирки, мислеше си Кевин, позната поредица от ритуали — срещи, оставки и пенсионирания, обявления (Поздравления за „Брауни Труп 173“, чиято втора благотворителна акция с джинджифилови бисквити събра над триста долара за „Фъзи Амигос Интернешънъл“ — благотворителна организация, която изпраща плюшени играчки на бедни деца от Еквадор, Боливия и Перу...), прокламации („Така дващсет и пети февруари се обявява за Ден за хранене навън в Мейпълтън“), молби за разрешителни, бюджетни решения, общински доклади и предстоящи укази — които бяха едновременно отегчителни и странно успокояващи.

Движеха се през дневния ред с доста добра скорост — единствените забавяния бяха при общинските доклади за сгради и

терени (твърде много подробности за избора на фирми за павиране за общински паркинг № 3) и обществената безопасност (уклончиво обобщение на замрялото разследване на убийството на Фалцоне, последвано от продължително обсъждане на нуждата от повече нощни дежурни полицаи във и около парка „Грийнуей“) и успяха да приключат официалните дейности даже малко по-бързо.

— Добре — каза Кевин на публиката, — сега е ваш ред. Време е за обществените коментари.

На теория Кевин беше нетърпелив да чуе избирателите си. Казваше го през цялото време: „Тук сме, за да ви служим. Не можем да го направим, ако не знаем какво става в главите ви. Най-важната работа, която можем да свършим, е да чуем тревогите и критиките ви и да намерим иновативни, финансово разумни начини да ги разрешим“. Обичаше да мисли за обществените коментари като за училищните настоятели в действие — самоуправление на едно наистина интимно ниво, диалог лице в лице между гласоподавателите и хората, които са избрали, демокрацията такава, каквато са я възприемали основателите ѝ.

На практика обаче обществените коментари обикновено бяха цирк, форум, на който чудаците и мономаниаците изразяваха дребнавите си оплаквания и екзистенциални жалби, повечето от които бяха извън сферата на общинското управление. Един от редовните говорители изпитваше нужда да дава на съгражданите си месечни актуализации върху сложния спор, който водеше със здравния си осигурител. Друг беше запален по отмяната на лятното време в границите на Мейпълтън, несъмнено неортодоксална мярка, която се надяваше да вдъхнови и други градове и щати да последват примера му. Един крехък възрастен мъж често изразяваше нещастията си от нередовната доставка на „Дейли Джърнъл“, вестник, който бе спрял да излиза преди повече от двайсет години. За известно време съветът се опита да ограничава говорителите, като пречи на тези, чиито коментари не се отнасят до „местните въпроси“, но тази политика нарани чувствата на толкова много хора, че бързо я изоставиха. Сега се бяха върнали на старата система, неофициално известна като „Един луд, една реч“.

Първият човек, който говори на януарската среща, беше млад баща от Рение Роуд, който се оплака от колите, използващи улицата

като пряк път по време на вечерните задръствания, и се зачуди защо полицията е толкова небрежна към налагането на законите.

— Какво е необходимо, за да направите нещо? — попита той. — Трябва ли някое дете да умре?

Съветничката Карни, председателка на комитета по обществена безопасност, увери мъжа, че полицията планира голяма инициатива по безопасност на движението за летния сезон, кампания, която ще обединява информирането на обществото с енергичното прилагане на мерките. Междувременно тя лично щяла да помоли началник Роджърс да наблюдава Рение Роуд и околните улици по време на вечерните задръствания.

Следващият говорител беше приветлива жена на средна възраст с патерици, която искаше да знае защо толкова много тротоари в Мейпълтън не са подходящо изринати след снежните бури. Самата тя се била подхлъзнала на заледен участък на „Уотли Терас“ и си скъсала кръстната връзка.

— Почистването на снега е задължително в Стоунууд Хайтс — изтъкна тя. — И там е много по-безопасно да се върви през зимата. Защо не направим нещо подобно и при нас?

Съветник Дифацио обясни, че доколкото си спомня, точно по тази тема са провеждани изслушвания по три различни повода. Всеки път много възрастни хора са се обявявали против всякаква промяна в закона по здравословни и по финансови причини.

— В доста трудна ситуация сме — каза той. — Лошо е, ако го направим, лошо е и ако не го направим.

— Ще ви кажа какво бих искал да видя — намеси се Кевин. — Искам да се състави списък на хора, които имат нужда от помощ с почистването, и може би да го споделим с доброволческата служба на гимназията. По този начин децата могат да получат кредити за общественополезен труд, като правят нещо наистина необходимо.

Няколко съветници харесаха идеята и съветничката Чен, председателка на образователния комитет, се съгласи да я предаде на гимназията.

Нещата се разгорещиха повече, когато взе думата следващият говорител — напрегнат млад мъж, с дълбоко поставени очи и неравна брада. Той се представи като главен готвач и собственик на наскоро открития вегански ресторант, наречен „Пюрити Кафе“, и каза, че иска

да депозира възражение срещу нечестната категория, която заведението му е получило от здравния инспекторат.

— Това е абсурдно — заяви той. — „Пюрити Кафе“ е безупречно. Ние не се занимаваме с месо, яйца или млечни продукти, които са основният източник на хранителни болести. Всичко, което предлагаме, е прясно и приготвено с любов в напълно нова, модерна кухня. Но ние получаваме категория Б, а „Чикън Куик“ — А? „Чикън Куик“! Майтапите ли се? Чували ли сте за салмонела? Ами „Чъмлис Стейкхауз“? Виждали ли сте кухнята на „Чъмлис Стейкхауз“? Ще посмеете ли да ме погледнете в очите и да ми кажете, че е по-чиста от „Пюрити Кафе“? Това е шега. Нещо тук намирисва и можете да се обзаложите, че не е храната в моя ресторант.

Кевин се разгневи не заради снизходителния тон на готвача или заради лошото му решение да критикува конкурентите си — това определено не беше начин да си спечели приятели и да повлияе на хората в един малък град — но трябваше да признае, че А за „Чикън Куик“ изглежда малко невероятно. Лори го бе накарала да спрат да ходят там преди години, след като откри малка батерия в чесновия сос. Когато я занесе на собственика, той се разсмя и каза: „А, ето къде била“.

Брус Хардин, дългогодишният здравен инспектор на Мейпълтън, помоли за разрешение да отговори направо на „необмислените обвинения“ на главния готвач. Брус беше як мъж в средата на петдесетте си години, който бе загубил съпругата си във Внезапното заминаване. Не изглеждаше особено суетен, но беше трудно да се отчете смущаващият контраст между тъмнокафявата му коса и сребристоривия мустак, без да се вземе под внимание известно количество „Лореал“ за мъже. Говорейки с любезната авторитетност на ветеран бюрократ, той изтъкна, че докладите му са обществено достъпни и обикновено съдържат фотографии, документиращи всяко цитирано нарушение. Всеки, който искал да проучи доклада му за „Пюрити Кафе“ или който и да е доставчик на храна, бил добре дошъл да го направи. Той бил уверен, че работата му може да издържи и най-стриктната проверка. После се обърна и се взря в брадатия готвач.

— На този пост съм от двацет и три години — каза той с доловимо треперене в гласа. — И това е първият път, когато почтеността ми се поставя под въпрос.

Готвачът отстъпи малко, но настоя, че не бил поставял под въпрос ничия честност. Брус каза, че на него не му звучало така и че е проява на малодушие да се опитва да отрича. Кевин се намеси, преди нещата да излязат от контрол, и предположи, че може би ще е по-конструктивно, ако двамата седнат в една по-спокойна обстановка и обсъдят откровено мерките, които „Пюрити Кафе“ може да вземе, за да подобри категорията си през следващия инспекционен период. Той добави, че е чул страхотни неща за веганския ресторант, и го смята за ценна придобивка към еkleктичната розетка от заведения за хранене в града.

— Аз не съм вегетарианец — каза той, — но нямам търпение скоро да хапна там. Може би един обяд следващата сряда? — Погледна към членовете на съвета. — Кой иска да се присъедини?

— Ще черпиш ли? — подхвърли съветник Рено и си спечели одобрително подхилване от публиката.

Кевин погледна часовника си, преди да даде думата на следващия говорител. Вече беше девет без петнайсет, а още поне десет души вдигаха ръце, включително човека с лятното време и джентълмена, който никога не получаваше вестника си.

— Еха — каза им той. — Изглежда, тъкмо загреваме.

* * *

По някаква причина тя винаги беше малко изненадана да открие Кевин на стъпалата, дори когато го очакваше. В цялата ситуация имаше нещо твърде нормално и успокоително, голям, приветлив мъж, притискащ кафяв плик, от който стърчи бутилка вино, в ръцете ѝ.

— Извинявай — каза ѝ той. — Общинската среща се проточи. Всички искаха да се изкажат.

Нора отвори виното и той ѝ разказа подробно за срещата, с много повече детайли, отколкото ѝ бяха нужни. Тя направи всичко по силите си, за да изглежда концентрирана и заинтересувана, кимаше на местата, където това изглеждаше подходящо, даваше редки коментари или въпроси, за да придвижва разговора.

„Доброто гадже е добър слушател“, напомняше си сама.

Но само се преструваше и го знаеше. В предишния ѝ живот Дъг обикновено седеше на същата тази маса и изпитваше търпението ѝ по сходен начин, с многословни монолози за всяка сделка, по която работеше в момента, като я осведомяваше за тайнствените правни и финансови подробности по трансакцията, мислеше на глас за различните спънки, които може да се появят, и за това, което би могъл да направи, за да ги преодолее. Но без значение колко беше отегчена, тя винаги разбираше, че работата на Дъг има значение за нея на лично ниво, че ще има последствия за семейството и че трябва да внимава. Колкото и да ценеше компанията на Кевин, не можеше да се убеди напълно, че е нужно да се интересува от заплетеностите на сградните правила или от удължаването на крайния срок за регистрация на домашните любимци.

— Това само за кучетата ли е? — зачуди се тя.

— И за котките.

— Значи се отказвате от глобите?

— Технически само удължаваме регистрационния период.

— Каква е разликата?

— Окуражаваме изпълнителността — обясни той.

* * *

Те седнаха заедно пред плоския телевизор, ръката на Кевин беше около раменете на Нора, пръстите му — заровени в меката ѝ тъмна коса. Тя не възразяваше да я докосва така, но и не даваше знак, че ѝ харесва. Вниманието ѝ беше приковано към екрана, който изучаваше с изражение на мрачна напрегнатост, сякаш „Спондж Боб“ беше шведски артфилм от 60-те.

Кевин беше достатъчно щастлив да го гледа с нея не защото харесваше шоуто — намираше го за невъздържано и особено — а защото най-сетне му осигуряваше извинение да спре да говори. Беше бърборил твърде дълго за общинското събрание — за надхвърления бюджет за снегопочистването, за уместността на замяната на паркингметрите в центъра с машини за билети и така нататък, и така нататък — само за да им спести неудобството да седят в

продължителна тишина като стара женена двойка, която няма какво да си каже.

Вбесяващото беше, че те едва се познаваха, дори след като прекараха толкова време заедно през ваканцията. Имаше още много неща за откриване, много въпроси, които той искаше да зададе, само тя да му позволеше. Но във Флорида Нора бе дала ясно да се разбере, че личните въпроси са забранени. Нямаше да говори за съпруга или децата си, или дори за живота си преди това. Кевин бе усетил как тя се напруга в моментите, когато се опитваше да ѝ разкаже за своето семейство, заради начина, по който трепваше и се извъръщаше, сякаш някое ченге бе насочило фенерчето си в очите ѝ.

Във Флорида поне бяха в несвойствена среда, прекарваха повечето време навън, където беше лесно да разчупиш мълчанието с проста размяна на реплики за температурата на океана или за красотата на залеза, или за факта, че над вас току-що е прелетял пеликан. В Мейпълтън нямаше подобни неща. Бяха винаги вътре, винаги в къщата ѝ. Нора не искаше да ходи на кино, на ресторант или дори в „Карпе Дием“ за питие. Всичко, което правеха, бе да си разменят измъчени общи приказки и да гледат „Спондж Боб“.

Нора не му разказа дори за това. Кевин разбра, че е ритуал за възпоменание, и бе трогнат, че тя му позволи да е част от него, но би искал да разбере нещо повече за това, какво означава шоуто за нея и какво пише в бележника си, след като свърши. Но очевидно „Спондж Боб“ също не му влизаше в работата.

* * *

Нора не искаше да е такава — отчуждена и изключена. Искаше да е каквато беше във Флорида, открита и жива, със свободно тяло и дух. Онези пет дни бяха преминали като сън, двамата бяха пияни от слънце и адреналин, непрекъснато изумени да откриват, че са заедно в несвойствената топлина, свободни от затвора на ежедневната рутина. Вървяха и караха заедно колело, флиртуваха и плуваха в океана, а когато темите за разговор се изчерпваха, си поръчваха още едно питие или сядаха в джакузито, или прочитаха няколко страници от трилърите, които бяха купили от книжарницата на летището. В

късните следобеди се разделяха за няколко часа, усамотяваха се в отделните си стаи за душ и дрямка, преди да се срещнат отново за вечеря.

Тя го беше поканила в стаята си още първата нощ. След бутилката вино на вечеря и шеметна сесия с мокри целувки на плажа, изглеждаше любезно да го направи. Не се бе притеснила да си свали дрехите, не бе го помолила да изгаси светлината. Просто бе стояла там гола и попивала одобрението му. Беше имала чувството, че кожата ѝ грее.

— Какво мислиш? — беше го попитала.

— Хубави ключици — бе отвърнал той. — И доста добра поза.

— Това ли е всичко?

— Ела в леглото и ще ти кажа нещо за свивките на коленете.

Тя се бе покатерила и притиснала към него. Торсът му беше успокояващо плътна бледа плоча. Когато го беше прегърнала за първи път, сякаш бе обгърнала дърво.

— Какво за свивките на коленете ми?

— Честно ли?

— Аха.

Ръката му се бе спуснала по задната част на бедрото ѝ.

— Малко са студени.

Тя се беше разсмяла и той я беше целунал, тя му бе отвърнала и това беше краят на разговора. Единствената спънка бе дошла няколко минути по-късно, когато той се беше опитал да влезе в нея и откри, че е много суха. Тя се беше извинила, че не е във форма, но той бе изшъткал, проправяйки си път към центъра на тялото ѝ с език, за да я овлажни. Не бързаше, даде ѝ да разбере, че няма проблем да се отпусне, склони я по един непознат път, докато тя не спря да се тревожи за това накъде я води, и осъзна с тих стон, че вече е там, че нещо в нея се е отпуснало и от там изтича нещо топло. Когато бе успокоила дишането си, бе пропълзяла по леглото и му върна услугата, без да се сети нито веднъж за Дъг или Кайли, докато го поемаше в устата си, без да мисли за нищо, докато не приключи, докато той не спря да скимти и не бе сигурна, че е преглътнала всяка капка.

* * *

Кевин изпита кратък прилив на напрегнатост, когато шоуто свърши и Нора затвори бележника си.

— Извини ме. — Тя покри устата си, любезно прикривайки прозявка. — Малко съм уморена.

— Аз също — призна той. — Денят беше дълъг.

— Навън е толкова студено. — Тя потръпна съчувствено. — Съжалявам, че трябва да тръгваш.

— Не трябва — напомни й той. — С удоволствие ще остана. Липсваше ми.

Нора обмисли това за момент.

— Скоро — отвърна тя. — Просто имам нужда от още малко време.

— Не е нужно да правим нищо. Можем просто да си правим компания. Да говорим, докато не заспим.

— Съжалявам, Кевин. Наистина не ми е до това.

„Разбира се, че ти е — искаше му се да й каже. — Не помниш ли какво беше? Как може да не ти е до това?“ Но знаеше, че няма смисъл. В мига, в който започнеш да защитаваш каузата си, вече си изгубил.

Тя го придружи до вратата и го целуна за лека нощ, целомъдрено, но дълго изпращане, което приличаше на извинение и на обещание в същото време.

— Мога ли да ти звънна утре? — попита той.

— Да — отвърна тя, — звъни ми утре.

* * *

Нора заключи вратата и занесе чашите от вино в мивката. После се качи горе и се приготви за лягане.

„Аз съм ужасно гадже — помисли си, докато си миеше зъбите. — Не знам защо изобщо си правя труда.“

Беше смущаващо като знаеше, че вината е само нейна, че тя бе кандидатствала доброволно за позицията и бе подвела Кевин да й даде работата. Тя бе онази, която го покани във Флорида все пак, онази, която успя да се преструва на функционално, относително весело човешко същество цели пет дни. Към края на ваканцията почти бе започнала да вярва, че наистина е функционално, относително весело

човешко същество — човек, който би могъл да се държи за ръка с друг човек под масата или да дава с виличка десерт на този друг човек — така че не можеше да го обвинява, че споделя това недоразумение или че се чувства объркан и предаден, когато тя се отдръпна.

Но тя не беше онзи човек, не и тук, в Мейпълтън; дори не се доближаваше до този образ и нямаше смисъл да се крие от истината. Не можеше да даде на Кевин любов, нито радост или енергия, или проникателност. Още беше разбита, някои съществени части от нея все още липсваха. Осъзнаването на това, когато се върна вкъщи, почти я пречупи. Непоносимата тежест на собственото ѝ съществуване беше като оловно наметало през крехките ѝ рамене. „Добре дошла у дома, Нора.“ Чувстваше го толкова по-тежко от преди, толкова по-угнетително, което очевидно беше цената, която плащаше за това, че се бе измъкнала за няколко дни. „Хубаво ли си прекара?“

[1] Казвам се Нора. Ти как се казваш? (фр.). — Бел.прев. ↑

АВАНПОСТЪТ

В една безветрена утрин със слаб сняг в края на януари Лори и Мег вървяха по Гинко стрийт към новите си квартири на Паркър Роуд, тих жилищен район в източната част на парка „Грийнуей“.

Аванпост 17 беше малък, но по-хубав, отколкото Лори бе очаквала, тъмносиня едноетажна къща с капандури и бели первази около прозорците. Вместо бетонна пътека към главния вход водеше павиран път с пръстен цвят. Единственото, което не хареса, бе самата врата, която изглеждаше твърде орнаментирана за останалата част от къщата, блестящо кафяво дърво с врязан удължен овал от тъмно декоративно стъкло, подобно на онова, което очакваш да видиш в „Макменшън“ на Стоунууд Хайтс, а не в скромно мейпълтънско жилище като това.

— Сладко е — прошепна Мег.

— Можеше да е много по-зле — съгласи се Лори.

Харесаха го още повече, след като влязоха вътре. Приземната част беше уютна, без да е тясна, оживена от многобройни малки детайли — газова камина в дневната стая, интериорни черги с релефен геометричен дизайн, удобни модулни мебели. Върхът беше реновираната кухня, ярко, отворено пространство, с повърхности от неръждаема стомана, професионална печка и прозорец над мивката, който гледаше към успокояващата растителност на залесения парк, скрежът бе обвил голите клони на дърветата с тънък слой бял прах. Лори лесно можеше да си представи старото си Аз да седи на тезгяха от стеатит в някой съботен следобед и да кълца зеленчуци на фона на нечие мърморене.

Новите им съквартиранти ги разведоха из къщата. Бяха двойка мъже на средна възраст, които им отвориха вратата с ръчно изработени баджове, прикрепени към ризите. „Джулиан“ беше висок и малко изгърбен, с кръгли очила с тънки рамки и стърчащ нос, който сякаш душеше любопитно във въздуха. Лицето му беше гладко избръснато, истинска аномалия сред Грешните отломки. „Гюс“ беше набит,

червенокос човек с червендалесто лице. Брадата му беше равно подстригана и обилно посипана със сиво.

Добре дошли — написа той в бележника си. — *Очаквахме ви.*

Лори почувства безпокойство, но положи усилия да го пренебрегне. Знаеше, че аванпостът ще е смесен, но не бе очаквала нищо толкова интимно, двама мъже и две жени, споделящи малка къща в края на гората. Но ако това беше назначението им, трябваше да го приемат. Тя разбираше каква чест е да бъде избрана в Кварталната заселническа програма — това беше сърцето на дългосрочните планове за разширение на „Грешните отломки“ — и искаше да се покаже достойна за доверието, оказано ѝ от лидерите, които несъмнено правеха всичко най-добро с ресурсите, които имаха на разположение.

Освен това тя и Мег имаха на разположение целия втори етаж — две малки спални и обща баня — така че уединението нямаше да е проблем. Мег избра розовата стая, която гледаше към улицата. Лори взе жълтата с изглед към парка, която вероятно бе принадлежала на тийнейджър. Леглото — изглежда, беше от ИКЕА — беше ниско, матрак тип футон в рамка от светло дърво. Стените бяха голи, но можеше да види празните места, където до неотдавна бяха висели плакати, три правоъгълника, малко по-светли от околното пространство.

Беше донесла само един куфар, това бяха всичките ѝ земни принадлежности, и го разопакова за минути. Това сякаш намали ефекта на ставащото — заприлича повече на настаняване в хотел, отколкото на установяване в нов дом — почти успя да я накара да изпита носталгия по забързаните дни на стария ѝ живот: седмиците подготовка, кашоните и тиксото, маркерите, пристигането на големия камион, тревогата от гледката на това, как целият ти живот изчезва пред очите ти. И после обратната перисталтика на другия край, всичките кашони, които излизат, тупването, когато се приземят на пода, писъкът, когато ги разкъсаш и отвориш. Странното разочарование от новата къща, онова измъчващо усещане за разстройване, което имаш чувството, че няма да изчезне никога. Но дълбоко в себе си поне знаеш, че се е случило нещо с голямо значение, че една глава в живота ти е приключила и започва нова.

„Година — казваше едно време. — Нужна е година, за да се почувстваш у дома си. А понякога и повече.“

След като прибра дрехите си в скрина с чекмеджета — също от светло дърво, също от ИКЕА — тя остана дълго на колене — не се молеше, просто мислеше, опитваше се да събере ума си около факта, че сега живее тук, че това място е дом. Помагаше ѝ мисълта, че Мег е наблизо, само на няколко крачки от нея. Не толкова близо, колкото беше в Синята къща, където споделяха обща стая, но достатъчно близо, по-близо, отколкото бе разумно да се надява.

* * *

Като общо правило, приятелството сред Грешните отломки не се насърчаваше. Организацията бе структурирана така, че да предотврати възможността хората да прекарват твърде много време заедно или да разчитат твърде много на определени индивиди за социалното си поддържане. В лагера на Гинко стрийт членовете живееха на големи групи, които често се размесваха; работата се сменяше периодично. Наблюдателите се събираха по двойки чрез лотария и рядко работеха с един и същ партньор два пъти месечно. Идеята беше да се заздравя връзката между индивида и групата като цяло, а не между отделните индивиди.

Тази политика имаше смисъл за Лори, поне на теория. Хората бяха изключително уязвими, когато се присъединяваха към „Грешните отломки“. След като изразходваха толкова много енергия, за да се отделят от стария си живот, те бяха замаяни и изтощени, и напълно уязвими. Без подходящо въвеждане, за тях беше много лесно да се върнат към познатите стереотипи, да пресъздадат неволно връзките и поведенческите модели, които бяха изоставили. Но ако им се позволеше да го направят, те щяха да пропуснат именно онова, заради което бяха дошли: възможност да започнат наново, да се отърват от фалшивото успокоение на приятелството и любовта, да дочакат последните дни без разсейване или илюзии.

Главното изключение от тази политика беше заредената връзка между обучаван и обучаващ, която организацията виждаше като необходимо зло, статистически ефективна, но емоционално опасна

стратегия за прибиране на новите членове в лоното ѝ. Проблемът не беше толкова във формирането на силна, специална връзка между двама души — това беше целият смисъл — колкото в травмата от разкъсването на връзката, от разделянето на двамата, които на практика бяха станали единица.

Беше работа на обучаващия да подготви обучаващия за тази неизбежност. От самото начало Лори се бе придържала към протокола, напомняйки на Мег ежедневно, че тяхното партньорство е временно, че ще приключи на 15 януари — когато е Завършването — и в този момент Мег ще стане пълноправен член на мейпълтънския клон на „Грешните отломки“. От този момент двете щяха да са колежки, не приятелки. Щяха да се отнасят една към друга с обичайната любезност — нищо повече и нищо по-малко — и стриктно да се придържат към обета за мълчание в свое присъствие.

Беше направила всичко по силите си, но това не им беше помогнало. С приближаването на края на послушничеството на Мег те ставаха все по-тревожни и потиснати. Няколко ноци едната или и двете избухваха в плач заради нечестната ситуация, докато се чудеха защо не могат да продължат да живеят по този начин и да се придържат към системата, която работеше толкова добре за двете им. По някакъв начин за Лори беше по-зле, защото тя знаеше точно към какво ще се върне — пренаселената стая в Сивата къща или може би в Зелената, спалния чувал на студения под, дългите ноци без приятел, с чиято помощ да минава времето, нищо, което да ѝ прави компания освен изплашения глас в главата ѝ.

* * *

Седмица по-рано, сутринта на Завършването на Мег, те докладваха в Главната къща с натезали сърца. Преди да тръгнат, се прегръщаха дълго и си напомниха, че трябва да са смели.

— Няма да те забравя — обеща Мег, гласът ѝ беше тих и малко дрезгав.

— Ще се оправиш — прошепна Лори, без дори самата тя да е убедена в това. — И двете ще се справим.

Пати Левън, първият и единствен ръководител на мейпълтънския клон, ги чакаше в кабинета си, седнала като гимназиална директорка зад огромно бежово бюро. Беше дребна жена с къдрава сива коса и строго, но изненадващо младолико лице. Тя им даде знак с цигарата си, покана да седнат.

— Днес е голям ден.

Лори и Мег мълчаха. Беше им разрешено да говорят само при директен въпрос. Директорката ги изучаваше, лицето ѝ бе внимателно, но безизразно.

— Виждам, че сте плакали.

Нямаше смисъл да отричат. Едва бяха спали и прекараха по-голямата част от нощта, облени в сълзи. Мег изглеждаше съсипана — косата ѝ бе заплетена, очите ѝ бяха влажни и подпухнали — и Лори нямаше причина да смята, че тя самата изглежда по-добре.

— Трудно е! — избухна Мег като тийнейджърка с разбито сърце. — Просто наистина е трудно!

Лори трепна при нарушаването на благоприличието, но ръководителката го подмина. Защипала цигарата между палеца и показалеца си, тя я поднесе към устата си и смукна силно през филтъра, сякаш не гореше добре, примижавайки с мрачна решимост.

— Знам — каза тя, като издиша. — Това е пътят, който сме избрали.

— Винаги ли е толкова зле?

Мег звучеше така, сякаш ще се разплаче отново.

— Понякога. — Пати Левън сви рамене. — За различните хора е различно.

След като Мег бе разчупила леда, Лори реши, че е приемливо да заговори.

— Вината е моя — обясни тя. — Не свърших работата си. Привързах се към нея твърде много и позволих на нещата да излязат от контрол. Наистина се провалих.

— Това не е вярно! — възрази Мег. — Лори е страхотен ментор.

— Това е и наша вина — призна директорката. — Виждахме какво се случва. Вероятно трябваше да ви разделим още преди месец.

— Съжалявам. — Лори се насили да я погледне в очите. — Ще се постарая повече следващия път.

Пати Левън поклати глава.

— Не мисля, че ще има следващ път.

Лори не възрази. Тя знаеше, че не заслужава втори шанс. Дори не беше сигурна, че сама го иска, не и ако трябваше отново да изпита същото, когато всичко свърши.

— Моля ви, не обръщайте станалото срещу Мег — каза тя. — Тя се стара много през последните два месеца и осъществи голям напредък, въпреки моите грешки. Наистина се възхищавам на силата и решимостта ѝ. Знаем, че ще бъде ценна придобивка за клона.

— Лори ме научи на толкова много — присъедини се Мег. — Тя е наистина добър ролеви модел, знаете ли?

Директорката милостиво не обърна внимание и на това. В последвалото мълчание Лори откри, че се взира в плаката на стената зад бюрото. На него имаше класна стая, пълна с възрастни и деца, всички облечени в бяло, всички с ръце във въздуха, като нетърпеливи отличници. Във всяка ръка имаше цигара.

КОЙ ИСКА ДА БЪДЕ МЪЧЕНИК? — пишеше на плаката.

— Предполагам, че сте забелязали колко пренаселено е тук — казваше им Пати Левън. — Продължават да идват нови хора. В някои от къщите се спи дори в коридорите и в гаражите. Това просто не е устойчива ситуация.

За един-два нещастни момента Лори се зачуди дали не я изхвърлят от „Грешните отломки“, за да направи място за някой по-достоеен. Но после ръководителката се взря в лист хартия на бюрото си.

— Прехвърляме ви в аванпост 17 — каза тя. — Отивате следващия вторник.

Лори и Мег си размениха тревожни погледи.

— И двете ли? — попита Мег.

Директорката кимна.

— Това е предпочитанието ви, нали?

Те я увериха, че е така.

— Добре. — За първи път, откакто бяха влезли, Пати Левън се усмихваше. — Аванпост 17 е много специално място.

* * *

Животът бе научил Джил, че нещата се променят непрекъснато — рязко, непредсказуемо и често без никаква причина. Но това знание не беше от особена полза. Човек все така можеше да бъде заблуден от най-добрата си приятелка насред вечеря с макарони и сирене.

— Мистър Гарви — каза Ейми, — мисля, че е време да започна да ви плащам наем.

— *Наем?* — Баща ѝ се изкикоти, сякаш се наслаждаваше на манипулацията като поредното момче. Беше в доста добро настроение през последните няколко седмици, откакто се беше върнал от Флорида. — Това е нелепо.

— Сериозна съм. — Ейми наистина изглеждаше такава. — Вие сте наистина много щедър към мен. Но започвам да се чувствам като използвачка.

— Ти не си използвачка, а гостенка.

— Живея тук от наистина много време. — Тя направи пауза, предизвиквайки го да ѝ възрази. — Сигурна съм, че ви е писнало от мен.

— Не ставай смешна. Компанията ти ни харесва.

Ейми се намръщи, сякаш неговата добрина само правеше нещата по-трудни.

— Аз не просто спя тук. Ям от храната ви, използвам душа и сушилнята, гледам кабелната ви телевизия. Сигурна съм, че има и други неща.

„Интернет — помисли си Джил. — Парно и климатик, тампони, гримове, шампоани и балсами, и паста за зъби, бельото ми...“

— Наистина няма проблем. — Кевин се взря в Джил, чудейки се дали тя не е на друго мнение. — Нали?

— Абсолютно — отвърна Джил. — Забавно е.

Тя наистина го мислеше, въпреки периодичните си оплаквания относно дългото натрапване на Ейми в къщата им, което явно нямаше краен срок. Да, през есента преживяха някои трудни моменти, но нещата се бяха пооправили през последните един-два месеца. Коледа мина наистина добре, организираха страхотно новогодишно парти, докато баща ѝ беше във ваканция. През седмиците оттогава Джил бе успяла да отстоява независимостта си от Ейми, не излизаше всяка вечер и правеше добросъвестни усилия да навакса с училищната

работа и да прекарва повече време с баща си. Изглежда, най-накрая бяха намерили приемлив за всички баланс.

— Никога преди не съм плащала наем — каза Ейми, — така че нямам представа колко може да е, особено в красива къща като тази. Но предполагам, че хазаинът трябва да реши, нали така?

Баща ѝ трепна при думата „хазаин“.

— Не ставай смешна — каза той. — Ти си в гимназията. Как ще плащаш наем?

— Това е другото, което исках да ви кажа. — Ейми изглеждаше неочаквано несигурна в себе си. — Мисля, че приключих с ученето.

— Какво?

Джил с изненада видя, че Ейми се изчервява, защото Ейми никога не се изчервяваше.

— Напускам — каза тя.

— Защо правиш това? — попита баща ѝ. — Ще завършиш след няколко месеца.

— Не сте виждали бележника ми — каза му тя. — Провалих се на всичко последния срок, дори по физическо. Ако завърша, ще трябва да повтарям последната година, а по-скоро ще се застрелям, отколкото да го направя. — Тя се обърна към Джил в търсене на подкрепа. — Хайде, кажи му какъв провал съм.

— Вярно е — каза Джил. — Тя дори не помни как да отвори шкафчето си.

— Гледай кой го казва! — възкликна баща ѝ.

— Този срок ще се справя по-добре — обеща Джил, мислейки колко по-лесно ще е да го направи, ако Ейми не ѝ се мотае наоколо.

Нямаше да ходят на училище всяка сутрин и да се напушват зад супермаркета или да се измъкват за двучасов обяд. „Отново мога да съм себе си — помисли си тя. — Да си пусна коса, да започна да се виждам със старите ми приятели.“

— Освен това — добави Ейми, — имам работа. Помните ли Дерек от магазина за йогурт? Той ръководи новия „Апълбийс“ в „Стоунууд Плаза“. Нае ме като сервитьорка на пълно работно време, започвам следващата седмица. Униформите са грозни, но бакшишите трябва да са добри.

— Дерек ли? — Джил не се опита да прикрие отвращението си. — Мислех, че го мразиш.

Старият им шеф беше противен тип — женен мъж в средата на трийсетте — имаше ключодържател под формата на LCD куб, който прожектиреше снимки на бебето му — който обичаше да купува алкохол на непълнолетните си служителки и да задава много проучващи въпроси за сексуалния им живот. „Някога използвала ли си вибратор? — попита той Джил една вечер, напълно ненадейно. — Обзалагам се, че ще ти хареса.“ Дори предложи да ѝ купи само защото изглеждала приятен човек.

— Не го *мразя*. — Ейми пийна глътка вода, после изпусна пресилена въздишка на облекчение. — Боже, нямам търпение да се махна от това училище. Депресирам се всеки път когато тръгна по коридора. Всички тези задници, подредени там.

— И знаеш ли какво — започна баща ѝ, — те всички ще идват в „Апълбийс“ и ще трябва да си мила с тях.

— Е, и? Поне ще ми плащат за това. А знаете ли кое е най-хубавото? — Ейми спря и се подсмихна гордо. — Всеки ден ще мога да спя толкова, колкото си искам. Повече няма да се будя с махмурлук призори. Така че наистина ще съм ви благодарна, ако пазите тишина сутрин.

— Ха, ха — каза Джил в опит да игнорира неочаквано притеснителната представа за къщата, след като е тръгнала за училище, а Ейми се щура из кухнята, облечена само в тениска и гащички, докато баща ѝ гледа от масата как тя се налива с портокалов сок направо от кутията в ежедневно очакване на предстоящата катастрофа.

Джил наистина се зарадва, че той си има нова приятелка, жена, близка до неговата възраст, макар и малко зловеща.

— Виж. — Той изглеждаше сериозно замислен, все едно Ейми бе негова дъщеря. — Наистина смятам, че трябва да премислиш нещата. Твърде умна си, за да напуснеш училище.

Ейми издиша бавно, сякаш започваше да губи търпение.

— Мистър Гарви — каза тя, — ако наистина не се чувствате удобно с това, предполагам, че мога да намеря и друго място за живеене.

— Не става въпрос за това къде живееш. Просто не искам да се подценяваш.

— Схванах това и наистина го оценявам. Но няма да промените решението ми.

— Добре. — Той затвори очи и разтри слепоочието си с три пръста, както правеше, когато има главоболие. — Какво ще кажеш за това? След месец или два, когато вече си порботила малко, можем да седнем и да обсъдим положението с наема. Междувременно ще си наш гост и всички са щастливи, става ли?

— Звучи добре. — Ейми се усмихна, сякаш това беше точно изходът, на който се беше надявала. — Харесва ми, когато всички са щастливи.

* * *

Лори не можеше да спи. Беше третата ѝ нощ в аванпоста и преходът не вървеше толкова гладко, колкото се беше надявала. Отчасти се дължеше на странното усещане отново да има собствена стая след двацет и три години брак и девет месеца комунален живот. Просто вече не беше пригодена към усамотение, към начина, по който лежането на удобен матрак можеше да се усеща като безкрайно падане в открития космос.

Липсваше ѝ и Мег, липсваха ѝ техните сънливи разговори в леглото, училищното приятелство на Освобождаването. Някои нощи оставаха будни с часове, два тихи редуващи се гласа, припомнящи си случайни истории от живота им. В началото Лори бе направила добросъвестно усилие да ги насочва към обучението на Мег, да обезкуражи склонността към празни клюки и носталгично бърборене, но разговорите сякаш винаги имаха собствено мнение. А и истината беше, че тя се наслаждаваше на криволичетата им траектория, колкото и Мег. Извиняваше слабостта си, като си напомняше, че това е временно състояние, че Завършването ще дойде скоро и по необходимост ще трябва да се върне към стария си режим на мълчание и самодисциплина.

А сега беше тук и се опитваше да прави точно това, но Мег беше в съседната стая, толкова близо, че невъзможността да говорят ѝ се струваше абсурдна и почти жестока. Беше трудно да е сама при тези обстоятелства, но беше дори по-непосилно, когато знаеше, че не е

нужно да е така; беше необходимо само да изрита одеялото и да се промъкне по коридора. Защото не се съмняваше ни най-малко, че Мег е напълно будна в този момент и мисли за абсолютно същото като нея, противи се на същото изкушение.

Беше лесно да се държат както трябва в лагера, където имаше толкова много хора, толкова много наблюдателни очи. В аванпоста нямаше кой да ги спре да правят каквото си поискат, нямаше кой да забележи, освен Гюс и Джулиан, които не бяха в позиция да ги критикуват. Те споделяха големия апартамент на приземния етаж — в него имаше двойно легло и джакузи в свързаната баня — и на Лори понякога ѝ се струваше, че чува гласовете им късно през нощта, крехки мехурчета говор, които се издигаха през смълчаната къща и се пукаха точно преди да достигнат слуха ѝ.

„За какво си говорят? — чудеше се тя. — Дали говорят за нас?“

Не би ги обвинявала, дори да беше така. Ако тя и Мег бяха заедно, сигурно щяха да си говорят за Гюс и Джулиан. Не да се оплакват — нямаше за какво толкова — а просто да разменят впечатления, както човек правеше, когато в живота му влязат нови хора и не е съвсем сигурен какво ще излезе от това.

Изглеждат сладури, помисли си тя, макар и може би малко твърде самоангажирани и себелюбиви. Можеха и да са малко властни, но Лори подозираше, че това отношение е повече случайно съвпадение на обстоятелствата, отколкото недостатък в характера им. Те са били единствените обитатели на аванпост 17 цял месец преди Лори и Мег да пристигнат и естествено бяха започнали да мислят за мястото като за свое и да приемат, че новодошлите ще трябва да се съобразяват с правилата, които те бяха установили. Принципно Лори не смяташе, че това е честно — Грешните отломки бяха организирани на базата на равнопоставеността, а не на старшинството — но тя реши, че ще изчака малко, преди да повдигне въпроса за вземането на решения.

Освен това правилата в къщата не бяха особено тежки. Единственото, което ѝ причиняваше лично неудобство, бе забраната да се пуши на закрито — тя обичаше да започва деня си с цигара в леглото — но нямаше намерение да се опитва да променя това. Политиката беше възприета заради Гюс, който страдаше от тежка астма. Дишането му често беше затруднено и само преди един ден бе получил силен пристъп, точно наскоро вечерята, скочи от масата с

паникьосано изражение, като се давеше и хриптеше, сякаш току-що бе изваден от дъното на басейн. Джулиан се втурна в стаята им, донесе инхалатора и разтри гърба на Гюс няколко минути след това, докато дишането му не се нормализира. Беше ужасно за гледане и ако това, Лори да пуши в патиото, му осигурява малко облекчение, тя с готовност щеше да направи тази жертва.

В интерес на истината, тя бе благодарна за възможността да практикува какъвто и да е вид себеотрицание, защото аванпостът не предлагаше много в това отношение. Животът тук бе толкова по-лесен, отколкото в лагера. Храната беше в изобилие, макар и не изтънчена — предимно паста и боб, както и консервирани зеленчуци — а термостатът бе нагласен на цивилизованите седемнайсет градуса. Можеха да си лягат когато поискат, и да спят колкото поискат. Колкото до работата, сами определяха работното си време и сами попълваха докладите си.

Беше притеснително удобно, което бе една от причините Лори да се опитва толкова усилено да поддържа дистанция от Мег, да не се поддаде на лесната рутина на приятелството. Беше достатъчно лошо, че ѝ е топло и е нахранена и че е свободна да прави каквото ѝ харесва. Ако на всичкото отгоре беше и щастлива, ако имаше добър приятел, който да ѝ прави компания нощем, какъв изобщо беше смисълът да бъде с Грешните отломки? Защо просто не се върнеше в голямата си къща на „Ловъл Терас“ при съпруга и дъщеря си, защо не носеше отново хубави дрехи, защо не подновеше членството си в Мейпълтънския фитнес клуб, не наваксаше с изпуснатото по телевизията, не предекорираше хола, не готвеше интересни ястия със сезонни продукти, не се преструваше, че животът е добър и светът не е разрушен?

Все пак не беше твърде късно.

* * *

— С нас си вече от доста време — каза ѝ Пати Левън в края на срещата им миналата седмица. — Не мислиш ли, че е време да стане официално?

Пликът, който притисна към ръката на Лори, съдържаше един-единствен лист хартия, съвместна молба за развод. Лори бе попълнила празните полета, бе отбелязала необходимите кутийки и бе подписала от свое име в графата, отделена за ищеца. Всичко, което оставаше, бе да занесе формуляра на Кевин и да го накара да подпише своята част. Нямаше причина да вярва, че той ще възрази. Как би могъл? С брака им бе свършено — беше връхлетян от това, което щатът наричаше „непоправим провал“ — и двамата го знаеха. Молбата беше просто правна формалност, бюрокралично заявление на очевидното.

Тогава какъв беше проблемът? Защо пликът все още лежеше на скрина и тежеше толкова силно на съвестта ѝ, че сякаш блестеше в мрака?

Лори не беше наивна. Тя разбираше, че „Грешните отломки“ има нужда от пари, за да оцеляват. Толкова голяма и амбициозна организация не можеше да се управлява без сериозни разходи — всички тези хора се нуждаеха от храна, подслон и медицински грижи. Трябваше да се придобият нови имоти, а старите да се поддържат. Цигари. Превозни средства. Компютри, правни съвети, обществено присъствие. Сапуни, тоалетна хартия, какво ли не. Имаше и още.

Естествено, от членовете се очакваше да допринасят с каквото могат. Ако всичко, което имаш, е чекът от социалната осигуровка, това и даваш. Ако всичките ти земни притежания се изчерпват с ръждясал стар олдсмобил с лош заглушител, Грешните отломки можеха да използват и него. А ако си имал достатъчно късмет да си женен за успешен бизнесмен, защо да не разтрогнеш този съюз и да не дариш своя дял от собствеността за каузата?

Защо не, наистина?

Тя не беше съвсем сигурна за колко пари става въпрос — адвокатите щяха да изчислят това. Само къщата струваше около милион — бяха платили милион и шестстотин хиляди за нея, но това беше преди пет години, преди пазарът да се насити — а различните пенсионни и инвеститорски сметки сигурно бяха за поне още толкова. Какъвто и да бе крайният резултат, петдесет процента от него щеше да е сериозен разход, достатъчно голям, че Кевин да обмисли продажба на къщата, за да плати задълженията си.

Лори искаше да изпълни дълга си към „Грешните отломки“, наистина искаше. Но мисълта да иде там, да звъне на входната врата

и да помоли Кевин за половината от всичко, на което бе обърнала гръб, я изпълваше със срам. Тя се бе присъединила към „Грешните отломки“, защото нямаше избор, защото това беше единственият път, който имаше смисъл за нея. В този процес бе изгубила семейството и приятелите си, и мястото си в общността, цялата утеха и сигурност, която се купуваше с пари. Това беше нейно решение и тя не съжаляваше за него. Но Кевин и Джил също бяха платили висока цена и не бяха получили нищо в замяна. Изглеждаше алчно — непристойно — неочаквано да се появи на вратата им с протегнатата ръка, молеца за още.

* * *

Сигурно се беше унесла, защото се събуди рязко от присъствието на някакво движение наблизо.

— Лори? — прошепна Мег. Нощницата ѝ излъчваше призрачно сияние на вратата. — Будна ли си?

— Нещо не е наред ли?

— Не чуваш ли?

Лори се заслуша. Помисли, че долавя приглушен звук, тихо ритмично потропване.

— Какво е това?

— В моята стая е по-силно — обясни Мег.

Лори стана от леглото, обви голите си ръце около себе си заради хладината и последва Мег по късия коридор в другата спалня. В тази част на къщата беше по-светло, проблясъците на уличните лампи се просмукваха откъм Паркър Роуд. Мег се приведе над старомодния радиатор, тумбесто сиво нещо с ноктести крака като стара вана, и махна на Лори да дойде.

— Аз съм точно над тях — каза тя.

Лори наклони глава и постави ухото си достатъчно близо до метала, че да усети слабата остатъчна топлина, която излъчваше.

— Продължава от доста време.

Сега звукът беше по-ясен, като че ли от радиоприемник. Потропването вече не беше слабо и тайнствено. Беше съвсем ясен удар на дъска в стената и полутонове от протестиращите пружини. Тя

можеше да чуе и гласове, един дрезгав и монотонен — който непрекъснато повтаряше „мамка му“ — и един висок и с разнообразен речник — „о“, „боже“ и „Исусе“, и „моля те“. Лори не беше сигурна кой е на Гюс и кой на Джулиан, но беше доволна да чуе, че никой не страда от липса на въздух.

— Как ще успея да заспя? — настойчиво я попита Мег.

Лори не искаше да говори. Знаеше, че трябва да бъде скандализирана или поне разстроена от това, което чуваше — Грешните отломки не разрешаваха секса между членовете си, хомо- или хетеросексуални — но в този момент не чувстваше нищо друго освен смутена изненада и малко повече заинтересуваност, отколкото ѝ се щеше да признае.

— Какво ще правим? — продължи Мег. — Трябва ли да ги докладваме?

Лори се отдалечи от радиатора с усилие на волята. Обърна се към Мег, лицата им бяха само на сантиметри едно от друго в мрака.

— Не ни влиза в работата — каза тя.

— Но...

Лори хвана китката на Мег и я изправи на крака.

— Вземи си възглавницата — каза ѝ. — Тази нощ ще спиш при мен.

БОСА И БРЕМЕННА

Том си сложи скиорското яке, което бе взел назаем от Терънс Фолк, като внимаваше да не прищипе брадата си с ципа, който бе издърпал чак до брадичката. Беше го допуснал няколко пъти и болеше дяволски, докато се освободи.

— Къде отиваш? — попита го Кристин от дивана.

— На Харвард Скуеър. — Той издърпа кашмирената си шапка от джоба на палтото и я намести на главата си. — Искаш ли да дойдеш?

Тя погледна към пижамата си — долнище на точки и прилепнало сиво горнище, което обгръщаше нарасналия ѝ корем — сякаш беше отговорът.

— Можеш да се преоблечеш — каза ѝ той. — Не бързам.

Тя присви устни, изкушена от предложението. Бяха в Кеймбридж от месец и бе излизала от къщата само няколко пъти — веднъж на лекар и два пъти на пазар с Марчела Фолк. Никога не се оплакваше от това, но Том реши, че сигурно вече не я свърта.

— Не знам. — Тя се загледа нервно към кухнята, където Марчела печеше сладки. — Вероятно не трябва.

Семейство Фолк никога не бяха казали направо, че не ѝ е позволено да излиза от къщата сама — не бяха толкова господарски настроени — но постоянно я обезкуражаваха. Не си струваше риска — можеше да се подхлъзне на леда или да се простуди, или да привлече вниманието на полицията — особено сега, когато вече беше в третия триместър на бременността, чието значение за света не можеше да бъде преувеличено. И това не беше тяхно лично мнение — те бяха в пряк контакт с мистър Гилкрест чрез адвоката му и той искаше да знаят колко дълбоко загрижен е за нейната безопасност и за здравето и добруването на нероденото дете.

„Той иска да бъдеш внимателна — казаха ѝ. — Искане да се храниш с хубава храна и да почиваш много.“

— Става дума за десет минути разходка — каза ѝ Том. — Можеш да се опаковаш.

Преди Кристин да му отговори, от кухнята излезе Марчела Фолк, облечена в раирана престилка, балансираща табла със сладки върху дланта си.

— Овесени стафиденки! — изпя тя, докато се приближаваше към дивана. — Любимите на някого!

— Вкусно. — Кристин се пресегна за бисквита и я отхапа. — Мммм, хубави и топли.

Марчела постави таблата на холната масичка. Докато се изправяше, погледна Том с изражение на престорена изненада, сякаш не знаеше, че е там, сякаш не беше подслушвала през цялото време.

— О! — Тя имаше къса тъмна коса, наблюдателни очи и жилавата стойка на петдесетгодишна жена, пристрастена към йога. — Излизаш ли?

— За една разходка. И Кристин може да дойде.

Марчела положи всички усилия да изглежда заинтересувана, а не притеснена.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита тя Кристин твърде мило. — Сигурна съм, че Том ще е щастлив да ти го донесе.

Кристин поклати глава.

— Нямам нужда от нищо.

— Мисля, че може да ѝ хареса малко свеж въздух — предложи Том.

Марчела изглеждаше объркана, сякаш „свеж въздух“ беше непознатата концепция за нея.

— Сигурна съм, че можем да отворим прозореца — каза тя.

— Всичко е наред. — Кристин се престори, че се прозява. — Малко съм уморена. Вероятно ще подремна.

— Идеално! — Изражението на Марчела се отпусна. — Ще те събудя към два и половина. Личният треньор идва в три за тренировката.

— Малко упражнения ще ми се отразят добре — призна Кристин. — Превръщам се в балон.

— Това е нелепо — каза ѝ Марчела. — Изглеждаш прекрасно.

За това е права, помисли си Том. Сега, когато беше приютена и се хранеше добре, Кристин наддаваше килограми и ставаше все по-хубава. Лицето ѝ грееше, тялото ѝ узряваше изящно. Гърдите ѝ все още не бяха много големи, но бяха по-закръглени и пълни от преди и

той понякога беше като хипнотизиран от тях. Трябваше да полага съзнателни усилия да не се протяга и да не поглажда корема ѝ, когато беше наблизно, макар че тя нямаше да възрази. Нямаше против Том да я докосва. Понякога дори вземаше ръката му и слагаше дланта му точно върху бебето, така че да може да усети движението в нея, малкото същество, което правеше бавни салта и плуваше на сляпо в своя балон. Но да я милва без разрешението ѝ, да се отнася с тялото ѝ, все едно е обществена собственост, беше съвсем различно нещо. Семейство Фолк правеха това през цялото време, затваряха очите си и гукаха приспивно на бебето, сякаш бяха гордите баба и дядо, но Том смяташе, че е грубо.

Тръгна към вратата, потискайки изкушението да си вземе сладка.

— Сигурен ли си, че не искаш ботуши? — попита го Марчела. — Терънс трябва да има един допълнителен чифт.

— Всичко е наред. Така ми е добре.

— Забавлявай се — извика Кристин след него. — Кажи на хипитата „здрости“ от мен.

* * *

Беше влажен, сив, не особено студен февруарски следобед. Том се отправи на изток от Братъл, като се опитваше да не мисли много за ботушите на Терънс Фолк. Ако бяха като палтото му или като свръхолекотените му мистериозно загряти ръкавици, вероятно щяха да са пригодени да предпазят от вкочаняване и антарктическа експедиция. Един обикновен зимен ден щеше да е нищо за ботуши като тези. Дори нямаше да е необходимо да гледаш къде вървиш.

„Но не — самоизмъчваше се той, като прескачаше архипелага от кишави локви по Апълтън стрийт. — Трябваше да го направя по трудния начин.“

Поне разполагаше с гумените си джапанки. Това беше всичко, което позволяваха да се носи Босоногите в Ню Ингленд при сняг. Не ботуши, не обувки, не маратонки, нито дори сандали тева — само обикновени гумени джапанки, които бяха по-добре от нищо, но не много. Наскоро беше видял двойка маниаци да носят пластмасови торбички — крепяха ги с гумени връвки около глезените — но тази модификация бе широко презирана около Харвард Скуеър.

В Калифорния често се твърдеше, че босите крака с времето загрубявали и ставали „като обувки“, но никой не вярваше на това в Бостън, не и посред зима. Петите ти ставаха мазолести след няколко месеца, това поне беше вярно, но пръстите никога не се приспособяваха към студа. И нямаше значение какво друго носиш — ако краката ти измръзнаха, останалата част от тялото не беше по-добре.

Но в оплакването нямаше смисъл, защото цялото страдание на Том в това отношение бе самоналожено и абсолютно излишно. Той бе завършил мисията си, бе доставил Кристин непокътната в нейния нов удобен дом, при тази щедра двойка, която бе обещала да се грижи за нея, колкото е необходимо за мистър Гилкрест да разреши правните си затруднения. Нямаше какво да спре Том да изтрие мишената от челото си, да сложи обувки на краката си и да продължи с живота. Но по някаква причина той не можеше да направи това.

Кристин не се бе поколебала. В нощта, когато пристигнаха у семейство Фолк, тя потъна в банята веднага след вечеря и си взе дълъг горещ душ. Когато се появи, челото ѝ беше чисто, лицето ѝ бе порозовяло и дълбоко облекчено, сякаш споменът за пътя беше просто лош сън, който тя с удоволствие бе отмила. Оттогава се излежаваше в къщата — пишно реновирана викторианска сграда на Феъруедър стрийт — в дрехи за бременни от органичен памук. В опит да поправят вредата, нанесена от месеците, изложени на природните стихии, семейство Фолк бяха уредили домашно посещение от корейски педикюрис, макар че накараха Кристин да носи маска, за да предпази себе си и бебето от евентуално опасни изпарения. Последваха посещения и от масажист, специалист по дентална хигиена, диетолог и сестрата акушерка, която щеше да асистира при, както всички се надяваха, домашното раждане.

Всички тези специалисти бяха отдадени последователи на Холи Уейн и всички се отнасяха към Кристин като към царска особа, сякаш имаха рядката привилегия да пият ноктите ѝ или да изстъргват зъбния ѝ камък. Терънс и Марчела бяха най-раболепни. Те на практика коленичиха в краката на Кристин, когато тя пристъпи в дома им, поклониха ѝ се толкова дълбоко, че челата им удариха в пода. Кристин беше очарована от цялото това внимание, щастлива да се върне към

живота, с който бе свикнала като съпруга номер четири, специалната жена, избрания съсъд на мистър Гилкрест.

За Том беше различно. Присъствието му около тези истински вярващи само му показва още по-ясно, че вече не е част от тях, че не му е останало старо Аз, което да възстанови. Холи Уейн беше част от живота му, с която бе свършено, а следващата фаза още не беше започнала и той нямаше и най-бегла идея каква ще бъде. Може би затова чувстваше толкова неохота да свали дегизировката си: фалшивата идентичност на Босоног беше единствената, с която разполагаше.

Но имаше и нещо друго. Той бе щастлив, докато бяха на път, пощастлив, отколкото осъзнаваше. Пътешествието им беше дълго и понякога мъчително — бяха нападнати с нож в Чикаго и почти измръзнаха до смърт в една виелица в Западна Пенсилвания — но след като всичко бе зад гърба им, му липсваха вълнението и близостта, която споделяше с Кристин. Бяха добър екип, най-добри приятели и тайни агенти, импровизиращи пътя си през континента и справящи се творчески с всички препятствия, които им се изпречеха.

Маскировката, която бяха избрали, се оказа по-добра, отколкото си представяха. Където и да отидеха, срещаха местни Босоноги, които се отнасяха с тях като със семейство, осигуряваха им храна и превоз, а често и ги подслоняваха. Кристин се разболя в Харисбърг и те прекараха три седмици в порутена обща къща близо до щатския capitoлий, хранеха се с ориз и боб от общите запаси и спяха заедно на кухненския под. Не станаха любовници, но имаше няколко доста близки ситуации, сутрини, в които се събуждаха в прегръдките си и им трябваша няколко секунди да си припомнят защо това е лошо.

Докато бяха на път, рядко говореха за мистър Гилкрест. С минаването на седмиците той се превърна в абстракция, във все помъглива фигура от миналото. Имаше дни, когато Том изобщо забравяше за него, когато не можеше да не мисли за Кристин като за своя приятелка, а за бебето — като за свое дете. Позволи си да си представя, че тримата са семейство, че скоро ще се установят и ще изградят общ живот.

„Всичко зависи от мен — повтаряше си той. — Трябва да се грижа за тях.“

При семейство Фолк обаче тази фантазия умря от срам. Мистър Гилкрест беше навсякъде, бе невъзможно да го пренебрегнеш, камо ли да го забравиш. Във всяка стая имаше негови снимки, включително гигантска фотография, прикрепена към тавана на луксозния апартамент, точно над леглото на Кристин, така че той да е първото нещо, което види, когато се събуди сутрин. Където и да идеше, Том можеше да усети усмивката на великия мъж, който му се подиграваше и му напомняше кой е истинският баща. Образът, който мразеше най-много, бе плакат в рамка на приземния етаж, на стената до сгъваемия диван, където спеше — раздвижена снимка на Холи Уейн на външна сцена с един триумфално вдигнат юмрук и с димящо от сълзите лице.

„Ти, кучи сине — мислеше Том непосредствено преди лягане и веднага след събуждане, — не я заслужаваш.“

Знаеше, че трябва да се махне от къщата и от това лице, но не можеше да се принуди да го направи. Не можеше просто да си тръгне от Кристин и да я изостави на Фолк. Не и когато бяха прекарвали толкова време заедно, а терминът ѝ бе само след десет седмици. Най-малкото, което можеше да направи, бе да стиска зъби, докато бебето се появи, да бъде полезен по всеки възможен начин.

* * *

„Мандрейк“ беше кофишоп на приземния етаж на Маунт Обърн стрийт и главна събирателна точка на Босоногите на Харвард Скуеър. Като „Елмърс“ в Хейт, то бе собственост и се управляваше от хора от движението и изглежда, въртеше оживен бизнес не само с билкови чайове и пълнозърнести мъфини, но и с трева и гъби, както и с киселина, или поне ако човек знаеше към кого да се обърне и как да си поръча.

Том получи чай с мляко от изпадналото в наркотичен екстаз дете зад тезгяха — персоналът носеше тениски с надпис „Без обувки сте? Обичаме ви!“ — и после огледа претъпканото помещение за свободно място. Повечето от масите бяха заети от Босоноги, но имаше и няколко редови граждани и гост академици, разпръснати сред тях, външни хора, които или бяха влезли погрешка, или се наслаждаваха на носталгичното наркотично въздействие, което произлизаше от

близостта с музиката на „Грейтфул Дед“, боядисаните лица и немитите тела.

Еги помахна на Том от масата си в един ъгъл — невъзможно бе да пропуснеш плешивата му глава в това море от космати хора — където беше зает с поредния маратон по табла с Кермит, най-стария босоног пич, когото Том бе срещал. Единственият им зрител беше непознато русо момиче на възрастта на Том.

— Ей, Северняко! — провикна се Еги. — Уби ли някое карибу?

Том му показва среден пръст, докато си издърпваше стол. Търпеше много майтапи в „Мандрейк“ заради зимната екипировка, която бе взел назаем от Терънс Фолк, която беше с няколко степени полуксозна, отколкото боклуците от магазините за преоценени стоки, носени от повечето посетители.

Кермит се зазяпа в Том със смътния интерес на постоянно дрогираните. Имаше дълга, мазна, жълтеникавосива коса, която обичаше да реши с пръсти, когато изпаднаше в дълбок размисъл. Слуховете твърдяха, че бил професор по английски в Бостънския университет.

— Знаеш ли как трябва да те наричаме? — каза той. — Джек Лондон.

Връчването на прякори беше сериозна работа в „Мандрейк“. За няколкото седмици, от които се мотаеше тук, Том вече бе наричан Фриско, Ваше Превъзходителство и напоследък Северняк. Рано или късно, помисли си той, някое име щеше да се задържи.

— Джек Лондон. — Еги промърмори името, опитвайки звученето му. — Харесва ми.

— Прочетох един разказ от него — намеси се момичето. Изглеждаше нещастна, кръглолика и здрава, с най-голямата мишена на челото си, която Том бе виждал, зелено-бял водовъртеж с размера на подложка за бира. — В часовете по английски в гимназията. Един пич на Северния полюс продължава да се опитва да запали огън, за да не получи хипотермия, но огънят все изгасва и изгасва. После пръстите му измръзват и е абсолютно прецакан.

— Човекът срещу природата — добави мъдро Еги. — Вечният конфликт.

— Всъщност има две версии на този разказ — изтъкна Кермит. — В първата човекът оцелява.

— Защо тогава е написал и втора? — попита момичето.

— Защо ли, наистина? — Кермит се изхили мрачно. — Защото първата версия е боклук, ето защо. Дълбоко в сърцето си Джек Лондон е знаел, че ние никога не можем да запалим огън. Не и когато имаме нужда от него.

— Знаеш ли какво е гадното? — попита весело момичето. — Мъжът искал да убие кучето си, да го разреже и да си стопли ръцете в червата му. Но когато се опитал да го направи, вече не можел дори да държи ножа.

— Моля те. — Еги изглеждаше погнусен. — Може ли да говорим за нещо друго?

— Защо? — попита момичето.

— Той обича кучета — обясни Кермит. — Не ти ли е разказал за Куинси?

— Аз я срещнах едва снощи. — Еги звучеше възмутено. — Какво си мислиш, че срещам някого и веднага започвам да дрънкам за кучето си?

Кермит отправи развеселен поглед към Том, който знаеше твърде добре колко често Еги говори за Куинси, двестапаундов мастиф, който се бе запилял след Внезапното заминаване и оттогава не беше виждан. Вместо портфейл Еги носеше малък албум с около дузина фотографии на голямото куче, често в компанията на висока, неусмихваща се жена с опъната назад коса. Това беше Емили, заминалата годеница на Еги, бивша докторантка в държавното училище „Кенеди“. Еги не говореше много за нея.

Кермит се пресегна за зара.

— Мой ред е, нали?

— Да. — Еги посочи към бяло петно в средния участък. — Тъкмо взех този за заложник.

— Пак ли? — Кермит изглеждаше вбесен. — Можеше да проявиш милост, знаеш ли?

— За какво говориш? Защо да проявявам милост? Това е, като да кажеш на футболист да не се опитва да отнеме топката на играч от другия отбор само защото е при него.

— Няма закон, според който трябва да отнемаш нещо на някого.

— Не, но ще си много смотан футболист, ако не го правиш.

— Ясно. — Кермит разтърси зара. — Но нека не изваждаме свободната воля от уравнението.

Том завъртя очи. Босоногите, които познаваше, играеха различни игри в различните градове — „Монополи“ в Сан Франциско, крибидж в Харисбърг, табла в Бостън — но независимо от вида им, действието винаги се развиваше безкрайно бавно, прекъсвано на всеки ход от безсмислени спорове и мъгляви философски отклонения. Много често игрите свършваха по средата от чиста скука.

— Между другото, аз съм Луси — каза момичето на Том. — Но тези момчета ми викат Ох.

— Ох ли? — попита Том. — Откъде идва?

Еги вдигна поглед от дъската. Носеше кръгли очила с тънки рамки, които заедно с обръснатата му глава му придаваха вид на монах.

— Тя беше една от първите самобичуващи се в „Харвард“. Чувал ли си за това?

Том кимна. Беше виждал видеозапис в интернет преди известно време, процесия от колежани, маршируващи през Харвард Ярд в бански костюми и умъртвяващи плътта си с импровизирани камшици и биячи с девет върви, някои от които имаха пирони и кабарчета, прикрепени към свободния край. След това младежите сядаха на тревата и натриваха мехлеми в гърбовете си. Твърдяха, че се чувстват пречистени от агонията, временно умити от своята вина.

— Еха. — Том разгледа Ох малко по-внимателно. Носеше бледосин памучен пуловер, който изглеждаше прясно изпран. Тенът ѝ беше бистър, косата ѝ беше чиста и мека, сякаш все още имаше достъп до душеве и редовна храна. — Това е доста крайно.

— Трябва да видиш белезите ѝ — каза Еги с възхищение. — Гърбът ѝ е като топографска карта.

— Веднъж ви видях, идиоти такива — каза ѝ Кермит. — Седях пред „О Бон Пен“ в един красив пролетен ден и изведнъж видях дузина деца, подредени край тротоара като акапелен хор, които крещяха резултатите си по SAT и се бичуваха като полудели. *Седем двайсет, критическо четене! Пляс! Седем осемдесет, математика! Пляс! Шест деветдесет, писане! Пляс!*

Ох се изчерви.

— Така правехме в началото. Но после започнахме да го персонализираме. Някой изкрещяваше: „Главна роля в *Годспел*“, а следващият казваше: *Конгрегационен паж!* или *Пасквилен жезъл!* Аз имах една наистина дълга реплика: *Двуспортен университетски учен атлет!* — Тя се разсмя при спомена. — Имаше едно момче, което дойде няколко пъти, обикновено крещеше за това, какъв жребец бил и колко се гордеел с размера на пениса си. „Осем инча! Измерих го! Дори публикувах снимки в Крейглист!“.

— Тези шибани момченца от „Харвард“ — каза Еги. — Винаги се фукат с нещо.

— Вярно е — призна Ох. — Цялата идея предполагаше, че изкупуваме греховете на прекомерната гордост и себичност, но се конкурирахме дори за това. Имаше един друг младеж, който крещеше единствено: *Аз съм най-големият възможен задник!*

— Това е трудноизпълнимо — каза Кермит. — Особено в „Харвард“.

— Колко време участва в това? — попита Том.

— Няколко месеца — отвърна Ох. — Но можеш ли да продължиш с нещо такова? То просто не те води никъде, схващаш ли? След известно време се отегчаваш дори от болката.

— И какво се случи? Можеш ли просто да хвърлиш камшика и да се върнеш в училище?

— Накараха ме да пропусна една година. — Тя сви леко рамене, сякаш не си струваше да говори за това. — Доста покарах сноуборд.

— Но сега се върна?

— На хартия. Но всъщност не ходя на лекции. — Тя докосна мишената си. — В момента се интересувам повече от това. Изглежда ми доста добро попадение. Много по-социално и интелектуално стимулиращо. Мисля, че се нуждая точно от това.

— От повече секс и наркотици също — добави Еги и се подсмихна.

— Определено повече и от двете. — Ох изглеждаше леко притеснена. — Родителите ми не са много щастливи. Особено заради секса.

— Те никога не са — каза й Кермит. — Но това е част от сделката. Трябва да се освободиш от удобствата на средната класа. Да намериш собствен път.

— Трудно е — каза тя. — Ние сме наистина задружно семейство.
— Не се майтапи — информира ги Еги. — Обадиха се снощи, докато се чукахме, и тя вдигна телефона.

— Ехо? Да си чувала за гласова поща? — възмути се Кермит.

— Така сме се споразумели — обясни Ох. — Мога да правя каквото си поискам, стига да отговарям на телефона. Те просто искат да знаят, че съм жива. Смятам, че им дължа поне това.

— Става дума за нещо повече. — Еги звучеше искрено раздразнен. — Те говориха около половин час, водиха голям засукал спор за морала и отговорността, и самоуважението.

Кермит изглеждаше заинтригуван.

— Докато се чукахте?

— Аха — измърмори Еги. — Беше много възбуждащо.

— Толкова ме вбесиха. — Ох отново се изчерви. — Не биха признали, че редовният секс е по-здравословен от това да се самонаранявам. Продължават да се опитват да поставят морално равенство между двете, което е нелепо.

— После — хубаво ме чуйте — тя ми подаде слушалката. — Еги се престори, че се застрелва в главата. — Накара ме да говоря с родителите ѝ. А аз съм гол и надървен. Невероятно.

— Те искаха да говорят с теб.

— Да, ама аз не исках да говоря с тях. Как смяташ, че се почувствах да бъда разпитван от хора, които никога не съм срещал — какво е истинското ми име, на колко съм години, практикувам ли безопасен секс с малкото им момиче? Накрая просто казах: „Вижте, вашето малко момиче е законно пълнолетно“, а те викат: „Знаем, но тя все още ни е дете и означава за нас повече от всеки на света“. Какво, по дяволите, се предполага, че трябваше да им кажа?

— Това е заради сестра ми — каза му Ох. — Все още не са го преодолели. Никой от нас не е.

— Няма значение — каза уморено Еги, — по времето, когато затвори телефона, дори не ми се чукаше. А не е лесно да ми причиниш това.

Ох го погледна строго.

— Доста бързо го преодоля.

— Ти беше много убедителна.

— А — каза Кермит. — Значи все пак имаме хепиенд?

— Два, ако трябва да сме точни. — Еги придоби самодоволно изражение. — Тя е страхотен учен атлет.

Том не беше изненадан от това — Босоногите се фукаха със сексуалните си геройства през цялото време — но не можеше да не се почувства обиден от името на Ох. В един по-смислен свят тя не би трябвало дори да говори с Еги, камо ли да си легне с него. Тя трябва да беше усетила симпатията му, защото се обърна към него с любопитно изражение.

— Ами ти? — попита го. — Поддържаш ли връзка със семейството ти?

— Не точно. Поне от известно време.

— Скарахте ли се?

— Просто се отдръпнахме.

— Знаят ли родителите ти, че си жив и здрав?

Том не знаеше как да отговори на този въпрос.

— Вероятно им дължа един имейл — промърмори той.

— Кой е на ред? — попита Еги Кермит.

Ох извади телефона си и го плъзна през масата.

— Трябва да им се обадиш — каза тя. — Обзалагам се, че искат да те чуят.

В „ГРЕЙПФРУТ“

Нора си купи нова рокля за Свети Валентин и незабавно съжали за това. Не защо не изглеждаше добре, това изобщо не беше проблем. Роклята беше чудесна — синьо-сива комбинация от естествена и изкуствена коприна, без ръкави, с остро деколте и разкроена талия — и ѝ пасваше идеално. Дори на разсеяната светлина в пробната можеше да види колко ласкателна беше, начинът, по който подчертаваше елегантността на раменете ѝ и дължината на краката ѝ, бледата матова тъкан насочваше вниманието към тъмните ѝ очи и коса, към завидните ѝ скули, към добре оформената ѝ брадичка.

„И устата ми — каза си тя. — Имам доста хубава уста.“ (Дъщеря ѝ имаше абсолютно същата уста, но тя предпочиташе да не мисли за това.)

Беше лесно да си представи погледите, които ще предизвика с тази рокля, главите, които ще се обърнат, когато влезе в ресторанта, удоволствието в очите на Кевин, докато ѝ се възхищава на масата. Това беше проблем, лекотата, с която си бе позволила да бъде пометена във вълнението от празника. Защото вече разбираше, че нещата не се получават, че е направила грешка да се забърка с него и че дните им заедно са преброени — не заради нещо, което той беше или не беше направил, а заради нея, заради това, което беше тя, и заради всичко, на което повече не беше способна. Тогава какъв беше смисълът да изглежда толкова добре — по-добре, отколкото имаше право всъщност — да яде хубава храна в лъскав ресторант, да пие скъпо вино и да споделя някакъв декадентски десерт, след което вероятно щеше да се стигне до леглото и в крайна сметка до сълзите? Защо трябваше да поставя и двама им в тази ситуация?

Проблемът беше, че Кевин не ѝ беше дал никакво предварително предупреждение. Той просто го изплю преди няколко дни, докато се отправяше към вратата.

— Четвъртък в осем — каза ѝ, сякаш вече беше уговорено. — Отбележи си го в календара.

— Какво да отбележа?

— Свети Валентин. Направих резервация за двама в Пампльомус. Ще те взема в седем и половина.

Стана толкова бързо и толкова естествено, че не ѝ хрумна да възрази. Как би могла? Той ѝ беше гадже, поне за момента, а бе средата на февруари. Разбира се, че щеше да я изведе на вечеря.

— Облечи си нещо хубаво — казал ѝ.

* * *

През целия си живот бе чакала Свети Валентин с нетърпение, дори в колежа, когато много хора, които Нора уважаваше, се отнасяха към него в най-добрия случай като към сексистка шега, холмаркска приказка от лошите стари времена, в която Уорд носи на Джун сърцевидна кутия с шоколадови бонбони.

— Нека да изясним това — обичаше да я дразни Брайън. — Аз ти давам цветя, а ти разтваряш крака?

— Точно така — казваше му тя. — Точно така се случва.

И той бе схванал нещата. Мистър Постструктуралист дори ѝ бе донесъл дузина рози и я бе извел на вечеря, която не можеше да си позволи. А когато се прибраха вкъщи, тя спази своята част от сделката, малко по-ентузиазирано и изобретателно от обикновено.

— Е? — каза му тя. — Не беше толкова зле, нали?

— Беше добре — съгласи се той. — Предполагам, че веднъж годишно няма да ме убие.

С годините Нора осъзна, че няма за какво да се извинява. Просто си беше такава. Обичаше да ѝ наливат вино и да я водят на вечеря, да я карат да се чувства специална, обичаше, когато куриерът носеше в офиса голям букет и сладка бележка, а колежките ѝ казваха какъв късмет има, че приятелят ѝ е толкова романтичен, че годеникът ѝ е толкова внимателен, че съпругът ѝ е толкова грижлив. Точно това винаги беше ценяла у Дъг. Той никога не съсипваше Свети Валентин, никога не забравяше цветята, никога не претупваше нещата. Наслаждаваше се да я хваща неподготвена, една година да я изненада с бижу, а на следващата — с уикенд в луксозен хотел. Шампанско и ягоди в леглото, сонет в нейна чест, домашна гурме вечеря. Сега тя разбираше, че всичко е било игра, че след като е заспивала, сигурно се

е изтъркулвал от леглото, за да пише безсрамни имейли на Кайли или на някоя друга жена, но по онова време не знаеше това. Тогава всеки подарък ѝ изглеждаше поредния хубав жест в една серия, която щеше да продължи вечно, почит, която заслужава от чудния мъж, който я обича.

* * *

Между тях имаше свещ и на потрепващата ѝ светлина лицето на Нора изглеждаше по-младо от обикновено, сякаш бръчките бяха изтрети от ъгълчетата на очите и устата ѝ. Кевин се надяваше, че приглушената светлина прави същото и за него и ѝ дава идея за красивия мъж, който някога беше, онзи, когото никога не бе имала възможност да срещне.

— Това е хубав ресторант — каза той. — Наистина практичен.

Тя огледа залата, сякаш я виждаше за първи път, попивайки рустикалната обстановка с изражение на неохотно одобрение — високия таван с оголен гредоред, осветителните тела с форма на камбана, окачени над грубо изработените маси, дъсчения под и оголените тухлени стени.

— Защо го наричат „Грейпфрут“? — попита.

— Грейпфрут ли?

— Пампльомус. Означават „грейпфрут“ на френски.

— Сериозно?

Тя взе менюто и посочи към голямото жълто кълбо на корицата.

Той проучи изображението.

— Мислех си, че това е слънцето.

— Грейпфрут е.

— Опа.

Очите ѝ се плъзнаха по бара, където се бе струпала празнуваща тълпа от случайни посетители, които чакаха да се освободят маси. Кевин не можеше да разбере защо всички изглеждат толкова весели. Той мразеше да убива време на празен стомах, без да знае кога управителят ще се появи и ще извика името му.

— Сигурно е било трудно да направиш резервация — каза тя. — За осем часа и всичко друго.

— Просто уцелих момента — сви рамене Кевин, сякаш не беше нищо особено. — Някой се беше отказал точно преди да звънна.

Това не беше съвсем вярно — той трябваше да помоли за услуга доставчика на вино на ресторанта, който бе започнал като търговец за „Пейтриът Ликърс“ — но реши да запази тази информация за себе си. Имаше много жени, които щяха да са впечатлени от способността му да дърпа конците, но той бе сигурен, че Нора не е от тях.

— Явно си късметлия — каза му тя.

— Точно така. — Кевин наклони чашата в нейна посока, предлагайки тост, без да настоява. — Честит Свети Валентин!

Тя повтори жеста му.

— И на теб!

— Изглеждаш прекрасно — каза той не за първи път тази вечер.

Нора се усмихна неуверено и отвори менюто. Той можеше да види, че ѝ коства усилия да е там, да е изложена по този начин, да разкрие пред целия град малката им тайна. Но го беше направила — *беше го направила заради него* — и само това беше важно.

* * *

Трябваше да благодари на Ейми. Без нейното окуражаване никога не би повдигнал въпроса, не би имал куража да изтика Нора от зоната ѝ на комфорт.

— Не искам да я притискам — беше казал. — Тя е доста крехка.

— Тя може да оцелява — напомни му Ейми. — Обзалагам се, че е доста по-корава, отколкото мислиш.

Кевин знаеше, че е в несигурна позиция да приема съвети за връзката си от тийнейджърка — всъщност напуснала училище гимназистка — но беше опознал Ейми доста по-добре през последните две седмици и започваше да я приема повече като приятел и равен, отколкото като една от съученичките на дъщеря си. За човек, който бе взел доста лоши решения през живота си, тя всъщност беше доста прозорлива по отношение на другите хора и онова, което ги движеше.

Първоначално беше неловко, когато двамата оставаха сами в къщата, след като Джил тръгнаше за училище, но го преодоляха доста бързо. Помогна им това, че Ейми се държеше изрядно, слизаше по

стълбите напълно облечена и разсъбудена, вече не приличаше на сънлива Лолита в потниче. Беше любезна, приветлива и изненадващо лесен събеседник. Разказа му за новата си работа — очевидно сервитьорството беше доста по-трудно, отколкото бе смятала — и задаваше доста въпроси за неговата. Обсъждаха актуалните събития, музика и спорт — тя беше голям фен на НБА — и гледаха смешни клипове в Ютюб. Ейми беше любопитна и за личния му живот.

— Как е приятелката ти? — питаше го почти всяка сутрин. — Сериозно ли е?

Известно време Кевин отговаряше само с „Добре е“ и сменяше темата, за да ѝ даде да разбере, че не ѝ влиза в работата, но Ейми отказваше да схване намека. Една сутрин миналата седмица, без да взема съзнателно решение, той даде честен отговор.

— Нещо не е наред — каза. — Харесвам я много, но мисля, че се изчерпваме.

Разказа ѝ цялата история без оскъдните сексуални подробности — парада, танците, импулсивното пътуване до Флорида, рутината, в която бяха изпаднали, когато се върнаха у дома, усещането му, че тя го отблъсква, че той не е добре дошъл в живота ѝ.

— Опитвам се да я опозная, но тя просто млъква. Объркващо е.

— Но искаш да останете заедно?

— Не и ако ще продължава така.

— А как искаш да бъде?

— Просто искам нормална връзка. Толкова нормална, колкото би понесла в момента. Да излизаме от време на време, да ходим на кино или нещо друго. Може би с приятели, така че да не сме само двамата. Бих искал да можем да провеждаме истински разговори, не да се тревожа непрекъснато, че съм казал нещо грешно.

— Тя знае ли това?

— Така мисля. Не виждам как би могла да не го знае.

Ейми го изучава няколко секунди с притиснат към бузата език.

— Твърде си любезен — каза тя. — Трябва да ѝ кажеш какво искаш.

— Опитвам. Но когато ѝ кажа да излезем, тя просто отказва, предпочитала да остане у дома.

— Не ѝ давай избор. Просто кажи: „Хей, извеждам те на вечеря. Вече направих резервация“.

— Изглежда ми малко настоятелно.
— Каква е алтернативата?
Кевин сви рамене, сякаш отговорът бе очевиден.
— Опитай — каза тя. — Какво има да губиш?

* * *

Ник и Зоуи се справяха доста добре. Бяха коленичили на постелката, достатъчно близо, че Джил да ги докосне, Зоуи мъркаше щастливо, докато Ник облизваше и душеше врата ѝ, като любовна игра на вампир.

— Става горещо, хора — каза Джейсън във въображаемия микрофон с глас на спортен коментатор, който обаче не беше толкова смешен, колкото си въобразяваше. — Лазаро е напълно концентриран и проправя пътя си методично надолу...

Ако Ейми беше там, сигурно щеше да направи някоя умна, унизителна забележка, за да наруши концентрацията на Ник и да му напомни да не се увлича. Но Ейми не играеше — беше отпаднала от играта преди месец, когато започна в „Апълбийс“ — затова, ако някой трябваше да се намеси, това бе Джил.

Но Джил си държеше устата затворена, докато целуващата се двойка се стовари на пода, Ник отгоре, а Зоу обвила крака около свивките на коленете му. Тя бе изненадана от дълбочината на безразличието си към спектакъла. Ако Ейми беше момичето под Ник, сигурно щеше да ѝ прилошее от ревност. Но това беше Зоуи, а тя нямаше значение. Ако Ник я желаше, беше добре дошъл да я има.

„Стегни се“, помисли си.

Беше почти срамно да си спомня колко време и емоционална енергия бе похабила по Ник през есента, копнеейки по единственото момче, което не можеше да има, наградата, която Ейми си бе присвоила. Той беше все така красив, с квадратната си челюст и мечтателните мигли, но какво от това? През лятото, когато за първи път го опозна, той беше също сладък и забавен, внимателен и жив — тя помнеше повече как се е смяла с него, отколкото секса, който бяха правили — но напоследък беше като зомби, все неприветлив, просто идиот с ерекция. Вината не беше само негова — Джил се чувстваше

тромава, гълташе си езика в негово присъствие, беше неспособна да измисли какво да каже, за да разсее пустотата в изражението му, да го накара да си спомни, че са приятели, че тя е нещо повече от подчиняваща се уста или ръка с някакъв овлажняващ лосион.

Но истинският проблем не беше Ник, не беше Джил или Зоуи, или някой от другите играчи. Проблемът беше Ейми. Докато не спря да идва на сбирките при Дмитрий, Джил не осъзнаваше колко важна е тя не само за играта, но и за групата като цяло. Тя бе единственият истински значим член, слънцето на тяхната малка слънчева система, магнитната сила, която ги държеше заедно.

„Тя е нашият Уордъл Браун“, помисли си Джил.

Уордъл Браун беше центърът в гимназиалния баскетболен отбор на брат ѝ, висок шест цяло и шест инча, суперзвезда, която редовно отбелязваше повече точки, отколкото всичките му съотборници, взети заедно. Беше почти комично да се съревноваваш с грациозния чернокож гигант, който играеше на съвсем друго ниво. Когато Том беше в горните класове, Уордъл поведе „Пайрътс“ по целия път до последния кръг на щатския турнир, само за да остане на скамейката за последния мач с изкълчен глезен. Лишен от услугите му, отборът отпадна след съкрушителна и унижителна загуба.

— Уордъл е нашата спойка — каза след това треньорът. — Той не е тук и колелата се разпаднаха.

Точно така се чувстваше в момента и Джил, докато играеха на „Спечели стая“, а Ейми не беше с тях. Неспоена. Безцелна. Като малка планета, зареяна в открития Космос, откъсната от орбитата си.

* * *

Предястията се проточиха цяла вечност. Или може би само така ѝ се струваше. Нора бе отвикнала да се храни в ресторант, поне в ресторантите в Мейпълтън, където всички се преструваха толкова неумело, че не я оглеждат, че не ѝ хвърлят коси погледи над менютата си, че не отправят потайни лъчи съжаление в нейна посока, макар че беше възможно и само да си въобразява. Може би просто искаше да смята, че е център на вниманието, така че да има извинение за това, че се чувства толкова видима, сякаш беше на сцената, с насочени в лицето

й прожектори, прикована в кошмар, в който ѝ е дадена главна роля в училищна пиеса, но някак си е пропуснала да си научи репликите.

— Каква беше като дете? — попита я той.

— Не знам. Предполагам, че като всички останали.

— Не всички са еднакви.

— Не са и толкова различни, колкото си мислиш.

— Беше ли типично момиченце? — продължи той. — Носеше ли розови рокли и подобни неща?

Можеше да долови изследващите погледи от масата леко зад нея и малко вдясно, където една жена, която разпозна, но чието име ѝ убягваше, седеше със съпруга си и друга двойка. Дъщерята на жената, Тейлър, учеше в академията „Младите филизи“ по време на експеримента на Нора като помощник-учител. Момичето имаше тих, едва доловим глас — Нора винаги я молеше да повтаря — и говореше натрапчиво за най-добрия си приятел, Нийл, и за това, колко много се забавлявали заедно. Нора познаваше Тейлър от шест месеца, когато най-сетне разбра, че Нийл е бостън териер, а не момче от квартала.

— Понякога носех рокли. Но не бях като малка принцеса.

— Щастливо дете ли беше?

— Достатъчно щастливо, предполагам. Имах няколко лоши години в прогимназията.

— Защо?

— Нали знаеш. Скоби, акне. Обичайните работи.

— Имаше ли приятели?

— Естествено. Тоест не бях най-популярното дете на света, но имах приятели.

— Как се казваха?

„Боже — помисли си Нора. — Той е непреклонен.“ Въртеше я на шиш по този начин, откакто бяха седнали, сякаш беше репортер, който пише статия за местния вестник — „Моята вечеря с Нора: разтърсващата сага на една трогателна жена“. Въпросите бяха достатъчно любезни — „Какво прави днес?“ „Играла ли си хоккей на трева?“ „Чупила ли си си нещо?“ — но въпреки това я раздражиха. Разбираше, че са само загрявка, подготовка за въпросите, които наистина искаше да зададе: „Какво се случи онази нощ?“, „Как продължи да живееш?“, „Какво ли е човек да е на твое място?“.

— Това беше много отдавна, Кевин.

— Не чак толкова.

Тя забеляза, че сервитьорът върви към тях — нисък, мургав мъж, с лице на идол от ням филм и чиния във всяка ръка. „Най-накрая“, помисли си, но той ги подмина по пътя си към друга маса.

— Наистина ли не помниш имената им?

— Помня имената им — каза тя по-остро, отколкото възнамеряваше. — Нямам мозъчна травма.

— Извинявай — каза той. — Просто се опитвам да поддържам разговора.

— Знам. — Нора се почувства като идиот заради това, че му се тросна. — Не е твоя вината.

Той погледна разтревожено към кухнята.

— Чудя се защо се бавят толкова.

— Вечерта е доста напрегната — отвърна тя. — Имената им бяха Лиз, Лизи и Алекса.

* * *

Макс започна да се съблича веднага щом Джил затвори вратата, сякаш тя беше лекар, който не обича да го карат да чака. Носеше вълнен пуловер над тениската си, но махна и двете с един бърз жест, а статичното електричество накара тънката му коса да запука и да щръкне в момчешки ореол. Гърдите му бяха тесни в сравнение с тези на Ник, гладки и без мускули, коремът му беше стегнат и хлътнал, но не и по онзи начин, който те кара да си мислиш за секси модели на бельо.

— Мина доста време — каза той, докато разкопчаваше панталона си и го пускаше да падне по кльощавите му крака и да се увие около глезените.

— Не толкова много. Само около седмица.

— Доста повече от това — каза той и прекрачи джинсите си, като ги изрита към стената върху тениската и пуловера. — Дванайсет дни.

— Ама ти ги броиш ли?

— Аха. — Гласът му беше равен и горчив. — Броя ги.

Все още й беше бесен, обиден от нетърпението, с което се бе нахвърлила върху Ник в мига, в който той стана достъпен. Но това

беше играта. Трябваше да правиш избор, да изразяваш предпочитание, да причиняваш и да понасяш болка. От време на време, ако имаше късмет, както Ник и Ейми, първият ти избор щеше да избере теб. Но през повечето време беше доста по-заплетено.

— Е, сега съм тук — каза му тя.

— Точно така. — Той седна на края на леглото, издърпа чорапите си и ги хвърли върху купчината дрехи. — Получи утешителната награда.

Щеше да е достатъчно лесно да му възрази, да му напомни колко охотно бе предала предполагаемата първа награда — и то на Свети Валентин, не че някой от тях се интересуваше от това — но по някаква причина се въздържа. Знаеше, че не е честно. В един по-логичен свят разочарованието ѝ от Ник щеше да я накара да оцени повече Макс, но нещата не се бяха получили точно така. Контрастът просто подчертаваше недостатъците и на двамата, факта, че този, който беше секси, не беше мил, а милият не беше секси.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Защо?

— Защо стоиш там? Ела в леглото.

— Не знам. — Джил се опита да се усмихне, но не се получи. — Чувствам се малко срамежлива днес.

— Срамежлива? — Той се разсмя. — Малко е късно за това.

Тя размаха ръката си в неясна дъга, опитвайки се да обхване играта, стаята и живота им в този жест.

— Не се ли уморяваш от това?

— Понякога — отвърна той. — Но не и днес.

Тя не помръдна. След няколко секунди той се изтегна на леглото с кръстосани глезени и преплете ръце зад главата си. Бельото му беше ново, кафяви слипове с оранжеви ширити, необичайно стилни.

— Готино бельо — каза му тя.

— Майка ми ми ги купи в „Котско“. Комплект от осем, в различни цветове.

— И майка ми ми купуваше бельо. Но аз ѝ казах, че е странно, и тя спря.

Макс се претърколи на една страна и подпря брадичка на ръката си, изучавайки я със замислено изражение. Сега наистина изглеждаше

като модел на бельо, ако съществуваше свят, в който моделите на бельо имаха космати върлинести крака и лош мускулен тонус.

— Забравих да ти кажа — поде той, — че видях майка ти онзи ден. Придружи ме до къщи от урока ми по китара. Тя и другата жена.

— Наистина ли? — Джил се опита да звучи равнодушно. Срамуваше се от това как сърцето ѝ прескача всеки път когато някой споменеше майка ѝ. — Как е тя?

— Трудно е да се каже. Те просто правят това, нали знаеш, стоят много близо и се взират в теб.

— Мразя това.

— Зловещо е — съгласи се той. — Но аз не казах нищо гадно. Просто ги оставих да ме изпратят до къщи.

На Джил почти ѝ прилоша от копнеж. Не беше зървала майка си от месеци и никога не бе попадала на нея по улиците на Мейпълтън, макар че тя очевидно бе позната фигура из града. Другите хора я виждаха през цялото време.

— Пушеше ли?

— Да.

— Видя ли я да си пали цигара?

— Сигурно, защо?

— На Коледа ѝ подарих запалка. Чудех се дали я използва.

— Знам ли. — Лицето му се напрегна от мислене. — Не, чакай, използваха кибрити.

— Сигурен ли си?

— Да. — В гласа му вече нямаше съмнение. — Това беше миналия петък. Помниш ли колко студено беше внезапно? Ръката ѝ трепереше и ѝ беше трудно да запали клечката. Предложих ѝ да ѝ помогна, но тя не ми позволи. Трябваша ѝ три или четири опита, за да запали.

„Кучка — помисли си Джил. — Пада ѝ се.“

— Хайде. — Макс потупа леглото. — Отпусни се. Не е нужно да си сваляш дрехите, ако не искаш.

Джил премисли предложението. Преди харесваше да лежи до Макс в тъмното, две топли тела под завивките, и да си говорят каквото им дойде на ума.

— Няма да те докосна — обеща той. — Дори няма да се оправям.

— Много сладко от твоя страна — отвърна Джил. — Но ще си тръгвам.

* * *

И двамата изпитаха облекчение, когато храната най-накрая пристигна, отчасти защото бяха гладни, но главно защото им даде извинение да прекратят разговора за малко, да си вземат почивка и може би да започнат нещо по-леко. Кевин знаеше, че е допуснал грешка, беше я залял с твърде много въпроси, бе превърнал общите приказки в разпит.

„Имай търпение — каза си. — Предполага се това да е забавно.“

След няколко хапки в мълчание Нора вдигна поглед от своите равиоли с гъби.

— Вкусен е — каза тя. — Сметановият сос.

— Моят също. — Той задържа хапка агнешко пред погледа ѝ, за да ѝ покаже колко идеално изпечено е, кафеникаво по краищата, розово в средата. — Топи се в устата.

Тя се усмихна малко гнусливо и той си спомни със закъснение, че не яде месо. Дали я отвращава, зачуди се, да бъде молена да се възхищава на парче стотвена плът, набучена на вилица? Той разбираше твърде добре как можеш да се превърнеш във вегетарианец, как можеш да се научиш да мислиш за „мъртви животни“ вместо за „крехко и сочно“. Беше го правил сам на няколко пъти, обикновено след като прочетеше някоя статия за масовото животновъдство и кланиците, но угризенията му винаги изчезваха в момента, в който отвореше менюто.

— Е, как беше твоят ден? — попита го тя. — Случи ли се нещо интересно?

Кевин се поколеба само за секунда. Беше предвидил този момент и бе планирал да играе на сигурно, да каже нещо любезно и безвредно — „Не съвсем, просто отидох на работа и се върнах вкъщи“ — като остави истината за по-късно, за някакво неопределено време в бъдещето, когато щеше да я познава малко по-добре и връзката им щеше да е малко по-силна. Но кога ли можеше да е това? Как щеше да опознае някой по-добре, ако не можеше да му даде честен отговор на един обикновен въпрос, особено за нещо толкова важно?

— Синът ми се обади днес — каза ѝ той. — Не го бях чувал от лятото. Наистина се тревожех за него.

— Еха — каза тя след кратко мълчание, което не успя да се превърне в неловко. — Добре ли е?

— Така мисля. — Кевин искаше да се усмихне, но направи всичко възможно, за да потисне импулса. — Звучеше доста добре.

— Къде е?

— Не ми каза. Мобилният телефон, който използваше, показва код във Върмонт, но не беше негов. Бях толкова облекчен да чуя гласа му.

— Браво — каза тя малко сковано, с усилие да звучи доволна и искрена.

— Всичко наред ли е? — попита той. — Можем да говорим за нещо друго, ако...

— Наред е — увери го тя. — Радвам се за теб.

Кевин реши да не пресилва късмета си.

— Ами ти? Прави ли нещо забавно днес?

— Не съвсем — отвърна тя. — Оформях си веждите.

— Изглеждат добре. Хубави и спретнати.

— Благодаря. — Тя докосна челото си, прокарайки пръст по дясната си вежда, която изглеждаше малко по-остро очертана от обикновено. — Синът ти още ли е част от онзи култ? На Холи Уейн?

— Каза, че приключил с това. — Кевин погледна към дебелия свещ в дундестия стъклен свещник, потрепващият пламък се рееше над локва разтопен восък. Почувства нужда да потопи пръста си в горещата течност и да я остави да се втвърди на въздуха като втора кожа. — Каза, че мисли евентуално да се прибере, да започне отново да учи.

— Наистина ли?

— Това каза. Надявам се, че е вярно.

Нора взе ножа и вилицата и ги забодде в равиолите. Бяха големи и квадратни, нагънати по краищата.

— Бяхте ли близки? — попита тя, все още гледайки надолу, разрязвайки половинката на още две. — Със сина ти?

— Мислех, че сме. — Кевин беше изненадан от трептенето в гласа си. — Той беше малкото ми момче. Бях толкова горд с него.

Нора вдигна поглед със странно изражение на лицето. Кевин можеше да усети как устата му се разтяга, а напрежението се натрупва зад очните му дъна.

— Извинявай — каза той в секундата, преди да покрие устата си с ръка в опит да заглуши звука от хълцането. — Трябва ми само секунда.

* * *

Навън беше може би около петнайсет градуса, но нощният въздух беше чист и ободряващ. Джил стоеше на тротоара и оглеждаше внимателно къщата на Дмитрий, нейния втори дом за последните шест месеца. Беше занемарена малка къща, обичайната кутийка от покрайнините с бетонна веранда и панорамен прозорец вляво от входната врата. На дневна светлина външността ѝ изглеждаше мръснобежова, но точно сега нямаше никакъв цвят, просто тъмна сянка на фона на по-тъмната околност. Обзе я странно чувство на меланхолия — същото чувство я изпълваше, когато минаваше край старото балетно училище или футболното игрище на парка „Грийнуей“ — сякаш светът бе музей на спомените, колекция от места, които беше надраснала.

„Хубави времена“, помисли си, но само като експеримент, само за да провери дали го вярва. После се обърна и се отпрати към дома, улицата беше толкова тиха, а въздухът — толкова разреден, че стъпките ѝ звучаха като барабанни удари по тротоара, достатъчно силни, че да събудят съседите.

Не беше толкова късно, но Мейпълтън бе призрачен град, нямаше нито един пешеходец или улично куче. Тя зави по Уиндзор Роуд, като си напомни да изглежда съсредоточена и целенасочена. Преди две години беше изкарала курс по самозащита и инструкторът им беше казал, че да не изглеждаш като жертва е правило номер едно. „Дръжте главата си изправена и очите — отворени. Изглеждайте като човек, който знае точно къде отива, дори да не е така.“

На ъгъла на Норт авеню тя поспря, за да обмисли възможностите. „Ловъл Терас“ беше на петнайсет минути пеша от там, но само наполовина, ако минеше направо през жп линията. Ако Ейми

беше тук, нямаше да се колебае — винаги поемаха по преките пътища — но Джил никога не го беше правила сама. За да отиде до прелеза, трябваше да измине пуста отсечка от пътя край автосервизите, Отдела по обществени работи и тайнствените фабрики с имена като „Син-Джен Системс“ и „Стандард Нипъл Уъркс“, а после да се промъкне през една дупка в телената ограда от задния край на паркинга за училищните автобуси. След като пресечеше линиите и направеше кръг откъм гърба на „Уолгрийнс“, човек се озоваваше в доста по-добра област, жилищен квартал с много улични лампи и дървета.

Тя не чу колата, която просто изсвистя изотзад, неочаквано стряскащо присъствие в периферното ѝ зрение. Джил ахна, а после се извъртя в неловка карате поза, докато прозорецът до шофьорското място се плъзна надолу.

— Уха. — В нея се взираше познато отнесено лице, очертано от успокоителни руси дредлокове. — Добре ли си?

— Бях. — Джил се опита да звучи раздразнена, докато отпускате ръце. — Докато не ми изкарахте акъла.

— Извинявай. — С нея говореше Скот Фрост, близникът без пиърсинг. — Карате ли знаеш?

— Да, Джеки Чан ми е чичо.

Той се ухили одобрително.

— Това беше добро.

— Къде е Ейми? — извика Адам Фрост от шофьорското място. — Не сме я виждали от известно време.

— Работи — обясни Джил. — В „Апълбийс“.

Скот я погледна с подпухналите си сантиментални очи.

— Искаш ли да те закараме някъде?

— Добре съм — каза му тя. — Живея точно зад релсите.

— Сигурна ли си? Кучи студ е.

Джил стоически сви рамене.

— Обичам да ходя.

— Хей. — Адам се наведе, за да го види. — Ако видиш Ейми, кажи ѝ „здрости“ от мен.

— Може да купонясваме някой път — предложи Скот. — Четиримата.

— Става — каза Джил и приусът тръгна толкова тихо, колкото бе пристигнал.

* * *

В мъжката тоалетна Кевин наплиска лицето си със студена вода и го избърса със салфетка. Почувства се като глупак, да избухне пред Нора по този начин. Можеше да види колко неудобно я накара да се почувства от това, как замръзна, сякаш никога не бе виждала възрастен мъж да плаче и дори не знаеше, че е възможно.

Той самият също се изненада. Беше толкова разтревожен как ще реагира тя на това, което казва, че дори не мислеше за себе си. Но нещо в него се беше пречупило, гумената лента на напрежението, която бе увита толкова плътно толкова дълго, че бе забравил за съществуването ѝ. Изразът „малко момче“ беше виновен, внезапният спомен за лекото тяло на раменете му, възседналия го като на трон Том, който се визира надолу в света, едната му деликатна ръчичка, поставена върху главата на баща му и петите на стегнатите му с велкро маратонки, които се удрят леко в гърдите на Кевин, докато вървят.

Въпреки това, което се бе случило, той беше доволен, че е споделил добрата новина с нея, доволен, че е устоял на изкушението да ѝ спести чувствата си. „За какво?“ За да можеха да продължат да се крият един от друг, да се хранят в неловко мълчание, да се чудят защо няма за какво да говорят? Така беше по-трудно, но приличаше на пробив, на необходима първа стъпка по път, който в крайна сметка може би щеше да си струва.

„Не знам за теб — помисли си да ѝ каже, когато се върне, — но хубавата вечеря винаги ме разплаква.“

Така би се справил със ситуацията — без извинение, а с малка шега, за да изглади нещата. Смачка салфетката и я хвърли в кошчето за боклук, погледна се за последно в огледалото и се отправи към вратата.

Семенцето на тревогата покълна в гърдите му още докато вървеше през залата и видя, че масата им е празна. Каза си, че няма за какво да се тревожи, че тя сигурно се е възползвала от отсъствието му, за да отиде също до тоалетната. Наля си още малко вино и набоде с вилица от салатата от печено цвекло, опитвайки се да не се визира в смачканата на кълбо салфетка пред чинията ѝ.

Изминаха няколко минути. Кевин мислеше да отиде да почука на вратата на женската тоалетна, може би дори да мушне главата си

вътре, за да види дали е добре, но красивият сервитьор спря до масата, преди да успее. Мъжът го погледна с изражение, което съчетаваше равни части тъга и съчувствено забавление. Гласът му имаше лек испански акцент.

— Мога ли да взема чинията на дамата, сър? Или предпочитате сметката?

Кевин понечи да възрази, да изтъкне, че дамата ще се върне всеки момент, но знаеше, че е безполезно.

— Тя...?

— Помоли ме да ви предам извиненията ѝ.

— Но аз шофирах — каза Кевин. — Тя е без кола.

Сервитьорът сведе поглед, кимайки към храната в чинията на Кевин.

— Да ви го сложа ли в кутия?

* * *

Джил пресече улицата, като държеше брадичката си повдигната, а раменете — изпънати, докато бързаше край „Джунийърс Ауто Боди“, сервиз за коли с разбити предни стъкла и огънати врати, откъртени радиаторни решетки и нагънати багажници. Някои от по-зле пострадалите бяха с надути въздушни възглавници, много от които — опръскани с кръв. Знаеше от опит, че не бива да се вглежда или да мисли твърде много за хората, които са били вътре.

Почувства се като идиот, че отказа на близнаците да я закарат у дома. Накърнената ѝ гордост я принуди да го направи, гневът ѝ, че се промъкнаха до нея, въпреки че не бяха имали такива намерения. Имаше също и известно количество момичешка предпазливост, тънкият глас в главата ѝ, който ѝ напомняше да не се качва в коли на непознати. В този случай обаче това беше против интересите ѝ, тъй като алтернативата на това, което се предполагаше, че иска да избегне, бе още по-опасна.

Освен това близнаците не бяха съвсем непознати, нито пък Джил се страхуваше от тях. Ейми каза, че били абсолютни джентълмени през онзи ден, когато избяга от училище и отиде с тях в къщата им. Всичко, което искали, било да се надрусат и да играят пинг-понг, часове наред

само пинг-понг. Очевидно били наистина добри, дори и надрусани. Ако имаше олимпийски игри за наркомани, Ейми бе сигурна, че близнаците Фрост щяха да печелят златните и сребърните медали по тенис на маса и да доминират турнира като Винъс и Серена.

В същия този разговор Ейми бе изразила подозренията си, че Скот Фрост малко си пада по Джил, вероятност, която Джил отказа да приеме на сериозно. Защо Скот би си паднал по нея? Той дори не я познаваше, а тя не беше от този тип момичета, по които момчетата си падаха отдалече.

„За всичко си има първи път“, ѝ беше казала Ейми.

„Освен когато няма“, бе отвърнала Джил.

Но сега се зачуди, като си припомни начина, по който Скот я гледаше, разочарованието в очите му, когато тя му каза, че обича да върви, и дори хихикането му на тъпата ѝ шега за Джеки Чан, което означаваше, че е или много надрусан, или много предразположен към нея, или и двете.

„Можем да купонясваме заедно — беше казал. — Четиримата.“

„Може би можем“, помисли си тя.

* * *

Джил чу свиренето на приближаващия влак, докато вървеше по паркинга на „Стелар Транспорт“, място на голямо струпване от жълти автобуси, достатъчни да евакуират целия град. Изглеждаха неземни през нощта, редица след редица прегърбени чудовища, чиито предници се взираха право напред, полк от идентични глупави лица. Тя се забърза край тях, а очите ѝ се стрелкаха наляво и надясно по тъмните алеи, които ги отделяха.

Свиренето се разнесе отново, последвано от дрънченето на алармената камбана и неочаквания звук от изместен въздух, когато двуетажният ежедневен влак профуча на изток — забързана стена от матова стомана и блестящо стъкло. За няколко оглушителни секунди в целия свят нямаше нищо друго, а после влакът отмина и остана само потрепващата след него земя.

Джил продължи по пътя си, зави покрай задната част на последния автобус и се обърна наляво. Не видя брататия мъж, докато

не налетяха един върху друг, приклещени между автобуса от лявата ѝ страна и осемфутовата телена ограда отдясно. Тя отвори уста да изкрещи, но после разбра, че не е нужно.

— Изплаши ме.

Брадатият мъж се взираше в нея. Беше наблюдател, нисък и набит, облечен в бяло манто и панталони и изглежда, имаше нужда от спешна лекарска помощ.

— Добре ли си? — попита го тя.

Мъжът не отговори. Преви се напред с ръце върху бедрата, давейки се за въздух като риба на сухо, издавайки странен звук всеки път когато отвореше устата си.

— Да позвъня ли на 911?

Наблюдателят поклати глава и се поизправи. Бръкна в джоба на панталона си, извади инхалатор и го поднесе към устата си, натисна бутона и всмукна силно. Изчака няколко секунди, преди да издиша, и после повтори.

Лекарството подейства бързо. Когато прибра инхалатора в джоба си, той вече дишаше по-лесно, все още малко се задъхваше, но вече не издаваше ужасните звуци. Изтупа панталоните си и направи малка стъпка напред. Джил се отдръпна, за да му даде място, като се притисна към телената ограда, за да мине.

— Приятна вечер — каза тя след него, просто за да е любезна, защото много хора не бяха.

* * *

Кевин напусна ресторанта паникьосан, а пликът с останките се удряше леко в крака му. Не искаше да го взема, но сервитьорът бе настоял, каза му, че е срамота да се похабява толкова хубава храна.

Къщата на Нора беше поне на миля, така че нямаше как вече да се е прибрала. Ако искаше да я открие, можеше просто да подкара по булевард „Вашингтон“ и да се оглежда за самотен пешеходец. Трудното идваше след това, когато трябваше да отбие до нея и да свали стъклото.

„Влизай вътре — щеше да каже. — Нека те закарам у дома. Поне това мога да направя.“

Но защо тя заслужаваше тази любезност? Беше си тръгнала по своя воля, без дума обяснение. Ако искаше да върви до дома си в студа, това си беше нейно право. Ако искаше да му се обади по-късно и да се извини — е, топката бе в нейното поле.

Ами ако не се обадеше? Ако той чакаше часове, а телефонът така и не звъннаше? В кой момент щеше да се предаде и да се обади той, или може би дори да отиде до тях и да звъни на вратата, докато не му отвори? В два през нощта? В четири? Призори? Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че няма да може да заспи, ако поне не поговори с нея, ако не получи някакво обяснение за станалото. Така че може би най-умното, което можеше да направи, бе да тръгне след нея веднага и да свърши с това възможно най-бързо, за да не прекара нощта в чудене.

Беше толкова завладян от колебанието си, че едва забеляза двамата наблюдатели, стоящи до колата му, едва осъзна кои са чак когато вече беше отключил с дистанционното.

— Хей — каза той и изпита временно чувство на облекчение, че Нора не е там, че не трябва да разрешава точно тази драма точно сега, новата му приятелка среща отчуждената му съпруга. — Добре ли сте?

Те не отговориха, но и не беше необходимо, не и при този студ. Партньорката ѝ изглеждаше премръзнала — беше се прегърнала с ръце и се полюшваше наляво-надясно, от ъгълчето на устата ѝ висеше сякаш залепена цигара — но Лори се взираше в него с нежно, нетрепващо изражение, с онзи поглед, който хората ти отправят на гробището, когато починалият е член на семейството и искат да уважат болката ти.

— Какво става? — попита той.

В ръката на Лори имаше кафяв плик. Тя му го подаде, бутна го към гърдите му като че ли бе нещо, което трябва да види.

— Какво е това?

Тя го погледна сякаш казваше: „Знаеш какво е“.

— О, боже — промърмори той. — Шегуваш ли се?

Изражението ѝ не се промени. Тя просто задържа плика, докато той не го взе.

— Съжалявам — каза, нарушавайки обета си. Звукът на гласа ѝ го шокира, толкова чужд и познат едновременно, като гласа на мъртвец в сън. — Щеше ми се да има друг начин.

* * *

Джил се промуши през дупката в оградата и се затътри през чакъления насип, спирайки на върха му, за да се огледа за приближаващи влакове. Беше вълнуващо да е там, сам-сама в тази шир, сякаш целият свят беше неин. Линиите се простираха в далечината от двете ѝ страни като река, отразяваха светлината на луната, която беше в третата си четвърт, два успоредни проблясъка, угасващи в далечината.

Тя балансира върху една от тях като вѐжеиграч, пристъпвайки на пръсти с разперени ръце, опитвайки се да си представи какво би станало, ако наблюдателят, когото бе срещнала, беше майка ѝ. Щяха ли да се разсмеят и да се прегърнат, изумени да се открият сами на подобно невероятно място? Дали майка ѝ щеше да се разгневи да я открие там, разочарована от алкохолния ѝ дъх или от плачевната ѝ липса на добра преценка?

„Е, чия е вината за това? — помисли си Джил, като скочи от релсата. — Никой не се грижи за мен.“

Тръгна по банкета от другата страна, спускайки се към локалното шосе, което се простираше зад „Уолгрийнс“, а маратонките ѝ се хлъзгаха по чакъла. После спря.

Звукът се задави в гърлото ѝ.

Знаеше, че наблюдателите винаги се движат по двойки, но срещата ѝ с брадатия мъж бе толкова кратка и неловка, че не успя да се запита къде е партньорът му.

Е, сега знаеше.

Направи няколко неохотни стъпки напред, приближавайки се към облечената в бяло фигура на земята. Лежеше по лице близо до голям контейнер, на който пишеше „Gallucci Bros.“, ръцете му бяха протегнати настрани, сякаш се опитваше да прегърне планетата. До главата му имаше малка локвичка течност, светла субстанция, която тя отчаяно искаше да повярва, че е вода.

ПЕТА ЧАСТ
ДЕТЕТО ЧУДО

ВСЕКИ МОМЕНТ

Беше твърде мразовито, за да седи на задната тераса със сутрешното кафе, но Кевин не можеше да се сдържи. След като бе стоял затворен цяла зима, искаше да използва всяка минута на слънце и свеж въздух, която имаше на разположение, дори ако трябваше да носи пуловер, яке и вълнена шапка, за да ѝ се наслади.

Пролетта бе дошла бързо през последните няколко седмици — мокър сняг и нарциси, проблясъци в жълто в изненадващо неумрелите храсти и после бунтовна експлозия от птичи песни и дрян, нова зеленина навсякъде, където се обърнеш. Погледната в перспектива, изминалата зима не беше сурова, но беше дълга и упорита, почти вечна. Март бе особено мрачен — студен и влажен, с надвиснало сиво небе — навъсеното време отразяваше и подсилваше лошите предчувствия, които бяха връхлетели Мейпълтън от убийството на втория наблюдател на Свети Валентин. При липсата на всякакви доказателства за противното, хората се бяха убедили, че има сериен убиец, някакъв откачен самотник, озлобен срещу Грешните отломки, планиращ да елиминира организацията човек по човек.

Щеше да е достатъчно лошо, ако Кевин трябваше да се справи с кризата и само като официално лице, но той беше въввлечен в нея и като баща и съпруг, разтревожен за психическото здраве на дъщеря си и физическата безопасност на съпругата си, която скоро щеше да е бивша. Все още не беше подписал документите за развода, които Лори му бе дала, но не защото смяташе, че бракът му може да се спаси. Отлагаше заради Джил, не искаше да ѝ стоварва още лоши новини сега, когато все още се възстановяваше от шока след откриването на тялото.

Беше ужасно преживяване, но Кевин бе горд от начина, по който се беше държала тя. Беше се обадила на 911 от мобилния си телефон и бе изчакала сама в мрака с мъртвия мъж пристигането на полицаите. Оттогава Джил правеше всичко, което може, за да помогне на разследването, подложи се на многобройни разпити при детективите, помогна на художника да направи скица на брадатия наблюдател,

когото бе видяла на паркинга на „Стелар Транспорт“, дори посети лагера на Гинко стрийт, за да види дали няма да забележи мъжа в серия от разпознавания, които се предполагаше, че включват всеки обитател от мъжки пол над трийсет.

Разпознаванията бяха провал, но скицата се оказа успешна: брадатият мъж бе идентифициран като Гюс Дженкинс, четирийсет и шест годишен бивш цветар от Гифърд Тауншип, който живееше в „аванпоста“ на „Грешните отломки“ на Паркър Роуд — същата обща къща, в която Кевин с удивление научи, че напоследък се бе преместила и Лори. Жертвата, Джулиан Адамс, бе обитавал същото място и бе забелязан с Дженкинс в нощта на убийството.

След упоритото отричане, ръководството на „Грешните отломки“ накрая призна, че Дженкинс е член на мейпълтънския клон, но настояваха — неубедително според следователите — че организацията няма никаква представа за настоящото му местонахождение. Тези протакания вбесиха ченгетата, които дадоха ясно да се разбере, че търсят Дженкинс като свидетел, а не като потенциален извършител. Двойка детективи дори се зачудиха открито дали пък от „Грешните отломки“ не искаха убиецът да остане на свобода, а тайничко се наслаждаваха на наличието на маниакален убиец, който превръща членовете им в мъченици.

Бяха минали два месеца без пробив по случая, но също и без трето убийство. Хората малко се отегчиха от историята и започнаха да се чудят дали не е преувеличена. С промяната на времето Кевин усети и промяна в колективното настроение, сякаш целият град неочаквано бе решил да се разведри и да спре да мисли за мъртви наблюдатели и серийни убийци. Беше наблюдавал този процес и преди: без значение какво се случваше по света — геноциди, природни бедствия, невъобразими убийства, масови изчезвания, каквото и да е — най-накрая хората се уморяваха да го мислят. Времето течеше, сезоните се сменяха, индивидите се отдръпваха към личния си живот, обръщаха лицата си към слънцето. Като се вземеше предвид всичко, помисли си Кевин, това сигурно бе за добро.

— Ето къде си бил.

Ейми прекрачи плъзгащата се врата, която свързваше кухнята със задната веранда, после се обърна, за да я затръшне с лакът. В едната си ръка държеше чаша, а в другата — кана с кафе.

— Искаш ли да ти долея?

— Четеш ми мислите.

Ейми наля кафе, после издърпа един метален стол без възглавница, като потръпна пресилено, когато задникът ѝ докосна седалката. Носеше яке „Кархарт“ над нощницата, което бе заела от Джил, но краката ѝ бяха боси върху грубото дърво.

— Девет и петнайсет е — каза тя с прозявка. — Мислех, че си тръгнал за работа.

— Скоро — отвърна Кевин. — Няма за къде да бързам.

Тя кимна леко, без да си дава труд да изтъква, че той никога не е бил вкъщи след девет сутринта, или да предположи, че може би закъснява заради нея, защото се е привързал към сутрешните им разговори и не иска да тръгне, докато тя още спи. Нямахше нужда да го казва, то витаеше във въздуха, очевидно и за двама им.

— По кое време се прибра снощи?

— Късно — отвърна тя. — Отидох на бар с няколко души.

— И Дерек ли?

Тя доби виновно изражение. Знаеше, че не одобрява връзката ѝ с нейния женен шеф, макар че му беше обяснила няколко пъти, че не е кой знае какво — просто лош навик, нещо, за да минава времето.

— Изпрати ли те до къщи?

— По пътя ми беше.

Кевин преглътна обичайната си лекция. Той не ѝ беше баща, тя имаше право на свои грешки, като всеки друг.

— Казах ти, че можеш да използваш сивика когато искаш. Така или иначе, просто си стои в гаража.

— Знам. Но дори да имах кола снощи, не бях в състояние да шофирам.

Той я загледа малко по-внимателно, докато сърбаше кафето си с две ръце, обвити около чашата, за да ги стопли. Изглеждаше будна и бодра, без следи от махмурлук. На тази възраст, спомни си той, човек се възстановяваше бързо.

— Какво? — попита тя, притеснена от проучването му.

— Нищо.

Тя остави чашата и пъкна ръце в джобовете на якето.

— Ще е студена нощ за софтбола.

Кевин сви рамене.

— Всъщност времето е част от играта. Човек е навън, под небето. През пролетта е студено, през лятото е горещо. Затова не харесвам закритите стадиони. Всичко това се губи.

— Така и не можах да харесам софтбола. — Тя обърна главата си, разсеяна от прелетялата сойка. — Играх един сезон като дете и не можах да повярвам колко е отегчително. Обикновено ме оставяха в аутфилда, на милиони мили от батсмана. Всичко, което исках, е да легна в тревата, да сложа ръкавицата върху лицето си и да си подремна. — Тя се усмихна, развеселена от спомена. — Няколко пъти го направих. Никому не липсвах.

— Твърде лошо — каза той. — Предполагам, че няма смисъл да се опитвам да те вербувам за следващия сезон.

— Да ме вербуваш за какво?

— За моя отбор. Мислим да го направим смесен. Имаме нужда от повече играчи.

Тя прехапа долната си устна със замислен вид.

— Може пък и да опитам.

— Но току-що каза...

— Сега съм по-зряла. Имам по-голям толеранс към скуката.

Кевин извади един прасковен цвят от кафето си и го пусна на перилото. Беше доловил дразнещите нотки в гласа на Ейми, но също и истината зад тях. Тя *наистина* бе узряла. По някакъв начин през последните два месеца той бе спрял да мисли за нея като за гимназистка или като за сладката приятелка на дъщеря си, която оставаше навън до твърде късно. Сега тя беше негова приятелка, дружката му за кафе, близкият му слушател, който му помагаше да преодолее скъсването с Нора, една млада жена, която осветяваше деня му всеки път когато я видеше.

— Обещавам да не те поставям в аутфилда — каза той.

— Яко. — Тя събра дългата си коса с две ръце, сякаш да я върже на опашка, но после промени решението си и я разпиля по раменете си, мека и красива по грубата тъкан на якето. — Може би можем да потренираме някой път. Когато е по-топло. Да видим дали си спомням как се хвърля.

Кевин извърна поглед, неочаквано притеснен. В далечния ъгъл на двора две катерици се гонеха по дървото, а малките им крачка

драскаха лудешки по кората. Не можеше да прецени дали си прекарват добре, или се опитват да се убият.

— Е, добре — каза накрая, избарабявайки по масата като по бонгос. — Май е по-добре да тръгвам за работа.

* * *

Том беше алармата на Кристин. Беше негова работа да я буди преди девет всяка сутрин. Ако спеше след това, ставаше раздражителна и нарушаваше целия си денонощен ритъм. Той обаче мразеше да я тормози: тя изглеждаше толкова блажена, легнала по гръб, дишаща бавно и плитко, с едната ръка под главата, а другата отпусната до нея. Лицето ѝ беше безизразно и спокойно, коремът ѝ беше огромен под одеялото, идеално човешко иглу. Терминът ѝ беше само след седмица.

— Хей, поспаланке. — Той хвана ръката ѝ, дръпна нежно показалеца ѝ, а после средния пръст, придвижвайки се методично към кутрето. — Време е да ставаш.

— Върви си — промърмори тя. — Уморена съм.

— Знам. Но трябва да ставаш.

— Остави ме на мира.

Това продължи още минута или две, Том настояваше, Кристин се съпротивляваше, затруднявана от факта, че вече не можеше да се изтърколи на една страна, без огромни количества сила на волята и логистични изчисления. Предпочитаната ѝ маневра — мятане по корем и заравяне на лице във възглавницата — вече беше абсолютно невъзможна.

— Хайде, сладурче. Да слезем долу и да закусим.

Сигурно беше гладна, защото най-накрая благоволи да отвори очи, премигвайки на мътната светлина, поглеждайки към Том, сякаш беше далечен познат, чието име не си спомняше.

— Колко е часът?

— Време е за ставане.

— Не още. — Тя потупа матрака в покана да се присъедини към нея. — Само още няколко минути.

Това също беше част от ритуала, най-добрата част, наградата на Том за това, че изпълнява иначе неблагодарната задача. Той се изтегна до нея, обръщайки се на една страна, за да може да вижда лицето ѝ, единствената част от тялото ѝ, която не се беше променила драматично през последните няколко месеца. Остана си слабо и момичешко, сякаш още не беше научило новините за бременността ѝ.

— Ооо! — Трепвайки от изненада, тя взе ръката му и я постави върху корема си, точно над изхвъркналия си пъп. — Той наистина е доста зает там.

Том можеше да усети въртеливите движения под ръката си, твърдият предмет, който се притискаше към коремната ѝ стена — ръка или крак, може би лакът. Не беше лесно да се различи един крайник от друг.

— Някой иска навън — каза той.

За разлика от семейство Фолк, Том отказваше да нарича зародиша „той“. Кристин не беше ходила на ултразвук, така че никой не знаеше със сигурност дали бебето е момче, или момиче. Предположението, че ще е от мъжки пол, се основаваше само на вярата, базирана на увереността на мистър Гилкрест, че детето чудо ще замести сина, който беше загубил. Том се надяваше да е прав, защото беше тъжно да си представя алтернативата, малко момиче, приветствано на белия свят с възклицания на шок и уплах.

— Вкъщи ли са? — попита Кристин.

— Да. Чакат те.

— Боже — въздъхна тя. — Не може ли да се махнат за уикенда или нещо такова?

Живееха със семейството от три месеца и половина и вече даже на Кристин ѝ беше писнало от тях. Нейното нехаресване на Терънс и Марчела не беше като това на Том, не можеше да си позволи да се възмуцава от щедростта им или да се смее на угодническата им преданост към мистър Гилкрест. Просто се чувстваше задушена от непрестанното им внимание. По цели дни те се навъртаха край нея, опитвайки се да предугадят нуждите ѝ, да изпълнят и най-малкото ѝ желание, стига да не излизаше от къщата. Том знаеше, че това е единствената причина, поради която е там — защото Кристин се нуждаеше от него, защото щеше да полудее, затворена толкова дълго

само с тях двамата. Ако зависеше само от тях, той отдавна щеше да е изхвърчал.

— Шегуваш ли се? — каза той. — Няма да мръднат оттук, не и толкова близо до големия ден. Не искат да изпуснат забавата.

— Да. — Тя кимна с нулев ентузиазъм. — Толкова ще е страхотно. Нямам търпение да започнат родилните болки.

— Чувал съм, че са съкрушителни.

— Всички това ми казват. Особено когато продължават наистина дълго и не можеш да вземаш никакви обезболяващи. Тази част звучи страхотно.

— Знам — съгласи се Том. — Завиждам ти безумно.

Тя потупа корема си.

— Надявам се само бебето да е наистина голямо. С гигантска пъпешова глава. Това ще направи нещата още по-хубави.

Те се шегуваха по този начин през цялото време. Това беше нейният начин да се успокоява, да се подготвя за изпитанието на естественото раждане. Така го искаше мистър Гилкрест — без лекари, без болница, без лекарства. Само акушерка и леден чипс, малко „Мотаун“, айпод, Терънс на пост с видеокамерата, готов да заснеме големия момент за бъдните поколения.

— Не трябва да се оплаквам — каза тя. — Те са наистина много мили с мен. Просто ми е нужна почивка.

Напоследък беше неспокойна, уморена от бременността и живота на затворено, особено сега, когато времето беше толкова хубаво. През последната седмица бе убедила семейство Фолк да я изведат на разходка с кола, но те бяха толкова нервни — не можеха да говорят за нищо друго освен за това, колко ужасно би било, ако катастрофират — че не беше забавно за никой.

— Не се тревожи. — Той се протегна и я стисна успокоително за ръката. — Почти успя. Остават само още няколко дни.

— Мислиш ли, че Уейн ще е излязъл дотогава?

— Не знам — отвърна той. — Не разбирам много добре правната система.

През последните няколко седмици семейство Фолк твърдяха, че адвокатите на мистър Гилкрест осъществяват истински напредък по делото му. От това, което бяха чули, предстояло сключване на споразумение, което да му позволи да пледира „виновен“ по някои

второстепенни обвинения и да се отърве без допълнително време в затвора. „Всеки момент — продължаваха да повтарят, — ще чуем добри новини, всеки момент.“ Том беше скептичен, но те изглеждаха искрено развълнувани и оптимизмът им се беше пренесъл и върху Кристин.

— Трябва да се върнеш в ранчото с нас — каза му тя. — Можеш да живееш в някоя от къщите за гости.

Том оцени предложението. Той се беше привързал към Кристин и бебето — поне към *идеята* за бебето — и би се радвал да остане с тях. Но не по този начин, не и ако това означаваше да живее в сянката на мистър Гилкрест.

— Ти ще си добре дошъл там — обеща му тя. — Ще кажа на Уейн колко добър приятел си. Той ще е наистина благодарен. — Изчака отговора му, но той така и не дойде. — А и няма къде другаде да идеш.

Това не беше напълно вярно. След като бебето се родеше, когато Кристин вече не се нуждаеше от него, Том смяташе, че може да се върне у дома, в Мейпълтън, да прекара няколко дни с баща си и сестра си — през последните няколко месеца мислеше много за тях, макар че не се беше обаждал и не беше писал имейли — може би щеше да каже „здрости“ на майка си, ако успееше да я намери. Но за след това Кристин бе права — животът му беше бял лист.

— Уейн е добър човек — каза тя, взирайки се в плаката на тавана, онзи, който Том не обичаше да гледа. — Съвсем скоро целият свят ще го разбере.

* * *

Лори и Мег пристигнаха рано за срещата си в девет часа, но бяха поканени в стаята на директорката чак на обед. Пати Левън изглеждаше искрено смутена от забавянето.

— Не съм забравила за вас — увери ги тя. — Просто тази сутрин е много трескава. Асистентката ми има грип и цялата операция се разпада без нея. Обещавам, че няма да се повтори.

Лори бе озадачена от извинението, което, изглежда, се базираше на предположението, че тя и Мег са заети хора, които не обичат да ги карат да чакат. В предишния си живот беше точно такъв човек,

претоварена майка от предградията, която жонглираше със задачите и децата, вечно забързана от едно задължение към следващото. По това време, когато всички мислеха, че светът ще продължи вечно, никой нямаше време за нищо. Без значение какво правеше — да пече сладки, да се разхожда край езерото в прекрасен ден, да прави любов със съпруга си — тя беше нервна и забързана, сякаш последните зрънца се изплъзваха в същия този момент от личния ѝ пясъчен часовник. Всяко непредвидено обстоятелство — ремонт на пътя, неопитен касиер, липсваща връзка ключове — можеше да я хвърли в безумно отчаяние, което да отрови целия ѝ ден. Но това беше старото ѝ Аз. Новото ѝ Аз нямаше какво да прави, освен да пуши и да чака, а тя не се интересуваше особено къде ще става това. Коридорът пред кабинета на директорката беше подходящ, колкото и всяко друго място.

— Е, как върви? — попита Пати Левън с усмивка. — Как са нещата в аванпост 17?

Лори и Мег си размениха погледи, приятно изненадани от приятелския тон на директорката. Призовките, които получиха, бяха стегнати и малко зловещи — *докладвайте в щаба в 9 сутринта* — и те бяха прекарвали по-голямата част от предишната вечер в опити да установят дали не са в беда. Лори мислеше, че ще я мъмрят заради неуспеха ѝ да получи подписана молбата за развод. Мег се заигра с идеята, че къщата им е била подслушвана, че началството не само знае колко често нарушават обета за мълчание, но също и какво точно си казват. „Развиваш параноя“, ѝ каза Лори, но не можеше да не се зачуди дали не е права, изтезвайки мозъка си да си припомни нещо от казаното през последните два месеца, което би могло да ѝ навреди.

— Там ни харесва — каза Мег. — Наистина хубаво местенце.

— Има страхотен двор — добави Лори.

— Нали? — съгласи се ръководителката, като допря запалената клечка към цигарата си. — Обзалагам се, че е чудесен по това време на годината.

Мег кимна.

— Толкова е тучно. Има едно малко дърво с великолепни розови цветове. Не съм сигурна дали е череша, или...

— Казаха ми, че е церцис — прекъсна я Пати Левън. — Доста е необичайно за този район.

— Единственият проблем са птиците — отбеляза Лори. — Няма да повярвате колко са шумни сутрин. Все едно са ти в стаята. Стотици са и всичките се надвикват.

— Мислехме, че ще е хубаво да си направим зеленчукова градина — каза Мег. — Зелен фасул, тиквички, домати, такива неща. Напълно органик.

— Тя ще се изплати сама — съгласи се Лори. — Трябва ни само малка инвестиция за начало.

Те бяха наистина въодушевени за градината — имаха много време на разположение и искаха да правят нещо конструктивно — но директорката подмина темата, сякаш дори не ги беше чула.

— Къде спите? — попита тя. — Преместихте ли се в голямата спалня?

Лори поклати глава.

— Още сме горе.

— В отделни стаи — добави бързо Мег, което технически беше вярно, но малко подвеждащо, тъй като собственият ѝ матрак бе настанен за постоянно на пода в стаята на Лори.

И двете се чувстваха по-добре така, достатъчно близо една до друга, за да си шепнат, особено сега, когато бяха сами в аванпоста.

Пати Левън се намръщи неодобрително и издиша струя дим от ъгълчето на устата си.

— Голямата спалня е много по-приятна. Няма ли джакузи долу?

Мег се изчерви. Почти нямаше нощ, в която тя да не се възползваше от джакузито. Лори също го харесваше, но вълнението ѝ се бе изчерпало бързо.

— Единствената причина, поради която го споменавам — продължи директорката, — е, защото новите ви съквартиранти ще пристигнат следващата седмица. Ако искате да се преместите, сега е моментът да го направите.

— Съквартиранти? — попита Мег без особен ентузиазъм.

— Ал и Джош — поясни директорът. — Наистина специални момчета. Мисля, че ще ви харесат.

Тази новина не беше неочаквана — беше една от първите възможности, които бяха обсъдили предишната нощ — но Лори бе изненадана от дълбочината на разочарованието си. Тя и Мег бяха щастливи сами. Бяха като сестри или съквартирантки в колежа,

напълно спокойни и отпуснати, свикнали с общите си странности и настроения. Не очакваше с нетърпение намесата на новодошлите, неловкостта отново да споделят къщата с чужди мъже. Цялата домашна химия щеше да се промени, особено ако един от тях си паднеше по Мег или ако Мег си паднеше по някой от тях. Лори дори не искаше да мисли за това, за цялото сексуално напрежение и младежката драма, за липсата на всякакво спокойствие.

— В аванпост 17 има красива традиция — каза им директорката. — Надявам се, че вие двете ще я продължите.

— Ще направим всичко по силите си — обеща Лори, макар че не беше съвсем сигурна каква е тази традиция или как тя и Мег могат да я продължат.

Пати Левън, изглежда, долови несигурността ѝ.

— Гюс и Джулиан са герои — каза тя със строг и тих глас. — Трябва да почетем жертвата им.

— Гюс ли? — попита Мег. — И той ли е бил убит?

— Гюс е добре. Той е много смел мъж. Ние се грижим много добре за него.

— Какво е направил? — попита Мег, изразявайки на глас объркването на Лори. Всичко, което знаеха, бе, че Гюс не се върна у дома в нощта, когато Джулиан беше убит, и полицията все още го търсеше. — Каква е неговата жертва?

— Той обичаше Джулиан — отвърна директорката. — Представете си куража, който му е бил нужен, за да направи онова, което направи.

— Какво е направил? — попита Мег отново.

— Направи това, което поискахме от него.

Неочаквано Лори се почувства замаяна, сякаш щеше да припадне. Спомни си как се бе привеждала над радиатора през онези студени зимни дни, как слушаше безсрамните, почти отчаяни звуци, които Гюс и Джулиан издаваха в голямата спалня, сякаш не се интересуваха от нищо друго.

Пати Левън засмука цигарата си, взирайки се дълго в Мег, а после прехвърли погледа си върху Лори, изпълвайки пространството между тях с облак сивкав дим.

— Светът отново заспа — каза тя. — Наш дълг е да го събудим.

* * *

Кевин знаеше, че щеше да е пресилено да чете вестника с включен телевизор и отворен лаптоп, докато яде сандвича си преди играта, но не беше толкова лошо, колкото изглеждаше. Всъщност не използваше лаптопа — само обичаше да му е подръка, в случай че почувстваше нужда да провери имейла си — нито пък четеше истински вестника. Просто го преглеждаше, упражняваше очите си, като ги оставяше да се реят из страниците и през заглавията в бизнессекцията, без да възприемат никаква информация. Колкото до телевизора, това беше просто шумов фон, илюзия за компания в празната къща. Всичко, за което мислеше, беше самият сандвич, пуйка и чедър върху тесто, малко горчица и маруля, неизискано, но идеално съчетание.

Почти беше приключил, когато Джил се появи на задната врата и спря в антрето, за да пусне тежката си раница на пода. Сигурно е била в библиотеката, помисли си той. Напоследък правеше само това, за да е сигурна, че няма да си е вкъщи, преди Ейми да е тръгнала за работа. Бяха изчислили прибирането и заминаването си така, че поне през работните дни никога да не се засичат в къщата, освен ако едната не спеше, макар и двете да настояваха, че се разбират много добре.

Той се усмихна глуповато, когато Джил влезе в кухнята, в очакване да го подразни заради мултимедийната му закуска, но тя дори не я забеляза. Беше твърде заета да се мръщи на телефона си, изглеждаше изненадана и впечатлена едновременно.

— Хей — каза му. — Чу ли за Холи Уейн?

— Какво става?

— Пледирал е виновен.

— По кои обвинения?

— По цял куп — отвърна тя. — Изглежда, че ще отсъства дълго време.

Кевин събуди лаптопа и провери новините. Историята беше най-отгоре. **ХОЛИ УЕЙН ПРИЗНАВА: ИЗКЛЮЧИТЕЛНАТА МЕА CULPA НА ЕДИН ОПОЗОРЕН ЛИДЕР.** Той кликна на линка и започна да чете:

Изненадваща сделка... Прокурорите препоръчват двайсетгодишна присъда... Възможност за предсрочно освобождаване

след дванайсет... „След като момчето ми изчезна, му изпуснах края... Всичко, което исках, бе да помагам на страдащите хора, но властта ми завъртя главата... Възползвах се от толкова много уязвими деца... предадох жена си и паметта на сина си, да не говорим за доверието на младите хора, които ме потърсиха за изцеление и духовно напътствие... Особено на момичетата... Те не бяха мои съпруги, те бяха мои жертви... Исках да съм свят човек, но се превърнах в чудовище.“

Кевин се опита да се концентрира върху думите, но очите му продължаваха да се отклоняват към снимката, придружаваща историята, твърде познатата фотография на подпухнал, небръснат мъж в горнище на пижама. Той с изненада осъзна, че не изпитва облекчение, нямаше никакво отмъстително удоволствие при мисълта за това, че Холи Уейн ще гние в затвора. Всичко, което чувстваше, бе тъпа тръпка на симпатия, нежелано усещане за родство с мъжа, който бе разбил сърцето на сина му.

„Той те обичаше — помисли си Кевин, вирайки се в снимката, сякаш очакваше да му отговори. — А ти също го предаде.“

ТОЛКОВА МНОГО, ОТ КОЕТО ДА СЕ ОТКАЖЕШ

Преди да започне да търси сериозно ново име, Нора смени цвета на косата си. Сметна, че това е правилният ред, единствената последователност, която има смисъл. Как можеш да знаеш кой си, преди да видиш как би изглеждал? Никога не беше разбирала родителите, които избират името на детето си месеци или години, преди да се роди, сякаш поставят етикет на някаква абстрактна идея, а не на личност от плът и кръв. Изглеждаше ѝ толкова самонадеяно, толкова пренебрежително към истинското дете.

Би предпочела да се боядиса у дома, тайно, но осъзнаваше, че е твърде сложно и рисковано да остави операцията в собствените си ръце. Косата ѝ беше наситено тъмнокафява и всеки уебсайт, с който се консултира, я предупреждаваше да помисли добре, преди да се изруси без професионална помощ. Процесът бе сложен и времеемък, изискваше силни химикали и често резултатът беше това, което експертите наричаха „нешастен изход“. Коментарите под статиите бяха пълни със съжаления на печални брюнетки, които си мечтаеха да са били по-снизходителни към естественото си оцветяване. „Някога имах хубава кафява коса — пишеше една жена, — но се поддадох на пропагандата и я изрусих. Цветът се получи добре, но сега косата ми е толкова безжизнена и без блясък, че приятелят ми твърди, че е като пластмасова трева, израснала на скалпа ми!“

Нора прочете тези свидетелства с тревога, но не достатъчно голяма, че да се откаже. Тя не боядисваше косата си от козметични съображения или защото искаше да се забавлява. Това, което искаше, беше сбогуване с миналото, цялостна промяна на външния вид и най-бързият и сигурен начин да направи това, беше да стане изкуствена блондинка. Ако при това красивата ѝ кестенява коса се превърнеше в пластмасова трева, щеше да се примири с тази косвена жертва.

Никога не си беше боядисвала косата, нито си беше правила кичури, дори не се беше погрижила за отделните бели косми, които се бяха появили през последните няколко години въпреки постоянното настояване на фризьора ѝ, непреклонен и преценяващ българин, на

име Григор. „Нека се отървем от това — казваше ѝ той при всяко посещение със застрашителния си славянски акцент. — Отново ще изглеждаш като тийнейджърка.“ Но Нора нямаше интерес да изглежда като тийнейджърка, мечтаеше си в косата ѝ да има повече сиво, искаше да е като онези все още младолики хора със снежнобели коси в резултат от преживения на четиринайсети октомври шок. Животът ѝ щеше да е много по-лесен, мислеше си тя, ако непознатите можеха да хвърлят само един поглед към нея и да разберат, че е една от поразените.

Григор беше високоуважаван колорист със заможна клиентела, но Нора не искаше да го въвлича в своята трансформация, не искаше да слуша възраженията му или да му обяснява причините за това, защо прави нещо толкова драстично и неблагоприятно. Какво се предполагаше, че ще му каже? „Аз вече не съм Нора. С Нора е свършено.“ Не искаше да води такива разговори във фризьорския салон с човек с акцент от вампирски филм.

Запази си час в „Хеър Трафик Контрол“, верига, насочена към по-млади хора с по-икономичен бюджет, в която вероятно изпълняваха много глупави молби, без да им трепне окото. Дори и така обаче, розовокосата пънкарка стилист, изглежда, имаше съмнения, когато Нора ѝ каза какво иска.

— Супер сигурна ли сте за това? — попита я тя, прокарвайки опакото на дланта си по бузата на Нора. — Защото тенът ви не...

— Знаете ли какво мисля? — прекъсна я Нора. — Мисля, че ще стане много по-бързо, ако пропуснем празните приказки.

* * *

Джил не осъществяваше особен напредък с „Алената буква“. Смяташе, че причината отчасти е Том. Когато беше в гимназията, той се оплакваше толкова горчиво от книгата, че сигурно бе отровил ума ѝ. Всъщност „оплакване“ не беше точната дума. Един ден, когато се прибра от училище, той пробождаше книгата с ножа за пържоли, върхът на острието бе пробил меката корица и бе потънал достатъчно в първите глави, че да не може да го измъкне. Когато Джил го попита

какво прави, Том обясни със спокоен и сериозен глас, че се опитва да убие книгата, преди тя да го е убила.

Може би не подхождаше към текста с уважението, което заслужаваше като непреходна класика на американската литература. Но поне искрено се опитваше. Беше сядала с книгата три пъти през изминалата седмица и все още се бореше с увода на Хоторн, в който мистър Дестри твърди, че е важна част от романа, която не трябва да се пропуска. Но сякаш беше алергична към прозата, тя я караше да се чувства бавна и глупава, владееща английски не съвсем добре: „Тези възрастни господа — настанени, като Матей, в митниците, но готови да бъдат призовани, за разлика от него, към апостолски дела — бяха митничарите“. Колкото повече подобни изречения четеше, толкова побезсмислено ѝ се струваше, сякаш думите се разтопяваха върху страниците.

Но истинският проблем не беше книгата, не беше и пролетната умора или фактът, че до завършването нямаше никакво време. Проблемът беше мисис Мафи и разговорът, който бяха започнали преди няколко дни. Беше ѝ влязъл под кожата и я дърпаше в посока, в която не искаше да върви. И все пак сякаш не можеше да се спре, не можеше да намери добър повод да се откаже, да среже връзката, която се беше подновила толкова неочаквано след толкова много години.

Мисис Мафи, Холи — Джил все още се опитваше да свикне да я нарича по малко име — беше учителка на Джил в четвърти клас в началното училище „Бейли“ и фаворитката ѝ за всички времена, макар че нещата не бяха започнали по този начин. Холи бе поела часовете през януари, след като мисис Фредериксон напусна по майчинство. Отначало всички деца я мразеха и се отнасяха към нея като към натрапник, каквато си беше. След седмица или две обаче, те започнаха да разбират, че са извадили късмет: мис Мафи беше млада и жизнена, много по-забавна от тесногръдата стара мисис Фредериксон (никой не мислеше за мисис Фредериксон като за тесногръда или стара, преди да се появи Холи). Почти десетилетие по-късно Джил не си спомняше много за четвърти клас или за това, какво беше направило онази пролет толкова специална. Всичко, което помнеше, беше татуировката на златна рибка на глезена на мис Мафи и усещането, че е малко влюбена в учителката си, и мечтаеше всеки ден лятото никога да не дойде.

Мис Мафи учителства в Мейпълтън само тези няколко месеца. Следващия септември мисис Фредериксон се върна и Холи отиде да работи в Стоунууд Хайтс, където остана до миналата година. Беше омъжена за кратко за мъж, на име Джейми, който изчезна в онова, което тя естествено наричаше Възнесението. Няколко време да имат деца, което Холи приемаше със смесени чувства. Тя винаги бе искала да стане майка и беше сигурна, че двамата с Джейми са щели да имат страхотни бебета, но сега знаела, че моментът за възпроизвеждане, за създаване на нови хора в един свят без бъдеще не е бил подходящ.

„Предполагам, че това е благословия — написа тя на Джил в едно от първите им съобщения, — да не се налага да се притеснявам за малките.“

Бяха се срещнали преди няколко месеца, в пика на разследванията на убийството. Джил бе отишла на Гинко стрийт с детектив Фергюсън, който бе организиран „парад на красотата“ с надеждата, че тя ще забележи наблюдателя астматик, когото толкова много искаше да разпита. Оказа се, разбира се, че това е загуба на време, при това доста странна — петдесет възрастни мъже, всички облечени в бяло, дефилираха пред нея като участници в зловеща религиозна версия на „Ергенката“ — но това бе компенсирано към самия край от срещата ѝ с нейната стара учителка, край която мина случайно по пътя си навън. Веднага се познаха, Джил извика от удоволствие, а мисис Мафи разтвори ръце и прегърна бившата си ученичка дълго и от сърце. Едва у дома, когато Джил откри написаната на ръка бележка, която тя бе пхнала в джоба на якето ѝ — „Моля те, прати ми имейл, ако искаш да говорим за каквото и да е!“ — тя осъзна, че това изобщо не е била случайна среща.

Джил не беше глупава, разбираше, че я вербуват — вероятно с благословията на майка ѝ — и презираше факта, че тази работа е поверена на някой, толкова важен за нея. Мисис Мафи дори бе украсила бележката с усмихнати емотикони, същите, които обичаше да драска на домашните задания в четвърти клас. Джил взе бележката и я напъха в кутията си с бижута, обещавайки никога да не се свързва с нея, да не позволява да бъде манипулирана.

Щеше да е по-лесно да спази обещанието си, ако имаше малко повече неща за правене тази пролет, ако бе намерила нови приятели, с които да замести Ейми и бандата, но работите не се бяха развили така.

През повечето ноци си беше вкъщи, нямаше с кого да говори, освен с баща си, който изглеждаше малко по-разсеян от обикновено, потиснат заради Нора и утешаващ се с мечти за спортна слава. Макс ѝ пишеше есемеси редовно, канеше я да се върне при Дмитрий или дори да излязат само двамата някога, но тя не му отговори. Беше приключила с това — секса, купоните и всички онези хора — и нямаше да започне отново.

След известно време започна да усеща, че е неизбежно, почти математическо — тя се опитваше да запълни вакуума в живота си, а Холи беше единственият приемлив кандидат. Толкова беше шокирана да я види през онзи ден, изглеждаше толкова унесена и мечтателна в белите си дрехи, толкова различна от жизнената жена, която помнеше. „Моля те, прати ми имейл, ако искаш да поговорим за каквото и да е!“ Е, Джил искаше да говори за много неща, имаше въпроси за духовното пътуване на мисис Мафи и живота ѝ в лагера. Смяташе, че това може би ще ѝ помогне да разбере майка си малко по-добре, да ѝ даде някакво прозрение за „Грешните отломки“, което досега ѝ се беше изплъзвало. Защото, ако личност като Холи можеше да е щастлива там, вероятно Джил пропускаше нещо, нещо, което трябваше да открие.

„Харесва ли ти там? — беше попитала, когато най-накрая събра смелост да пише. — Не ми изглежда много забавно.“

„Доволна съм — отговори ѝ мисис Мафи. — Животът е прост.“

„Но как живееш, без да говориш?“

„Има толкова много, от което да се откажеш, Джил, толкова много навици и опори, и очаквания. Но трябва да се откажеш от тях. Няма друг начин.“

* * *

В деня след изрусяването Нора седна, за да напише прощалното си писмо. Оказа се страховита задача, усложнена още повече от факта, че изглежда, не можеше да остане на едно място. Продължаваше да ходи до кухненската маса и да броди на горния етаж, за да се възхищава на себе си в голямото огледало в спалнята, на тази руса непозната със странно познато лице.

Боядисването беше категоричен успех. Нещастният изход, за който беше предупредена, не само не се случи, но нямаше и плешиви петна или зеленикави нюанси, освен това изрусената ѝ коса беше също толкова мека и гладка както винаги, чудодейно неподатлива на вредните химикали, в които беше окъпана. Голямата изненада не беше, че не се е случило нищо лошо, а колко добре изглеждаше като блондинка, много по-добре, отколкото с естествения си цвят.

Стилистката беше права, разбира се, имаше нещо дразнещо в контраста между средиземноморския тен на Нора и бледата ѝ шведска коса, но това несъответствие приковаваше вниманието, като грешка, която те кара да се взираш в опит да установиш защо нещо, което би трябвало да изглежда безвкусно, всъщност е толкова готино. През целия си живот Нора беше свикнала да е хубава, но това бе незабележима, смътно успокоителна красота, онази ежедневна красота, която хората едва забелязват. Сега за първи път тя се възприемаше като екзотична, дори малко стряскаща и ѝ харесваше начинът, по който се чувства, сякаш тялото и душата ѝ се бяха сблизили.

Една себична част от нея се изкушаваше да се обади на Кевин и да го покани за прощално питие — искаше той да я види в новото ѝ превъплъщение, да ѝ каже колко страхотно изглежда и да я моли да не тръгва — но по-разумната ѝ част разбираше, че това е ужасна идея. Това щеше да е просто жестоко, още веднъж да подхрани надеждите му, преди да ги съкруши завинаги. Той беше добър мъж и тя вече го беше наранила достатъчно.

Това беше основното, което се надяваше да изрази в писмото си — вината, която изпитваше заради начина, по който се беше държала на Свети Валентин, че си беше тръгнала, без да каже и дума, а през следващите седмици бе игнорирала обажданията и имейлите му, седеше тихо в тъмнината на дневната, докато той не се уморяваше да звъни и не промушеше някоя от жаловитите си бележки под вратата.

„Какво сбърках? — пишеше ѝ той. — Просто ми кажи, за да мога да ти се извиня.“

„Нищо не си направил — искаше ѝ се да му каже, макар че никога не го стори. — Вината е само моя.“

Работата беше там, че Кевин бе последният ѝ шанс. От самото начало — нощта, когато бяха говорили и танцували — тя имаше

чувството, че той може би е в състояние да я спаси, да ѝ покаже как да изрови нещо прилично и работещо от руините на стария ѝ живот. И за известно време тя си бе помислила, че това наистина започва да се случва, че хроничната ѝ болка бавно започва да се лекува.

Но тя просто се заблуждаваше, бъркаше желанието с промяната. Подозираше това, но не го видя ясно до онази вечер в „Пампльомус“, когато той се опита да говори с нея за сина си, а всичко, което тя можеше да почувства, бе горчивина и завист, толкова силни, че бяха неразличими от омразата, от горящата, разяждаща празнина в центъра на гърдите ѝ.

„Майната ти — продължаваше да си повтаря наум. — Майната ти на теб и на скъпоценния ти син.“

Най-ужасното беше, че той дори не забеляза това. Продължаваше да говори, сякаш тя бе нормален човек с работещо сърце, някой, който би разбрал радостта на бащата и би споделил радостта на приятеля. А тя просто трябваше да седи там и да агонизира, знаейки, че нещо в нея е счупено и никога не може да бъде поправено.

„Моля те — искаше да му каже. — Спри да си хабиш дъха.“

* * *

Сега спяха заедно в същото двойно легло, което преди използваша Гюс и Джулиан. Първоначално беше малко зловещо, но преодоляха неловкостта. Леглото беше огромно и удобно — имаше някакъв високотехнологичен скандинавски матрак, който запомняше формата на тялото — и прозорецът от страната на Лори се отваряше към задния двор, който изобилстваше от пролетен живот, ароматът на люляка се носеше на утринния ветрец.

Не бяха станали любовници — не и по начина, по който бяха мъжете — но и не бяха само приятелки. През последните няколко седмици между тях се бе развило могъщо усещане за интимност, връзка на пълно доверие, която надминаваше всичко, което Лори бе споделяла със съпруга си. Сега те бяха партньори, свързани във вечността.

За момента от тях не се изискваше нищо. Новите им съквартиранти щяха да пристигнат скоро и малката им идилгия щеше

да свърши, но сега имаха чувството, че са на чудна ваканция, гушкаха се в леглото до късно сутринта, пиеха чай и говореха тихо. Понякога плачеха, но не толкова често, колкото се смееха. В приятните следобеди се разхождаха заедно в парка.

Не говореха много за онова, което се задаваше. Нямаше и какво толкова да се каже. Имаха да вършат работа и щяха да я свършат, точно както Гюс и Джулиан и двойката преди тях. Говоренето за това не помагаше, само нарушаваше спокойствието в мирния балон, в който живееха. По-добре беше да се концентрират върху настоящия момент, върху скъпоценните дни и часове, които им оставаха, или да позволят на ума си да се плъзне назад, към миналото. Мег говореше често за сватбата си, за специалния ден, който така и не се беше случил.

— Исках да е традиционна, разбираш ли? Класическа. С роклята и воала, и процесията, органът да свири, баща ми да ме води към олтара, Гари да стои там и по бузата му да се търкаля сълза. Просто исках тази мечта, тези няколко минути, в които всички скъпи хора ме гледат и казват: „Не е ли красива? Не е ли най-щастливото момиче на света?“. За теб така ли беше?

— Моята сватба беше много отдавна — отвърна Лори. — Всичко, което помня, е, че бях много притеснена. Планираш толкова дълго, а действителното събитие никога не отговаря на очакванията ти.

— Може би така е по-добре — предположи Мег. — Така реалността никога няма да разруши сватбата ми.

— Хубав начин да мислиш за станалото.

— Гари и аз се карахме за ергенското парти. Неговият кум искаше да наеме стриптийзърка, а аз смятах, че това е безвкусно.

Лори кимна и си придаде вид, че ѝ е интересно, макар че вече бе чувала тази история няколко пъти. Мег явно не осъзнаваше, че се повтаря, а тя не ѝ го казваше: това беше мисловното пространство, в което приятелката ѝ беше избрала да живее. Самата Лори беше пофокусирана върху годините, когато децата ѝ бяха малки, когато се чувстваше нужна и целенасочена, като батерия, заредена само с любов. Изразходваше се всеки ден и се зареждаше чудодейно всяка нощ. Нищо никога не беше толкова хубаво като това.

— Аз просто мразех тази идея — продължи Мег. — Група пияни мъже, дюдюкащи на това жалко момиче, което вероятно е наркоманка с

ужасно семейство. А после какво? Дали тя наистина... ги обслужва, докато другите гледат?

— Не знам — отвърна Лори. — Предполагам, че и това се случва. Вероятно зависи от хората.

— Можеш ли да си представиш? — премигна Мег, сякаш се опитваше да визуализира сцената. — В църквата си, на най-големия ден в живота ти, твоята невеста пристига, върви по пътеката като принцеса, облечена в бяло, а родителите ти са вдясно, там, на първия ред, а може би също и дядо ти и баба ти, а всичко, за което можеш да мислиш, е тази мръсница, която ти е танцувала в скута предишната вечер. Защо би си причинил това? Защо би съсипал такъв красив момент?

— Хората някога правеха какви ли не налудничави неща — каза Лори, сякаш говореше за древна история, за отдавна отминала ера, почти недоловима през мъглата на времето. — Те нямаха никаква представа.

* * *

Скъпи Кевин,

Когато четеш това, Нора вече няма да съществува.

Извинявай — предполагам, че това звучи по-зловещо, отколкото възнамерявам. Просто искам да кажа, че напускам Мейпълтън и се отправям към друго място, за да започна нов живот като друг човек. Повече няма да ме видиш.

Надявам се, че не е грубо, че ти казвам тези неща в писмо вместо лично. Но за мен дори така е достатъчно трудно. Това, което наистина искам, е да се разтвори безследно, като семейството ми, но ти заслужаваш нещо повече (не че хората винаги получават това, което заслужават).

Всъщност искам да ти кажа „благодаря“. Знаем колко много се стараеше нещата с мен да потръгнат — колко отстъпки направи и колко малко получи в замяна. Не че не исках да участвам — бих дала много, за да съм на висотата на положението. Но не можех да намеря сили, или може би начин, да го направя. Всяка минута, когато бяхме заедно, се чувствах все едно бродя в мрака из чужда къща в опит да

намеря ключа за лампата. А после, когато го откриех, крушката се оказваше изгоряла.

Знам, че би искал да ме опознаеш и че имаше пълно право да опиташ. Та нали затова започваме връзки с други хора? Не само заради телата им, но и заради всичко друго — мечтите им, белезите им, историите им. Всеки път когато бяхме заедно, усещах, че се сдържаш, че заобикаляш усамотението ми, че ми даваш пространство, за да охранявам тайните си. Предполагам, че трябва да ти благодаря за това. За твоята дискретност и състрадание — за това, че беше истински джентълмен.

Но работата е там, че аз знаех какво искаш да знаеш и се възмущавах заради това. Добър параграф 22 ли се получи? Бях бясна заради въпросите, които не изричаше, онези, които не задаваше, защото смяташе, че ще ме разстроят. Но ти изчакваше подходящ момент, търпеше и се надяваше, нали?

Е, нека поне опитам да ти дам отговор. Мисля, че ти дължа поне това.

Вечеряхме заедно.

Звучи толкова старомодно, казано така, нали? Представяш си всички заедно, как говорят и се смеят, наслаждават се на храната. Но не беше така. Между мен и Дъг имаше напрежение. Сега знам причината за това, но тогава ми изглеждаше просто че той е разсеян от работата и не присъства пълноценно в живота ни. Постоянно проверяваше проклетото си блекбъри, грабваше го всеки път когато избръмчеше, все едно получава съобщение от Господ. Разбира се, не беше от Господ, а само от сладката му малка приятелка, но така или иначе, то беше по-интересно за него от собственото му семейство. Все още го мразя заради това.

Децата също не бяха щастливи. Рядко бяха щастливи вечер. Сутрин вкъщи беше забавно, а когато лягах, обикновено също беше сладко, но вечерите често бяха изпитание. Джеръми беше раздражителен, защото... защо ли? Ще ми се да знаех. Може би, защото е трудно да си на шест, или може би, защото е било трудно да си като него. Разплакваше се от дребни неща, а това дразнеше баща му, който понякога му говореше остро и го разстройваше още повече. Ерин беше само на четири, но успяваше инстинктивно да му влезе под

кожата, изтъкваше с делови тон, че Джеръми отново плаче и се държи като бебе, което го вбесяваше абсолютно.

Обичах ги всички, разбираш ли? Моя неверен съпруг, моето крехко момче, моето издайно момиченце. Но не обичах живота си, не и тази вечер. Бях се постарала много с вечерята — някаква мароканска рецепта за пиле, която намерих в списание — но на никого не му пукаше. Дъг реши, че месото било сухо, Джереми не беше гладен, дрън-дрън. Просто скапана вечер, това е.

А после Ерин разсипа ябълковия си сок. Нищо особено, освен дето тя бе вдигнала голям шум да пие от чаша без капаче, макар че ѝ казах, че идеята е лоша. Е, и, какво толкова? Случи се. Не бях от онези родители, които се разстройват от нещо подобно. Но тази вечер се ядосах. Казах ѝ: „По дяволите, Ерин, казах ли ти!“. А тя започна да плаче.

Погледнах Дъг в очакване да стане и да донесе малко хартиени салфетки, но той не помръдна. Просто ми се усмихна, сякаш всичко това нямаше нищо общо с него, сякаш той се носеше отгоре, на едно по-висше ниво на съществуване. Естествено, аз трябваше да свърша всичко. Станах и отидох в кухнята.

Колко дълго съм била там? Може би трийсет секунди. Събрах салфетки, навих ги на руло, зачудих се дали са достатъчно, или пък вземам твърде много, защото не исках да се връщам втори път, но и не исках да ги прахосвам. Помня, че съзнавах хаоса, който бях оставила, и изпитвах облекчение от това, но бях и възмутена, претоварена и недооценена. Мисля, че може би затворих очи и изпразних ума си за секунда-две. Трябва да се е случило точно тогава. Помня как забелязах, че плачът е спрял, че къщата неочаквано е станала спокойна.

Е, какво мислиш, че направих, когато се върнах в трапезарията и открих, че ги няма? Мислиш ли, че изпищях, че се разплаках или припаднах? Или мислиш, че избърсах сока, защото локвичката се разливаше по масата и скоро щеше да започне да капе по пода?

Знаеш какво направих, Кевин.

Избърсах шибания ябълков сок, после се върнах в кухнята, пуснах мокрите салфетки в кофата за боклук и си измих ръцете. След като ги подсуших, се върнах в трапезарията и погледнах отново празната маса, чиниите и чашите, неизядената храна. Празните

столове. Наистина не знам какво е станало след това. Сякаш паметта ми просто се изключи и се включи отново няколко седмици по-късно.

Щеше ли да помогне, ако ти бях разказала историята във Флорида? Или на Свети Валентин? Щеше ли да усещаш, че ме познаваш по-добре? Можеше да ми кажеш това, което вече знам — че плачът и разлетият сок не са чак толкова важни, че всички родители се стресират и ядосват, и имат нужда от малко тишина и спокойствие. Че това не е същото, като да искаш хората, които обичаш, да изчезнат завинаги.

Но ако е така, Кевин? Тогава какво?

Желая ти щастие. Ти беше добър с мен, но аз не мога да бъда поправена. Наистина ми харесваше, когато танцува с мен.

С любов,

Н.

* * *

GRgrl405 (10:15:42 p.m.): как си?

Jillpill123 (10:15:50 p.m.): разпускам, ти?

GRgrl405 (10:15:57 p.m.): мисля за теб (:

Jillpill123 (10:16:04 p.m.): аз също (:

GRgrl405 (10:16:11 p.m.): трябва да дойдеш на гости

Jillpill123 (10:16:23 p.m.): нз...

GRgrl405 (10:16:31 p.m.): ще ти хареса

Jillpill123 (10:16:47 p.m.): какво ще правим?

GRgrl405 (10:16:56 p.m.): ще преспиш тук (:

Jillpill123 (10:17:07 p.m.): ???!

GRgrl405 (10:17:16 p.m.): една-две ноци — за проба

Jillpill123 (10:17:29 p.m.): какво ще кажа на баща ми?

GRgrl405 (10:17:36 p.m.): каквото искаш

Jillpill123 (10:17:55 p.m.): ще си помисля

GRgrl405 (10:18:08 p.m.): спокойно, когато си готова

Jillpill123 (10:18:22 p.m.): страх ме е

GRgrl405 (10:18:29 p.m.): нормално е да те е страх

Jillpill123 (10:18:52 p.m.): следващата седмица може би?

GRgrl405 (10:18:58 p.m.): идеално (:

РАДВАМ СЕ, ЧЕ СИ ТУК

Том разказваше на Кристин за Мейпълтън, докато пътуваха, опитваше се да я убеди в идеята за продължителен престой при семейството му, а не само за кратка спирка на път за Охайо.

— Къщата е доста голяма — каза той. — Можем да останем в старата ми стая колкото си искаме. Сигурен съм, че баща ми и сестра ми ще са щастливи да помогнат с бебето.

Това беше самонадеяно, тъй като баща му и сестра му дори не знаеха, че пътува към тях, камо ли, че е с компания. Той искаше да ги предупреди, но нещата през последните няколко дни бяха доста хаотични. Том сметна, че е по-добре да действа по усет, да остави възможностите си отворени, докато не стигнат достатъчно близо. Последното нещо, което искаше да направи, бе да даде на баща си надежди и да го разочарова, както толкова много пъти в миналото.

— Там наистина е много хубаво през лятото. Има голям парк само на няколко преки от нас и езеро, където може да се плува. Един от приятелите ми има горещ басейн в двора. А в центъра има много хубави индийски ресторанти.

Сега импровизираше, не беше сигурен дори дали го слуша. Отклонението през Мейпълтън беше отчаян ход от негова страна, начин да си купи още малко време с Кристин и бебето, преди да изчезнат от живота му.

— Само ми се щеше и майка ми още да бе там. Тя е единствената, която наистина...

Бебето проплака от кошницата си на задната седалка. Беше мъничка, едва на седмица и още нямаше много силни дробчета. Можеше да издава само тихи мяукащи звуци, но Том бе изумен колко дълбоко му въздействат те, как дразнят нервите му и го изпълват с усещане за неотложност, на косъм от пълната паника. Всичко, което можеше да прави, бе да се взира в скърцащото му гневно лице в огледалото за задно виждане и да му се моли със захаросан глас, който вече бе започнал да възприема като втори език.

— Всичко е наред, малката ми. Няма за какво да се притесняваш. Просто бъди търпелива, захарче. Всичко е отлично. Заспивай отново, става ли?

Той натисна газта и се изненада от незабавния отговор на машината, от героичния скок на скоростомера. Колата щеше да е щастлива да тръгне още по-бързо, но той отпусна педала, защото знаеше, че не може да си позволи да го спрат в беемве, което беше откраднато или взето под наем, в зависимост от това, какво изберяха да приемат семейство Фолк.

— Мисля, че остават около десет мили до следващата зона за почивка — каза той. — Видя ли знака преди малко?

Кристин не му отговори. Изглеждаше почти кататонична на пасажерското място, седнала с вдигнати крака и брадичка, поставена върху коленете, взираща се право напред със смущаващо кротко изражение. Беше такава през целия път, държеше се, сякаш бебето на задната седалка е стопаджия, взет от Том, нежелан гост с абсолютно никакво въздействие върху вниманието ѝ.

— Не плачи, зайченце — каза той през рамо. — Знам, че си гладна. Ще ти дадем бутилка.

За негово изумление бебето като че ли разбра. Издаде още няколко хлипания — тихо, подобно на хълцане скимтене, което беше повече по инерция, отколкото истински протест — и после отново заспа. Том погледна към Кристин с надежда за усмивка или дори само кимване от признателност, но тя, изглежда, не забелязваше тишината, както и шума.

— Хубаво голямо шише — промърмори той повече на себе си, отколкото на своите спътници.

* * *

Неспособността на Кристин да се свърже с бебето започваше да го плаши. Тя все още не беше дала име на момиченцето, рядко му говореше и избягваше да гледа към него при всяка възможност. Преди да напуснат болницата, ѝ сложиха инжекция, която бе спряла кърмата ѝ, и оттогава тя бе повече от щастлива да остави на Том всички грижи по храненето, смяната на пелените и къпането.

Не можеше да я обвинява, че е малко травмирана. Той самият все още се чувстваше така. Всичко се беше разпаднало толкова бързо, след като мистър Гилкрест се бе признал за виновен и направи унижителните си самопризнания, в които публично се заклейми като сериен изнасилвач на тийнейджърки и помоли за прошка „истинската си жена“ — единствената, която бил обичал някога според думите му. Родилните болки на Кристин, която беше бясна от предателството му, започнаха на следващия ден. Тя изпищя в агония при първата контракция, настоя да бъде заведена в болницата и да ѝ дадат най-силните лекарства. Семейство Фолк бяха твърде скандализирани, за да възразят. Дори те явно разбираха, че са стигнали до края на пътя, че пророчествата, които ги бяха подхранвали, са били само въздушни кули.

Том остана с Кристин по време на деветчасовите контракции, държеше ръката ѝ, когато се унасяше в лекарствен делириум и проклинаше бащата на детето си толкова горчиво, че дори сестрите бяха впечатлени. Наблюдаваше с изумление как бебето се изсипа на белия свят със свити юмруци, подпухнали, залепени очи, с мастиленочерна коса, слепена от кръв и други тъмни течности. Докторът позволи на Том да пререже пъпната връв, а после постави бебето в ръцете му, сякаш му принадлежеше.

— Това е дъщеря ти — каза той на Кристин, подавайки ѝ голото, гърчещо се вързопче като дар. — Кажй „здрaсти“ на малкото си момиче.

— Махай се — каза му тя и извърна главата си, за да не гледа детето чудо, което вече не изглеждаше чудо. — Махни го от мен.

Върнаха се при семейство Фолк на следващия следобед и откриха, че Терънс и Марчела ги няма. На кухненската маса имаше бележка — „Надяваме се, че мина добре. Извън града сме до понеделник. Моля ви, изнесете се дотогава!“ — заедно с плик, в който имаше хиляда долара.

— Какво ще правим? — попита той.

Не се наложи Кристин да мисли дълго.

— Трябва да се прибера у дома — каза тя. — В Охайо.

— Наистина ли?

— Къде другаде мога да ида?

— Ще измислим нещо.

— Не — каза тя. — Трябва да си ида вкъщи.

Останаха в къщата още четири дни, през които Кристин не правеше почти нищо, освен да спи. През цялото това време, докато сменяше пелените и приготвяше млякото, препъваше се в тъмната къща посред нощ, Том продължаваше да я чака да се събуди и да му каже това, което вече сам знаеше, че всичко е наред, че всъщност всичко е било за добро. Че сега са семейство, свободни да се обичат и да правят каквото им харесва. Можеха отново да са Босоноги, група щастливи номади, реещи се с вятъра. Но това още не се беше случило, а между тях и Охайо вече не оставаше много.

* * *

Том осъзнаваше факта, че не мисли ясно. Беше твърде изтощен за трезво наблюдение, твърде фокусиран върху бездънните нужди на бебето и страха си да не загуби Кристин. Но знаеше, че трябва да се подготви за изпитанието на връщането у дома, за въпросите, които щяха да изникнат, когато се появеше на вратата на бащината си къща с луксозния немски седан, който не притежаваше, с мишената на челото, придружен от момиче в тежка депресия, за което никога не беше споменавал, и бебе, което не беше негово. Щяха да са необходими доста обяснения.

— Виж — каза той, като намали скоростта към входа на зоната за почивка. — Не ми е приятно да те притискам за това, но наистина трябва да дадеш име на бебето.

Тя кимна разсеяно, не като истинско съгласие, просто за да му даде да разбере, че слуша. Отправиха се към рампата за главния паркинг.

— Странно е, разбираш ли. Тя е вече на почти седмица. Какво ще кажа на баща ми? „Това е приятелката ми Кристин, а това е нейното безименно бебе.“

Трафикът на магистралата беше рехав, но зоната за почивка бе претъпкана, сякаш целият свят бе решил да пикае по едно и също време. Хвана ги истинско задръстване, никой не отбиваше, освен ако друг не се измъкнеше.

— Не е трудно — продължи той. — Просто мисли за цвете или птица, или месец. Наречи я Роза или Робин, или Айрис, или Ейприл, каквото и да е. Каквото и да е, е по-добре от нищо.

Той изчака едно камри да даде заден, после се промъкна на мястото, което бе освободило. Паркира колата, но не изключи двигателя. Кристин се обърна да го погледне. На челото ѝ имаше кафяво-златна мишена — като неговата и тази на бебето — която Том бе нарисувал сутринта, точно преди да напуснат Кеймбридж. Беше като отборна инсигния, помисли си, като знак за племенна принадлежност. Лицето на Кристин беше бледо и безизразно под знака, но сякаш излъчваше болезнено сияние, отразяващо любовта, която той пращаше към нея, любовта, която тя отказваше да приеме.

— Защо ти не избереш — каза му тя. — За мен наистина е без значение.

* * *

Кевин си провери телефона. Беше пет и осем, трябваше да си вземе нещо за ядене, да си смени екипа и да стигне до игрището за софтбоул преди шест. Можеше да се направи, но само ако Ейми тръгнеше за работа в следващите няколко минути.

Слънцето просветваше над дърветата, ниско и горещо. Беше паркирал близо до края на задънената улица, на четири къщи от собствения си дом, и се взираше в ослепителния блясък. Не беше идеално, но бе най-доброто, което можеше да направи при тези обстоятелства, единствената точка на „Ловъл Терас“, която му позволяваше да не изпуска от очи предната врата, без да бъде забелязан незабавно от всеки, който влиза или излиза през нея.

Нямаше представа какво толкова бави Ейми. Обикновено излизаше преди четири, за да обслужва ранните посетители в „Апълбийс“. Чудеше се дали не е неразположена, или няма почивен ден, който да е забравила да му спомене. Ако случаят беше такъв, трябваше да премисли възможностите си.

Беше нелепо да не знае, защото говори с нея по телефона преди няколко минути. Търсеше Джил, както често правеше в късния

следобед, проверяваше дали не се нуждае от нещо от бакалията, но този път Ейми вдигна телефона.

— Хей — каза тя с по-сериозен глас от обикновено. — Как беше денят ти?

— Добре. — Той се поколеба. — Всъщност малко странен.

— Разкажи ми.

Кевин пренебрегна подканването.

— Джил там ли е?

— Не, само аз съм.

Това беше неговата възможност да подходи към въпроса защо не е тръгнала за работа, но беше твърде объркан за това, твърде разсеян от мисълта за Ейми, сама в къщата.

— Няма проблем — каза той. — Само й кажи, че съм звънял, става ли?

Смъкна се в шофьорската седалка с надеждата да стане по-незабележим за Ейлийн Карнахан, която вървеше по тротоара в негова посока, за да изведе престарелия си кокер шпаньол на вечерната му разходка. Ейлийн наклони глава — носеше изтърбушена светлокафява шапка — и погледна към него с озадачено изражение, в опит да разбере дали нещо не е наред. Притискайки телефона до ухото си, Кевин й помахаше с извинителна усмивка, че не може да говори, полагайки усилия да изглежда като зает мъж, който се грижи за важни дела, а не като смотаняк, който шпионира собствената си къща.

Утешаваше се със знанието, че не е пресякъл никакви окончателни граници, поне не още. Но беше мислил за това цял ден и вече не си вярваше да остане насаме с Ейми, не и след случилото се сутринта. По-добре беше за известно време да запази дистанция, да заздрави правилните граници, онези, които, изглежда, се бяха размили през последните няколко седмици. Като факта, че тя вече не го наричаше мистър Гарви или дори Кевин.

— Хей, Кев — каза му, докато се луташе полузаспала в кухнята.

— 'брутро — отговори той, докато вървеше към шкафа с купчина малки чинийки, балансирани върху дланта му, още топли от миялната машина.

Не беше забелязал никакъв флирт в гласа или маниерите ѝ. Носеше йога шорти и тениска, доста прилични за нейните стандарти. Всичко, което забеляза, беше обичайното усещане за щастие да я види,

благодарност за притока на добра енергия, който тя винаги му осигуряваше. Вместо да се отпрати към кафемашината обаче, тя сви към хладилника, отвори вратата и погледна вътре. Остана така за малко, сякаш изгубена в мислите си.

— Трябва ли ти нещо? — попита я той.

Ейми не отговори. Кевин се извърна от шкафа в опит да помогне и застана зад нея, надничайки над главата ѝ в познатата бъркотия от кутии, буркани и пластмасови контейнери, към месото и зеленчуците в прозрачните им чекмеджета.

— Йогурт — отвърна тя, обърна се и му се усмихна, а лицето ѝ беше толкова близо, че той долови лек полъх от сутрешния ѝ дъх, който бе малко застоял, но не неприятен — съвсем не. — Минавам на диета.

Той се разсмя, сякаш това е някакъв нелеп проект — какъвто си беше — но тя настоя, че е сериозна. Един от тях сигурно се беше отместил — или той се наведе напред, или тя се наведе назад, или може би двете неща станаха едновременно — защото неочаквано тя беше точно там, притисната към него, а топлината от тялото ѝ преминаваше през двата слоя плат, така че сякаш кожата ѝ се допираше в неговата. Без да мисли, Кевин обви ръка около кръста ѝ, малко над лекото разширение на хълбока. В почти същия момент тя наведе главата си назад и я положи на гърдите му. Беше напълно естествено, но също и страховито, да стоят така, сякаш бяха кацнали на края на висока скала. Той имаше ясно усещане за еластичния колан на шортите ѝ, интригуващата изопнатост под дланта му.

— На вратата е — каза той след колебание, което беше малко по-дълго от необходимото.

— О, да — каза тя и прекъсна рязко връзката, като се обърна. — Как не се сетих?

Грабна йогурта и тръгна към масата, като му отправи странична усмивка, докато сядаше. Той приключи с изпразването на миялната машина, а умът му бучеше, споменът за тялото ѝ беше като физическо усещане, отпечатано в плътта му, сякаш беше направен от много мека глина. Бе изминал цял ден, а той бе все така там, точно където го беше оставила.

— Мамка му — каза Кевин, затвори очи и разтърси глава, без да е съвсем сигурен дали съжالياва за инцидента, или се опитва да си го

СПОМНИ МАЛКО ПО-ЯСНО.

* * *

Лори не можеше да обвинява доставчика на пицата, че изглежда изненадан, все пак на вратата стоеше тя, в белите си дрехи и с бележка, написана на ръка, която гласеше: „Колко струва?“.

— Тъъ, двайсет и два — промърмори той, полагайки усилия да звучи нормално, докато издърпваше две кутии от термочантата.

Беше още дете, на възраст горе-долу колкото нейния син, с широки рамене и трогателно мърляв, в спортен панталон и джапанки, сякаш се бе отбил от Паркър Роуд на път за плажа.

Изпълниха неловката размяна, Лори сложи ръка на пиците, момчето я освободи от две десетки и една петица, огромен разход на дребна сума. Тя отстъпи от вратата и поклати глава, за да му даде да разбере, че не е необходимо да ѝ връща.

— Благодаря. — Той пъкна сметката в джоба си и наклони глава в опит да зърне нещичко от това, което се случваше вътре в къщата, но загуби интерес, като осъзна, че зад нея е само празният коридор. — Приятна нощ.

Тя занесе топлите тънки кутии в трапезарията и ги постави на масата, забелязвайки неспокойните, но очевидно развъълнувани лица на новите момчета, Ал и Джош. След месеци на скромни порции в лагера на Гинко стрийт, пицата от „Тонети“ сигурно им изглеждаше като невъзможен, почти непристоен лукс, сякаш бяха умрели и отишли в рая на самоугаждането.

Бяха се нанесли само преди три дни и бързо се бяха доказали като идеални съквартиранти — чисти, тихи и услужливи. Ал беше на възрастта на Лори, нисък, дяволит мъж с прошарена брада, бивш екологичен консултант в архитектурна фирма. Джо беше в началото на трийсетте си години, добре изглеждащ бивш търговец на софтуер, възслаб и навъсен, със склонност да се взира в обикновени предмети — вилици и гъби, и моливи — сякаш ги виждаше за първи път.

Не много отдавна, помисли си Лори, тя и Мег щяха да са заинтригувани от пристигането на двама доста привлекателни мъже на подходяща възраст в живота им. Щяха да стоят до късно, да си шепнат

в мрака за новодошлите, да коментират сладката усмивка на Ал, да се чудят дали Джош е като онези емоционално осакатени мъже, които се оказва, че не си заслужават времето, отделено, за да ги измъкнеш от черупката им. Но за подобен сорт забавления беше твърде късно. Бяха прекъснали връзките си, Ал и Джош принадлежаха на един свят, който те бяха загърбили.

Лори предположи коя е пицата с гъбите и черните маслини, която Мег бе поръчала специално, и отвори кутията — имаше също и салам и лук за месоядните. Ароматът, който я погълна, беше наситен и солен, сякаш пълен със спомени за стари песни по радиото в колата. Лори беше неподготвена за силата на топеното сирене, когато повдигна първото парче, за невероятната тежест в ръката си, когато то се откъсна. Като се движеше бавно в опит да насити действието с усещане за церемониалност, каквато заслужаваше, тя постави парчето в чиния и я поднесе на Мег.

„Обичам те — произнесе, но само с очи. — Толкова си смела.“

„И аз те обичам — отговори ѝ безмълвно Мег. — Ти си ми сестра.“

Храниха се мълчаливо. Ал и Джош се опитаха да не изглеждат твърде лакоми, но не можеха да се удържат, протягаха се за парче след парче, докато не изядоха повече от полагаемия им се дял. Лори нямаше против. Тя не беше много гладна, а Мег едва бе отхапала от храната, за която твърдеше, че мечтае от месеци. Лори се усмихна тъжно на ненаситните мъже около масата. Те бяха невинни, точно както тя и Мег бяха, когато пристигнаха в аванпост 17, в блажено неведение за красивата традиция, която бяха избрани да продължат.

„Всичко е наред — помисли си тя. — Наслаждавайте се, докато можете.“

* * *

Кристин се втурна към тоалетната и остави Том да приготви бутилката на предната седалка, затопляйки водата с ръчно устройство, което се включваше в запалката. Когато температурата стана подходяща, той добави една порция от формулата и разтърси енергично шишето, за да е сигурен, че се е разтворила добре. Изпълни

тези действия в състояние на крайно напрежение, поглеждайки на няколко секунди в огледалото за задно виждане дали бебето е още заспало. Знаеше от опит колко трудно е да приготви правилно бутилката, когато то реве от глад. Нещо винаги се объркваше: пластмасовата опаковка не искаше да се отвори или се изплъзваше от държача, или имаше мъничка дупка на дъното, или не завърташе правилно горната част, какво ли не. Беше изумително колко много неща можеха да се оплескат в една толкова проста операция.

Този път обаче боговете бяха на негова страна. Приготви бутилката, измъкна бебето от кошницата, без да го буди, и го отнесе към зоната за хранене, където намери сенчеста пейка. То не отвори очички, докато биберонът не докосна устничките му. Посумтя малко, а после се нахвърли, като засмука силно със свирепост, която накара Том да се размее високо, докато шишето трепереше ритмично в ръката му. Това му напомни за риболова, за дръпването, когато рибата кълвеше, за шока да си свързан с друг живот.

— Изгладняло мъниче си ми ти, нали?

Бебето се загледа в него, докато гълташе и сумтеше — не с обожание, помисли си Том, не дори и с благодарност, но поне толерантно, като че ли си мислеше: „Нямам представа кой си, но предполагам, че всичко е наред“.

— Знаем, че не съм майка ти — прошепна той. — Но правя най-доброто, което мога.

Кристин я нямаше от доста време, достатъчно дълго, че малкото да пресуши бутилката и Том да започне да се тревожи. Вдигна бебето в изправено положение, като го потупа по гърба, докато не изпусна малко оригване, което вече не изглеждаше сладко, когато усети познатата, отчайваща мокрота по рамото си. Мразеше киселата миризма на повърнатото, начина, по който полепваше по дрехите и ноздрите, много по-гадна субстанция от бебешкото ако.

Бебето се размърда, затова Том го заведе на разходка наоколо, която, изглежда, му хареса. Зоната за отдых беше скромна — без ресторанти или бензиностанция, само скучна едноетажна постройка с тоалетни, машини за напитки и рафтове с информационни брошури за чудесата на Кънектикът — но заемаше изненадващо голямо пространство. Имаше зона за пикник с шест маси, зона за кучета и второстепенен паркинг за камиони и превозни средства за инвалиди.

Докато вървеше край големите камиони, Том бе поздравен от група Босоноги в кафява каравана „Додж“ с мичигански номера. Бяха петима, три момчета и две момичета, всички на колежанска възраст. Докато момичетата гукаха на бебето — изглеждаха особено очаровани от малката мишена на челото му — един червенокос младеж с превръзка на точки около главата попита Том дали отива към Маунт Поконо за фестивала на слънцестоеенето, продължаващ цял месец.

— Ще е шумно — каза той и направи гримаса, докато вдигаше ръка да почеше старателно ребрата си. — Много по-добре от миналата година.

— Не знам — каза Том и сви рамене. — Малко е трудно с бебе.

Едно от момичетата вдигна поглед. Имаше горещо тяло, лош тен и един липсващ зъб.

— Аз ще я гледам — каза. — Не ми пречи.

— Да бе, да — разсмя се един от нейните приятели, красив младеж с неприятно изражение. — Между оргиите.

— Майната ти — каза му тя. — Наистина ме бива с децата.

— Освен когато е надрусана — намеси се трети. Беше голям и мускулест, занемарил се футболен играч. — А тя се друсва през цялото време.

— Момчета, вие сте задници — отбеляза второто момиче.

* * *

Кристин го чакаше до беемвето, гледаше го със замислено изражение, а черната ѝ коса блестеше на следобедното слънце.

— Къде беше? — попита го тя. — Помислих си, че сигурно си ме зарязал.

— Хранех бебето. — Той ѝ показа празната бутилка за инспекция. — Изяде всичко.

— Ха — изсумтя Кристин, без дори да се преструва на загрижена.

— Попаднах на Босоноги. Цял ван. Казаха, че има голям фестивал в Поконос.

Кристин бе говорила с едно от момичетата в тоалетната.

— Беше много развълнувана. Каза, че ще е най-големият купон на годината.

— Можем да го проверим — каза предпазливо Том. — Ако искаш. Мисля, че е на пътя ни за Охайо.

— Каквото кажеш. Ти командваш.

Гласът ѝ беше толкова глух, толкова дълбоко незаинтересуван. Том почувства внезапен импулс да я зашлеви през лицето — не за да я нарани, просто да я събуди — и трябваше да се въздържа, докато премине.

— Виж — каза той. — Знам, че си разстроена. Но не трябва да си го изкарваш на мен. Не съм аз този, който те нарани.

— Знам — увери го тя. — Не съм бясна на теб.

Том погледна бебето.

— Ами дъщеря ти? Защо си толкова ядосана на нея?

Кристин потърка корема си, навик, който бе добила по време на бременността. Гласът ѝ едва се чуваше.

— Предполагаше се да имам син.

— Да — каза той. — Но нямаш.

Тя погледна край него към семейство руси хора, което се появи от един експлорър през пътя — двама високи родители, три малки деца и жълт лабрадор.

— Мислиш, че съм глупава, нали?

— Не — отвърна Том. — Не е това проблемът.

Тя се разсмя тихо — горчив, безпомощен звук.

— Какво искаш от мен?

— Искам да държиш дъщеря си — каза той, пристъпи напред и притисна бебето в ръцете ѝ, преди да има време да възрази. — Само за няколко минути, докато отида до мъжката тоалетна. Мислиш ли, че ще се справиш?

Кристин не му отговори. Просто се взираше в него и държеше бебето колкото се може по-далеч от тялото си, сякаш беше източник на неприятна миризма. Той я потупа окуражително по ръката.

— И мисли за име.

* * *

Играта успокои нервите на Кевин, както и знаеше, че ще стане. Обичаше начина, по който времето на бейзболното игрище се забавяше, начина, по който фокусът му се стесняваше до най-близките факти: двамата долу, задника на третия, бегачите на първа и втора база, резултата от две топки и един страйк.

— Браво, Гонзо! — извика той от полето до игрището, без да е сигурен, че гласът му е достатъчно силен, за да стигне до ушите на Боб Гонзалес, първокласния питчър на „Карпе Дием“, както и дали Гонзо изобщо го слуша. Той беше от онези момчета, които влизаха в зоната, когато хвърляха, и изчезваха дълбоко в собствената си глава. Вероятно не би забелязал и ако групата жени на седалките съблечаха горницата си и започнеха да крещят телефонните си номера.

„Звънни ми, Гонзо! Не ме карай да ти се моля!“

Това беше още едно от нещата, които Кевин обичаше в софтбола: можеше да си строителен оценител на средна възраст, с бирено шкембе като Гонзо — човек, който едва можеше да претича до първа база, без да рискува инфаркт — и все пак да си звезда, магьосник с бавен замах, чиито измамни тайни подмятания, изглежда, се носеха като сладоледени облачета към батъра, само за да се плъоснат извън страйк зоната като простреляна патица.

— Върхът си, човече! — изпя Кевин и удари ръкавицата си, за да го подчертае. — Нямах грижи!

Стоеше в левия център, а от двете му страни имаше огромни затревени площи. Бяха се появили само осем от играчите на „Карпе Дием“ и екипът бе решил да играе с един аутфилдър по-малко, вместо да остави дупка в инфилда. Това означаваше доста допълнителна площ, която Кевин да покрива, с медното слънце ниско над хоризонта, блестящо право в очите му.

Но той нямаше нищо против, беше просто щастлив да е там, да прави възможно най-доброто, което един мъж може да прави в красив следобед като този. Успя да стигне до полето няколко минути преди играта, благодарение на навременната поява на Джил в пет и двајсет. С текущата намеса на дъщеря му Кевин имаше възможност да си влезе вкъщи и да си облече екипа — бели опънати панталони и бледосиня тениска със старомоден надпис „Карпе Дием“ над изображение на халба — после да грабне една ябълка и бутилка вода, всичко това дори

без да зърне Ейми, да не говорим да се налага да се справя с потенциално неловки ситуации.

Следващото хвърляне беше доста извън игрището и направи резултата на три и един за Рик Сансом, който бе, меко казано, посредствен играч. Последното нещо, което Гонзо искаше, бе да обикаля Сансом и да се наложи да се сблъска с Лари Талерико при заредени бази. Талерико беше звяр, смръщен, загорял боксьор, който веднъж бе ударил топката толкова силно, че така и не я откриха.

— Спокойно! — изкрещя Кевин. — Накарай го да се върти!

Той прекара гърба на дланта през челото си, в опит да игнорира натрапчивото усещане за срам, който го преследваше цял ден. Знаеше колко близо бяха двамата с Ейми да направят ужасна грешка и беше решен да не позволи това да се случи отново. Той беше голям мъж и както се предполагаше, отговорен възрастен. От него зависеше да поеме отговорност за ситуацията, да установи основни правила по честен и пряк начин. Всичко, което трябваше да направи, бе да седне с нея още утре сутрин, да признае онова, което се случва между тях, и да ѝ каже, че то трябва да спре.

„Ти си много привлекателно момиче — щеше да ѝ каже. — Сигурен съм, че знаеш това. И през последните няколко седмици доста се сблизихме — повече, отколкото трябва.“

И после щеше да обясни, толкова безцеремонно, колкото се налагаше, че между тях е невъзможно да има нещо романтично или сексуално. „Не е честно към теб и не е честно към Джил, а и аз не съм от мъжете, които биха поставили някоя от вас в подобна позиция. Съжалявам, ако съм те оставил с такова впечатление.“ Щеше да е неудобно, нямаше съмнение в това, но съвсем не толкова, колкото да не направи нищо, да им позволи да се преструват на невинни, докато продължават по опасния път, на който бяха стъпили. Какво щеше да е следващото нещо? Случайна среща по коридора до спалнята му? Ейми, обвита единствено в хавлия, мънкаща извинения, докато го подминава, а раменете им се докосват?

Сансом отби следващото хвърляне, както и по-следващото, сякаш животът му зависеше от това. Следващото хвърляне на Гонзо излетя толкова високо над главата му, че Стив Висчевски трябваше да скочи, както беше приведен, за да го хване.

— Четвърта топка! — изрева реферът. — Заеми базата си!

Рънърите напреднаха, докато Сансом се тътреше към първа. С надеждата да успокои нервите на Гонзо, Стив поиска таймаут и излязоха към хълма за съвещание. Пит Торн се отклони от шортстопа, за да се включи. Докато те си бърбеха, Кевин се оттегли още по-навътре в аутфилда, демонстрирайки уважение към силата на Талерико. Тъй като „Карпе Дием“ водеше с три, можеха да си позволят да им дадат един или два ръна. Това, което искаше да избегне, бе сценарият, при който топката прелита над главата му, а той трябва да я преследва и да закове дълъг удар към щафетата, за да предотврати голям шлем.

— Да играем!

Пит и Стив се върнаха на позициите си. Талерико се струпа на базата, тъпчейки тревата с дебелия край на бата си, изразявайки изумена закъсняла реакция, като видя колко далеч стои Кевин, може би на десет ярда от края на гората. Кевин свали синята си шапка и я размаха във въздуха, поздравявайки големия мъж в покана да започне.

Гонзо се преви и хвърли, беше тежка топка, която се плъосна точно над базата. Талерико само си стоеше там и я гледаше как пада без капка вълнение, когато реферът обяви страйк. Кевин се опитваше да си представи разговора, който щеше да проведе с Ейми на кухненската маса, чудеше се как ще го приеме и как ще се чувства самият той, след като приключи. Беше загубил твърде много през последните няколко години — като всички — и бе работил толкова усилено, за да остане силен и да запази позитивната си нагласа не само заради себе си, но и заради Джил, и заради приятелите и съседите си, и заради всеки друг в града. Също и заради Нора, особено заради нея, макар че там не се беше получило много добре. И точно сега усещаше всички тези загуби и тежестта на годините, които бяха зад него, и на онези, които все още му предстояха, колкото и да бяха на брой — три или четири, двайсет или трийсет, може и повече. Със сигурност беше привлечен от Ейми — бе склонен да си признае поне това — но не искаше да спи с нея, не наистина, не и в реалния свят. Щеше да му липсва усмивката ѝ сутрин и усещането за надежда, което му даваше, увереността, че забавленията все още са възможни, че човек е повече от сумата на онова, което му е било отнето. Беше трудно да мисли, че ще се откаже от това, особено когато не се задаваше никакъв заместител.

Издърнчаването на алуминиевия бат го отърси от бляновете му. Видя профучаването на топката, която се издигаше и изчезваше в блясъка на слънцето. Вдигна голата си ръка, за да заслони очи, препъва се назад, после малко надясно, инстинктивно коригирайки траекторията на обекта, който не можеше да види. Сигурно беше висок удар, защото за секунда-две изглеждаше, че топката е напуснала земната атмосфера и няма да се завърне. И после я видя, ярко петънце, падащо в дъга надолу. Повдигна ръката си и разтвори ръкавицата. Топката падна в джоба с отекващо пляскане, сякаш се бе стремилa към това място през цялото време и бе щастлива да достигне крайната си цел.

* * *

Джил попита дали трябва да е облечена в бяло за пренощуването, но мисис Мафи ѝ каза, че това не е нужно.

„Просто си вземи един спален чувал — написа ѝ тя. — Нещата в къщата за гости са доста неофициални. И не се притеснявай за обета за мълчание. Можем да шепнем. Ще бъде забавно!“

В знак на добра воля и съпричастност Джил си избра еластична бяла тениска над джинсите и си взе пижама, чифт бельо и няколко тоалетни принадлежности за преспиването. В последната секунда добави и плик с дузина семейни снимки — нещо като груба имитация на паметната книга — в случай че посещениято ѝ се проточи повече от една нощ.

Обикновено вечер Ейми не си беше вкъщи, но Джил я чу да се движи из стаята за гости, така че не беше много изненадана, когато слезе по стълбите и я завари да седи на дивана в дневната. Това, което я изненада, бяха куфарите до краката ѝ, и еднакви на цвят чанти на колелца, които родителите на Джил бяха купили, когато Том бе все още в гимназията и цялото семейство отиде в Тоскана за пролетната ваканция.

— Отиваш ли някъде? — попита я тя, осъзнавайки, че от собствената ѝ ръка се поклаща навитият спален чувал.

Сякаш предприемаха това пътуване заедно и чакаха превоза до летището.

— Напускам — обясни Ейми. — Време е да ви се махна от главата.

— О. — Джил кимаше по-дълго от необходимото в очакване смисълът от думите на Ейми да ѝ се изясни. — Баща ми не ми каза нищо.

— Той не знае. — В усмивката на Ейми липсваше присъщата ѝ увереност. — Взех решението под напора на момента.

— Не си отиваш вкъщи, нали? При доведения ти баща.

— Боже, не. — Ейми звучеше ужасена от мисълта. — Никога няма да се върна там.

— Тогава къде...?

— При едно момиче, с което се запознах на работа. Мими. Доста е готина. Живее с родителите си, но в нещо като отделен апартамент на приземния етаж. Каза, че е съгласна да остана там за известно време.

— Еха. — Джил почувства пристъп на ревност. Помнеше колко възхитително беше, когато Ейми се пренесе у тях за първи път, когато бяха близки като сестри, а животът им беше тясно преплетен. — Браво на теб.

Ейми сви рамене, беше трудно да се каже дали се гордее със себе си, или е засрамена.

— Е, аз точно това правя, нали? Сприятелявам се с колегите си и после се местя в домовете им. После оставам много по-дълго, отколкото би трябвало.

— Беше забавно — промърмори Джил. — Бяхме щастливи, че си тук.

— Ами ти? — попита Ейми. — Накъде си тръгнала?

— При... приятел — каза Джил след кратко колебание. — Не го познаваш.

Ейми кимна равнодушно, изгубила интерес към подробностите от социалния живот на Джил. Очите ѝ обходиха с носталгия дневната — широкоекранния телевизор, удобното канапе, картината на скромна хижа, осветена от улична лампа.

— Наистина ми харесваше тук — каза тя. — Това е най-доброто място, на което съм живяла.

— Няма нужда да си тръгваш, нали знаеш.

— Време е — каза ѝ Ейми. — Вероятно трябваше да го направя преди няколко месеца.

— Ще липсваш на баща ми. Наистина го ободри.

— Ще му напиша писмо — обеща Ейми, гледайки краката на Джил, вместо лицето ѝ. — Просто му предай, че му благодаря за всичко, става ли?

— Разбира се.

На Джил ѝ се струваше, че има още нещо за казване, но не можеше да измисли какво, а Ейми не ѝ помагаше. И двете бяха облекчени, когато чуха клаксона пред къщата.

— Това е за мен.

Ейми се изправи и погледна Джил. Изглежда, се опитваше да се усмихне.

— Ами май това е всичко.

— Май да.

Ейми пристъпи напред и се наведе за прощална прегръдка. Джил ѝ отговори, както можеше, със свободната си ръка. Клаксонът отново проехтя.

— Миналото лято — каза Ейми — ти ми спаси живота.

— Обратното беше — увери я Джил.

Ейми се разсмя тихо и вдигна багажа си.

— Само заемам тези. Ще ги върна след няколко дни.

— Когато решиш — каза Джил. — Не е спешно.

Тя стоеше на вратата и наблюдаваше как бившата ѝ най-добра приятелка влачи куфарите към една синя мазда, спряна до бордюра. Ейми отвори багажника, подреди чантите и после се обърна за довиждане. Джил почувства в нея да се отваря празнина, когато вдигна ръка, усещане, че от живота ѝ е било извадено нещо жизнено. Така беше, когато някой, за когото ти пука, си тръгваше, макар да знаеш, че е неизбежно и вероятно не е по твоя вина.

* * *

„Невероятно — мислеше си Том, докато караше по булевард «Вашингтон» за първи път от повече от две години. — Изглежда по абсолютно същия начин.“

Не беше сигурен защо това го притеснява. Той се бе променил толкова много, откакто за последно си беше вкъщи, и може би

смяташе, че и Мейпълтън трябва да се е променил. Но всичко си беше точно каквото се предполагаше да бъде — „Сейфуей“, магазинът за преоценени обувки „Биг Майк“, „Тако Бел“, „Уолгрийнс“, онази грозна зелена кула, която се извисяваше над „Бъргър Кинг“, наежена от клетъчни антени и сателитни чинии. Там беше и другият пейзаж, щом се отби от главния път към тихите улички, където живееха хората, кварталният сънен свят на идеални морави и подрязани храсти, преобърнати триколки и малки противонасекомни флагове, чиито жълти знаменца висяха отпуснати във вечерното затишие.

— Почти стигнахме — каза на бебето.

Сега бяха само двамата, а тя бе спала през целия път. Чакаха в зоната за отдых половин час, в случай че Кристин решише да се върне, но това беше само формалност. Той знаеше, че тя е заминала, беше го узнал в момента, в който се върна от тоалетната и откри бебето само в колата, закопчано в седалката си, да се взира в него с изцъкления си, укорителен поглед. И дори по-лошо, Том знаеше, че вината е негова: беше подплашил Кристин като ѝ набута бебето, когато тя очевидно не беше готова.

Той претърси колата, но нямаше бележка, нямаше извинение, нито дума на благодарност или обяснение, дори простичко „Довиждане!“ на един лоялен приятел, който я бе подкрепял и закрилял, когато никой друг не би го направил, към спътника ѝ през страната и почти гадже, към сурогатния баща на детето ѝ. Претърси и паркинга, но не откри и следа от нея или от вана на Босоногите, които се бяха отправили към Поконос.

След като първоначалният шок утихна, той се опита да се самоубеди, че това е за добро, че животът му ще е по-лесен без нея. Тя беше излишен товар за колата, още една тежест, която трябваше да разнася от място на място, толкова себична и изискваща, колкото и бебето, което бе изоставила, и много по-трудна за удовлетворяване. Беше се самозаблуждавал, като мислеше, че една сутрин тя ще се събуди и неочаквано ще осъзнае, че е много по-добре с него, отколкото е била някога с мистър Гилкрест.

„Объркала си се — помисли си. — Аз бях този, който те обичаше.“

Но точно това беше проблемът, онзи проблем, към който умът му продължаваше да се връща, докато караше беembeто към мястото,

което някога му беше дом. Той я обичаше, а тя си бе тръгнала. Болеше го да мисли как се отдалечава във вана, пълен с Босоноги деца, които говорят за голямото парти и за лудешките забавления на него. Кристин вероятно дори не ги слушаше, просто седеше там и мислеше колко хубаво е да си свободен, далеч от бебето и от Том, двама души, които ѝ напомняха за всичко, което се беше объркало, и за това, каква глупачка беше.

Болеше още повече да мисли как тя изплува от мъглата след седмица или може би месец, някъде по пътя, и открива, че най-лошото е минало, че отново може да се смее и да танцува, може би дори да тръгне с някакъв надрусан идиот. А къде щеше да е Том? У дома, в Мейпълтън с баща си и сестра си, зает с отглеждането на дете, което дори не беше негово, и все още тъгуващ по момичето, което го бе зарязало на някаква спирка в Кънектикът? Така ли щеше да свърши дългото му пътуване? Отново там, откъдето бе започнал, само че с мишена на челото и мръсен памперс в ръката?

Слънцето бе залязло, докато стигне до „Ловъл Терас“, но небето още сияеше в тъмносиньо над голямата бяла семейна къща.

— Какво да правя с теб, малко бебче? — попита той.

* * *

Не се колебай. Това беше първото правило. *Краят на мъченика трябва да е бърз и безболезнен.*

— Хайде — помоли я Мег.

Тя се бе облегла на тухлена стена под външните стълби на началното училище „Бейли“, а гърдите ѝ се надигаха и спускаха в накъсано дишане. Дулото беше само на около сантиметър от слепоочието ѝ.

— Само секунда — каза Лори. — Ръката ми трепери.

— Всичко е наред — напомни ѝ Мег. — Правиш ми услуга.

Лори пое дълбока успокоителна глътка въздух. „Можеш да го направиш.“ Беше готова. Научи как да стреля с пистолета и честно беше изпълнила упражненията по визуализация, включени в инструкцията.

„Стисни спусъка. Представи си светкавица от златна светлина, която пренася мъченика право в рая.“

— Не знам защо съм толкова нервна — каза тя. — Взех двойна доза „Ативан“.

— Не мисли за това — напомни ѝ Мег. — Просто го направи и се махай.

Това беше мантрата на Лори цяла вечер, същината на задачата ѝ: „Направи го и се махай“. На ъгъла на „Елм“ и „Лейкууд“ щеше да я чака кола. Не знаеше къде ще я заведат, само това, че ще е далеч от Мейпълтън и на много спокойно място.

— Ще броя обратно от десет — каза ѝ Мег. — Не ме оставяй да стигна до едно.

Пистолетът беше малък и сребрист, с черна пластмасова дръжка. Не беше много тежък, но Лори използваше цялата си сила, за да го задържи стабилен.

— Десет... девет...

Тя се взря над рамото ѝ, за да се увери, че училищният двор е пуст. Когато пристигнаха, няколко млади момичета си разменяха клюки на люлките, но Лори и Мег ги гледаха, докато не си тръгнаха.

— Осем... седем...

Очите на Мег бяха затворени, лицето ѝ бе напрегнато в очакване.

— Шест...

Лори заповяда на пръста си да се раздвижи, но той не се подчини.

— Пет...

Беше преживяла всичко това, беше се откъснала от семейството и приятелите си, беше се отдръпнала от света, беше изоставила земните удоволствия и човешките привързаности. Беше напуснала съпруга си, бе изоставила дъщеря си, бе затворила устата си, беше се предала на Бог и на „Грешните отломки“.

— Четири...

Беше трудно, но го направи. Беше, като да протегнеш ръка и да изтръгнеш окото си, без обезболяващи, без съжаление.

— Три...

Беше се преобразила в друг човек, по-твърд и по-покорен едновременно. Слуга без желаниа, без нищо за губене, готов да се подчинява на божията воля, да дойде, когато го повикат.

— Две...

Но тогава се появи Мег и започнаха да прекарват времето си заедно, и сега тя беше отново там, откъдето бе започнала — слаба и сантиментална, изпълнена със съмнения и копнежи.

— Едно...

Мег стисна зъби, приготвяйки се за неизбежното. След като изминаха няколко секунди, тя отвори очи. Лори видя облекчено потрепване по лицето ѝ и после вълна от раздразнение.

— По дяволите! — възкликна тя.

— Съжалявам. — Лори сведе дулото. — Не мога да го направя.

— Трябва. Ти обеща.

— Но ти си ми приятелка.

— Знам. — Сега гласът на Мег беше по-тих. — Затова имам нужда от помощта ти. За да не го правя сама.

— Изобщо не е нужно да го правиш.

— Лори — изръмжа Мег, — защо правиш нещата толкова трудни?

— Защото съм слаба — призна Лори. — Не искам да те изгубя.

Мег протегна ръка.

— Дай ми пистолета.

Говореше с толкова спокоен авторитет, с толкова пълна вяра в мисията, че Лори почувства възхищение и дори известно количество гордост. Беше трудно да повярва, че това е същата изплашена млада жена, която бе плакала до изтощение през първата си нощ в Синята къща, ученичката, която не можеше да диша в супермаркета.

— Обичам те — прошепна Лори, докато ѝ подаваше оръжието.

— И аз те обичам — каза Мег, но гласът ѝ беше странно равен, сякаш душата ѝ вече бе напуснала тялото, без да изчака оглушителната експлозия миг по-късно и онази въображаема светкавица от златна светлина.

* * *

Нора знаеше, че е нелепо да върви през целия град, за да предаде писмо, което можеше просто да пусне в пощенската кутия, но вечерта бе чудесна, а тя нямаше какво друго да прави. По този начин поне

щеше да е сигурна, че писмото не се е загубило или е забавено от пощите. Щеше просто да го отметне в списъка си и да продължи със следващата задача. Това беше истинският смисъл на това упражнение — да прави нещо, да спре да отлага и да направи една малка, конкретна стъпка в правилната посока.

Да напусне града и да започне нов живот, се бе оказало по-голямо предизвикателство, отколкото бе очаквала. Миналата седмица получи маниакален пристъп на енергия — въодушевяващата визия на бъдещето ѝ като блондинка — но той се бе изтощил бързо, заместен от твърде познатата инерция. Не можеше да измисли ново име за новото си Аз, не можеше да реши къде иска да отиде, не се бе обадила на адвоката си или на брокера, за да уреди продажбата на къщата. Всичко, което правеше, беше да кара колелото си, докато краката не я заболят и пръстите ѝ не изтръпнат, а умът ѝ не се умореше дотолкова, че изоставяше борбата.

Мисълта за продажбата на къщата я препъваше. Трябваше да се отърве от нея, разбираше това, не само заради парите, но и заради психическата свобода, която щеше да получи, като я остави зад себе си, като рязка линия между преди и след. Но как можеше да го направи, когато тази къща бе единственият дом, който познаваха децата ѝ, първото място, на което щяха да идат, ако се върнеха някога. Тя знаеше, че те няма да се върнат, разбира се — или поне си мислеше, че знае — но това знание не я спираше да се измъчва, да си представя разочарованието и объркването, което биха почувствали — усещането за изоставеност — когато вратата се отвори от някакъв непознат, вместо от собствената им майка.

„Не мога да направя това“, мислеше си.

Едва този следобед бе стигнала до решение. Вместо да продава къщата, можеше да я даде под наем чрез агенция и да се увери, че някой знае как да се свърже с нея в случай на чудо. Не беше чистото скъсване, което си беше фантазирала — вероятно трябваше да продължи да използва собственото си име например, поне заради подробностите около наема — но беше компромис, с който можеше да живее. Утре сутрин щеше да отиде до „Сенчъри 21“ и да уреди подробностите.

Ускори темпото, докато се приближаваше към „Ловъл Терас“. Небето потъмняваше, нощта се движеше според ленивия си летен

график. Софтболният мач на Кевин скоро щеше да свърши — тя бе проверила внимателно онлайн графика — и искаше да се е отдалечила достатъчно от квартала му по времето, когато щеше да се прибере. Нямахше желание да го вижда или да говори с него, не искаше да си припомня колко свестен човек е или колко много се наслаждава на компанията му. Нямахше какво да спечели от това, вече не.

Пред къщата се поколеба за момент. Никога преди не беше идвала — беше се държала настрани умишлено — и бе изненадана от големината ѝ, триетажна сграда в колониален стил, доста отдалечена от улицата, с леко наклонена ливада, достатъчно голяма, за да играеш ръгби на нея. Над главния вход имаше малък извит покрив, а до вратата бе поставена бронзова пощенска кутия.

„Хайде — каза си Нора, — можеш да го направиш.“

Беше нервна, докато крачеше по алеята и по павираната пътека към стъпалата. Беше едно да си фантазираш за изчезване, да оставиш приятелите и семейството зад гърба си, и съвсем друго да го осъществиш на практика. Да каже „сбогом“ на Кевин беше нещо реално, нещо, което не можеш да си вземе обратно.

„Повече няма да ме видиш“, беше написала в писмото.

Под арката имаше закачен фенер, но той не беше запален и пространството отдолу изглеждаше по-тъмно от останалия свят. Нора беше толкова концентрирана върху пощенската кутия, че не забеляза обемистия обект, положен на верандата, докато почти не се спъна в него. Ахна, когато осъзна какво е, после се наведе да го огледа по-отблизо.

— Съжалявам — каза тя. — Не видях, че си тук.

Бебето спеше в столче за кола, мъничко новородено с катеричи бузи, леко азиатски черти и мек черен мъх. От тялото му се носеше позната миризма, непогрешимият сладко-кисел аромат на новия живот. Близо до столчето имаше торба с памперси и надраскана бележка в задния джоб. Нора трябваше да присвие очи, за да я прочете: „Това малко момиче няма име. Моля ви, грижете се добре за нея“.

Тя се обърна към бебето. Неочаквано сърцето ѝ беше забило много бързо.

— Къде е майка ти? — попита тя. — Къде е отишла?

Бебето отвори очи. В погледа му нямаше страх.

— Нямах ли майка и татко?

Бебето издуха балон от слюнка.

— Знае ли някой, че си тук?

Нора се огледа. Улицата беше празна, притихнала като в сън.

— Не — отговори сама на въпроса си тя. — Не биха те оставили тук сам-самичко.

Столчето можеше да се носи като бебешка люлка. От любопитство Нора вдигна дръжката и го повдигна от земята. Не беше много тежко, не повече от кошница с покупки.

„Преносимо“, помисли си тя и думата я накара да се усмихне.

* * *

На теория преспиването изглеждаше яка идея. Но сега, когато вече вървеше по Гинко стрийт, Джил усещаше как в нея се натрупва съпротива. Какво щеше да прави заедно с мисис Мафи цяла нощ? Идеята да си говори шепнешком първоначално ѝ беше изглеждала вълнуваща, като лагерници, нарушаващи вечерния час. Като си помислеше обаче, я поразяваше колко нечестно е това, като да поднесеш сладолед на някой при първата му вечер в клиника за отслабване.

„Хей, ето ти малко горещ фъдж! В лагера *Загуби много* ще ти хареса!“

Освен това не беше толкова доволна от изнасянето на Ейми, колкото очакваше. Не заради себе си — от известно време се бяха отчуждили — а заради баща си. Той се беше привързал доста към Ейми през последните няколко месеца и щеше да се натъжи от заминаването ѝ. Джил ревнуваше приятелството им и дори беше малко притеснена за него, но също така осъзнаваше колко много напрежение бе снело то от нея и колко много ще се нуждае от нея баща ѝ през идните дни и седмици.

„Не е много добър момент да го оставям сам“, помисли си тя, прехвърляйки спалния чувал от лявата в дясната си ръка, докато вървеше по Елм стрийт.

Спря рязко, стресната от нещо, което ѝ заприлича на пистолетен изстрел откъм „Бейли“. „Пиратка“, каза си, но по тялото ѝ премина студена тръпка, придружена от опустошителния образ на мъртвеца,

който бе открила на Свети Валентин — течния ореол около главата му, широко отворените му очи и изумения поглед, безкрайните минути, които бяха прекарвали заедно в очакване на полицията. Помнеше как му говори с успокоителен глас, сякаш беше още жив и имаше нужда от малко окуражаване.

„Просто пиратка...“

Не беше сигурна колко дълго е останала извърната на улицата в ослушване за втора експлозия, която така и не чу. Всичко, което знаеше, бе, че когато се обърна отново, към нея завиваше кола, движеше се тихо и твърде бързо, сякаш възнамеряваше да я подмине. Изравни се в последната секунда, връхлетя успоредно бордюра и спря меко — бял приус, обърнат в грешната посока.

— Хей, Джил! — повика я Скот Фрост от мястото на шофьора, докато затъмненият прозорец се смъкваше. От уредбата на колата се носеше песен на Боб Марли, онази за трите малки птички, и Скот се хилеше с обичайната си отнесена усмивка. — Къде се криеш?

— Никъде — отвърна тя с надеждата, че не изглежда толкова стресната, колкото се чувстваше.

Очите му се присвиха, докато проучваше спалния чувал в ръката ѝ, чантата за преспиването, преметната през гърдите ѝ. Адам Фрост се беше навел от мястото до шофьора, а идентичното му красиво лице стърчеше малко над и зад това на брат му.

— Бягаш от къщи, а? — попита Скот.

— Да — отвърна тя. — Май ще се присъединя към цирка.

Скот обмисли това няколко секунди, после одобрително се изкикоти.

— Страхотно — каза той. — Да те закараме?

* * *

Колата за бягството ѝ беше точно там, където трябваше да бъде. Отпред седяха двама мъже, така че Лори отвори задната врата и се качи. Ушите ѝ все още звънтяха от изстрела; имаше чувството, че е обвита в бученето, сякаш между нея, и останалия свят бе поставена твърда бариера от звук.

Така беше по-добре.

Осъзнаваше, че мъжете се взират в нея и се чудеше дали не е объркала нещо. След миг онзи на пасажерското място — беше загорял мъж — отвори жабката и извади прозрачен запечатващ се плик. Отвори го и го протегна.

„Правилно — помисли си тя. — Пистолета. Искат си пистолета.“

Повдигна го с два пръста, като телевизионен детектив и го пусна вътре, опитвайки се да не мисли колко трудно го беше измъкнала от ръката на Мег. Мъжът кимна делово и запечата плика.

„Доказателство — помисли си Лори. — Скрый доказателството.“

Шофьорът изглеждаше разстроен от нещо. Беше кръглолик младеж с малко изпъкнали очи и не спираше да се почуква по челото, като че ли напомняше на глупав човек да мисли. Лори не разбираше смисъла на жеста, докато другият мъж не ѝ подаде хартиени кърпички.

„Горката Мег — помисли си тя, докато поднасяше кърпичката към челото си. Почувства нещо мокро и лепкаво по хартията. — Горката смела Мег.“

Мъжът на пасажерското място продължаваше да ѝ подава кърпички, а шофьорът докосваше различни места на лицето си, за да ѝ покаже къде трябва да се избърше. Щеше да е по-лесно, ако просто се погледнеше в огледалото, но и тримата разбираха, че идеята не е добра.

Най-сетне шофьорът се извърна и запали колата, насочвайки я по „Лейкууд“ към булевард „Вашингтон“. Лори се отпусна на мястото си и затвори очи.

„Смела, смела Мег.“

След малко погледна през прозореца. Вече напускаха Мейпълтън и отиваха към Гифърд, вероятно се отправяха към Паркуей. Не знаеше какво следва после и не я интересуваше. Където и да беше крайната ѝ цел, щеше да отиде там и да чака края, своя и този на всички останали.

Не смяташе, че до него остава много.

* * *

Беемвето имаше вградено сателитно радио, което беше доста готино. Том бе опитал да го слуша няколко пъти, докато пътуваха от Кеймбридж, но трябваше да го пуска тихо, за да не притеснява бебето

или да дразни Кристин. Сега можеше да го надуе, да преминава от старомоден хип-хоп през алтърнатив нейшън до носталгия по осемдесетте и Хеър метъл, ако почувства нужда от това. Избягваше канала „Джам Бенд“, тъй като сметна, че ще получи достатъчно от него, като стигне в Поконос.

Сега се чувстваше много по-малко разнебитен, отколкото беше на магистралата. Да избяга от Мейпълтън, беше трудната част. Продължаваше да се отдалечава от града, после губеше присъствие на духа и обръщаше в последната минута, за да провери бебето. Върна се три пъти, преди най-накрая да събере кураж да направи разрива, уверявайки сам себе си, че тя ще е добре. Беше я нахранил и преповил, преди да я остави, така че сметна, че вероятно ще спи два часа, а дотогава някой вече щеше да се е прибрал и щеше да се погрижи за нея или някой от съседите щеше да я чуе да плаче. Вероятно можеше да се обади на баща си от следващата спирка, за да му каже здрасти, все едно е съвпадение, просто за да се увери, че всичко е наред. Ако никой не му отговореше, можеше винаги да се обади на ченгетата от платен телефон и да съобщи анонимно за бебе, оставено на „Ловъл Терас“. Надяваше се да не се стига дотам.

В сърцето си беше напълно сигурен, че е взел правилно решение. Не можеше да остане в Мейпълтън, не можеше да се върне в тази къща, към този начин на живот, не и без Кристин. Но не можеше и да вземе бебето със себе си. Той не му беше баща и нямаше работа, нямаше пари, нямаше къде да живее. Щеше да е по-добре с баща му и Джил, ако решаха да го задържат, или с любящи приемни родители, които да му дадат сигурност и стабилен живот, какъвто Том не можеше да му осигури, не и ако не искаше да бъде абсолютно мизерен.

Може би той и Кристин щяха да се върнат в Мейпълтън един ден и да потърсят бебето, да създадат наново семейството, за което Том мечтаеше. Беше доста невероятно, знаеше това, и нямаше смисъл да изпреварва събитията. Сега просто трябваше да намери онзи фестивал и да се присъедини към Босоногите, танцуващи под звездите. Те бяха неговите хора, мястото му беше сред тях. Може би Кристин щеше да е там, а може би не. И в двата случая се очертаваше доста добър купон.

* * *

Джил седеше на малиновия сгъваем стол на партера и гледаше как топчето за пинг-понг прекосява масата. За двойка друсалки близнаците Фрост играеха с изненадващо умение и енергия, телата им бяха отпуснати и гъвкави, лицата им — изопнати от концентрация и контролирана агресия. Никой не издаваше и звук с изключение на случайно изсумтяване и безизразното съобщаване на резултата преди всеки сервис. Извън това се чуваше само хипнотичното тупкане на топката по масата и по ракетата отново и отново, и отново, докато някой от братята не се възползваше от случая и не се отдръпнеше за чудовищен удар, който другият по-често успяваше да отиграе.

В играта им имаше красива симетрия, сякаш в двата края на масата се движеше само един човек, който удряше топката към себе си в някакъв самоподдържащ се цикъл. С тази разлика, че един от играчите — Скот, онзи вдясно — непрестанно търсеше очите на Джил в затишието между залповете, мълчаливо разговаряйки с нея, давайки й да разбере, че не е забравена.

„Радвам се, че си тук.“

„Аз също се радвам.“

Резултатът стана осем на осем. Скот пое дълбоко въздух и изпълни коварен въртелив сервис, разсичайки с ракетата си остър диагонал надолу. Адам бе хванат изненадващо, наведе се надясно, преди да разбере грешката си, и се хвърли по целия път през масата, за да направи неловък бекхенд, който произведе немощен висок удар, едва прехвърлил мрежата. После двамата с лекота възстановиха ритъма си, стабилното туп-туп-туп, бялото петно, прехвърчащо от едната оранжева ракета към другата.

Може би някой друг щеше да сметне това за отегчително, но Джил не се оплакваше. Столът беше удобен, нямаше друго място, където би искала да бъде. Почувства се малко виновна, като си представи мисис Мафи, застанала на входната врата на Гинко стрийт, чудеца се какво е станало с новото им попълнение, но не достатъчно, че да направи нещо. Можеше да се извини утре, помисли си, или дори вдругиден.

„Срещнах се с едни приятели“, можеше да й напише.

Или: „Има едно сладко момче, мисля, че ме харесва“.

Или дори: „Бях забравила какво е да се чувстваш щастлив“.

* * *

Къщата беше тъмна, когато Кевин отби по алеята. Изгаси двигателя и поседя няколко секунди, чудейки се какво изобщо прави тук, вместо да е в „Карпе Дием“ със съотборниците си и да празнува трудно спечелената победа. Беше си тръгнал само след една бира, а празничното му настроение бе помрачено от съобщението, получено от Джил: „При приятели съм. В случай че се чудиш, Ейми се изнесе. Каза да ти предам довиждане и благодарности за всичко“.

Беше отчасти облекчен — беше по-лесно да не бъде сериозен, да не се налага да я моли да си тръгне — но въпреки това новината го натъжи. Съжaliaваше, че е станало по този начин, че той и Ейми нямаха възможност за още един сутрешен разговор на верандата. Искаше да ѝ каже колко много е харесвал компанията ѝ и да ѝ напомни да не се подценява, да не се примирява с някой, който не я заслужава, или да се задържа на работа, която не ѝ осигурява никакъв шанс за растеж. Но той вече ѝ беше казвал тези неща многократно и просто трябваше да се надява, че го е слушала, че думите му са попили в нея за времето, когато наистина ще са ѝ от полза.

Засега обаче просто трябваше да добави името ѝ в списъка от хора, за които го беше грижа и които бяха напуснали живота му. Получаваше се доста дълъг и в него имаше някои доста важни имена. С времето, помисли си той, Ейми вероятно щеше да му изглежда като бележка под линия, но точно сега липсата ѝ се усещаше много по-осезаемо, така сякаш заслужаваше цяла страница за себе си.

Излезе от колата и се отправи по алеята към пътеката от сини камъни, която беше първият голям проект на Лори, след като се преместиха в къщата. Отдели му седмици — избира камъните, планира извивките, изкопа, подравни и доизглади терена — и резултатът я беше изпълнил с вълнение и гордост.

Кевин поспря в края на ливадата, за да се полюбува на светулките, които се издигаха като искри от тучната трева, осветяваха нощта в серия от неравномерни удивителни и превръщаха познатия пейзаж на „Ловъл Терас“ в екзотичен спектакъл.

— Красиво — каза той и в същия миг осъзна, че не е сам.

Някаква жена седеше в края на предните стъпала, обърната с лице към него. Изглежда, държеше нещо в ръцете си.

— Извинете? — каза той. — Кой е там?

Жената тръгна към него бавно, почти величествено. Беше руса и слаба, и му напомняше за някой, когото познава.

— Добре ли сте? — попита той. — Мога ли да ви помогна?

Жената не отговори, но сега беше достатъчно близо, за да познае Нора. Бебето в ръцете ѝ беше напълно непознато, каквито бяха бебетата, когато ги видиш за първи път, преди да им дадеш име и да ги приветстваш в живота си.

— Виж какво намерих — каза му тя.

БЛАГОДАРНОСТИ

Смятам се за късметлия, че мога да благодаря на обичайните заподозрени — Елизабет Байър, Мария Маси, Дори Вайнтрауб и Силви Рабино — че бяха с мен в това Неочаквано заминаване и за напътствията им по пътя. Благодаря още на Мари, Нина и Люк за всеки един ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.